

ONE OF THE BEST THRILLER WRITER OF ALL TIMES

JAMES HADLEY
CHASE

BLONDE'S
REQUIEM

BOOK
REVIVALS

Kinh cầu hồn cho ai

James H. Chase

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

ONE OF THE BEST THRILLER WRITER OF ALL TIMES

JAMES HADLEY
CHASE

BLOODE'S
REQUIEM

BOOK
REVIEWS

Table of Contents

[Tựa](#)

[Tác giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Tác giả

James Hadley Chase là bút danh của tác giả người Anh Rene Brabazon Raymond (24/12/1906 – 6/2/1985), người cũng đã viết dưới tên James L. Docherty, Ambrose Grant và Raymond Marshall.

Ông sinh ra ở Luân Đôn, là con của một đại tá người Anh phục vụ trong quân đội thuộc địa Ấn Độ, người dự định cho con trai mình có một sự nghiệp khoa học, bước đầu đã cho học tại trường học Hoàng gia Rochester Kent và sau đó học ở Calcutta. Ông rời gia đình ở tuổi 18 và làm nhiều công việc khác nhau, một nhà môi giới trong nhà sách, nhân viên bán sách bách khoa toàn thư của trẻ em, người bán sách sỉ trước khi tập trung vào sự nghiệp viết lách với hơn 80 cuốn sách trinh thám. Năm 1933, ông đã cưới Chase Sylvia Ray và có một con trai.

Trong Thế chiến II, ông phục vụ trong Không quân Hoàng gia, cuối cùng đạt được thứ hạng lãnh đạo Đội tàu chiến. Chase đã biên tập Tạp chí Không quân Hoàng gia cùng với David Langdon với nhiều câu chuyện, nó được phát hành sau chiến tranh trong cuốn sách Slipstream.

James Hadley Chase chuyển đến Pháp năm 1956 và sau đó đến Thụy Sĩ vào năm 1961, sống một cuộc sống ẩn dật ở Corseaux Sur Vevey, phía bắc của hồ Geneva, từ năm 1974. Ông qua đời yên bình vào ngày 6/2/1985.

Chương 1

Ở thành phố Crainville là đã biết làm sao rồi. Một mùi hôi lạ lùng phảng phất qua cánh cửa chiếc Packard^[1] hạ xuống. Đàng xa, mấy ống khói của nhà máy đúc tuôn ra những luồng khói xám đen ngày qua ngày bao phủ một màu vàng nhợt nhúa ở khắp nơi.

Thành phố này có một tính cách buông thả tồi bại không làm tôi thích tí nào. Anh chàng cóm đầu tiên tôi gặp râu tóc bờm xờm còn bộ đồng phục lại thiếu mất hai cái nút. Gã thứ hai đang điều khiển lưu thông mà bên mép ngậm khít rịt một điều thuốc.

Lề đường đầy giấy, dầu mỡ và mọi thứ dơ bẩn, người đi chen chúc. Nơi góc phố nào cũng tụ tập hàng đông người. Người đọc báo, kẻ chồm qua vai coi cạp. Các bà thì len lỏi có dáng như bận rộn lắm. Cửa hàng hình như trống trơn, đến cả ông chủ quán nước cũng đứng ngoài cửa ngó ra. Crainville căng ra như một cái lò xo có một vẻ gì bứt rứt kích động không kìm hãm được.

Tôi dừng xe trước một tiệm tạp hóa gọi đây nói cho Lewes Wolf cho biết là tôi đã tới đây.

- Được rồi, anh tới ngay đi.

Ông có vẻ như là một mẫu người không chịu để ai dắt dẫn, giọng cứng rắn và nóng nảy.

- Anh lái xe thẳng tới rồi gặp ngã tư có đèn tín hiệu đầu tiên thì anh quẹo phải. Chỉ khoảng một dặm đường thôi.

Tôi nói tôi sẽ đến rồi ra khỏi tiệm.

Tôi không lưu ý đến một nhóm đứng đường vây quanh nhưng khi tôi vệt đường đi thì có tiếng nói: "Nó đấy, lão thám tử ở New York đấy."

Tôi liếc mắt nhìn ra sau nhưng vẫn bước tới. Nhóm người này có vẻ giận dữ, thuộc vào hạng ma cà bông, mặt mày xám ngoét, dáng người mệt mỏi. Một gã yếm hầu lộ to, lên tiếng:

- Này, nếu mày có cần lời khuyên nhủ tốt đẹp thì hãy xéo khỏi nơi này đi.

Những kẻ khác lên tiếng hăm hè, tiến sát lại như muốn làm dữ. Tôi mở nhanh cánh cửa xe, ngồi vào tay lái.

Gã có yếm hầu to chuôi cả cái mồm to tướng đầy râu ria qua cửa kính nói với giọng đầy dõm dãi trong cổ họng:

- Xéo đi! Đồ nhơ bẩn. Ở đây không ai cần cái thứ như mày đâu.

Tôi mở máy thật lẹ và nói "được rồi" mà muốn tống một cái vào mồm hẳn, rồi nhấn mạnh ga. Qua kính chiếu hậu tôi còn thấy họ đứng nhìn tôi đăm đăm, không nói một lời.

Chân tay tôi ngứa ngáy vì chuyện vừa xảy ra, nhưng tôi đến cái xó này đâu phải để đánh nhau với bọn du côn.

Nhà của Wolf thật không khó tìm. Nó to lớn đến mức muốn làm nổ tung mắt anh ra. Ít ra cũng có đến cả nửa mẫu đất trống cỏ dài từ ngoài lộ đến tường bao. Đường đến cổng thật rộng rãi, có trồng hoa hai bên. Tôi đậu xe trên lề rồi đi bộ đến cổng, nhấn chuông.

Người hầu phòng ra mở cửa trạc khoảng 50, mắt sắc, bước chân nhẹ êm. Hắn dẫn tôi vào ngay văn phòng của Wolf.

Ông ta đang ngồi bên cửa sổ chờ tôi. Người ông to béo, đầu tròn vo với mớ tóc trắng vừa mới cắt. Tôi trông ông giống như một con bạch tuộc có cái mũi nhỏ quặm như mỏ chim và đôi môi mỏng dính, hung dữ. Đôi mắt nhỏ đùng đục lạng lẽ nhìn tôi. Tôi nói:

- Tôi vừa gọi ông năm phút trước đây. Tôi làm việc cho chi nhánh ở New York của hãng Điều tra quốc tế.

- Cái đó thì chỉ là anh nói thôi. Wolf lâu bầu nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. - Anh có giấy tờ gì không?

Tôi đưa cho ông thẻ giấy chứng minh do ông sếp của tôi cấp: - Đại tá Folsberg lập ra cái này để phòng khi gặp loại khách hàng đa nghi rắc rối đặc biệt như Wolf.

Ông cầm lấy giấy xoay đủ mọi phía, như là khoái được để tôi chờ đợi vậy. Sau một lát ông

mới trả lại, cầu nhau:

- Được rồi, tốt. Anh biết anh tới đây để làm gì rồi phải không?

Tôi trả lời không. Ông gõ gõ trên cái dây đồng hồ bằng vàng rồi cuối cùng ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Ông nhìn ra cửa sổ một lúc không nói lời nào. Hẳn là ông tưởng làm tôi phải khó chịu. Mà trông thật xốn mắt vô cùng! Cuối cùng ông gầm lên ầm ỹ, tay chỉ về phía ngoài cửa sổ:

- Anh xem kia!

Tôi nhìn theo hướng tay, phải nghiêng mình chồm ra một chút mới nhận ra các hàng ống khói nhà máy thật cao ở đằng xa.

- Cửa tôi đấy!

Không biết rõ là phải an ủi ông hay khen ngợi ông nên tôi đành giữ thái độ im lặng.

- Tôi điều khiển nhà máy suốt 20 năm ròng. Nó gắn liền với tôi về cả tâm hồn lẫn thể xác. Tôi mới rời nó tháng trước đây thôi. Hình như ông càng nói thì khuôn mặt béo mập của ông càng xẹp dần xuống. Đôi mắt nhỏ đục ánh lên một vẻ lạ kỳ.

- Những người như anh không thể hiểu điều đó đâu. Tôi đã làm việc ở đây đến 12 tiếng đồng hồ mỗi ngày, liên tiếp trong 20 năm. Và bây giờ tôi vẫn nhớ nó...

Tôi lịch sự gật đầu.

Ông đấm mạnh xuống tay ghế dựa đang ngồi.

- Chỉ mới xa nhà máy 3 ngày mà tôi muốn điên lên. Tôi không chịu nổi... Anh biết tôi phải làm gì không?

Ông chồm về phía tôi, nét mặt méo mó vì khích động.

- Tôi sẽ làm cho tôi thành thị trưởng ở cái thành phố chó chết này để vực nó lên. Ông nói tiếp với giọng căm phẫn. Một tháng nữa sẽ có bầu cử. Như thế là anh còn có 3 tuần để tìm ra các cô gái bị mất tích.

- Các cô nào?

Ông vung tay với vẻ nóng nảy.

- Tôi không nhớ tên đâu. Để cô thư ký sẽ nói chi tiết cho anh rõ. Có 3 cô gái bị mất tích. Esslinger và Macey chuẩn bị lợi dụng điều này để kiếm phiếu. Cứ xem đó thì anh biết lũ chúng nó là loại gì rồi, nhưng quả việc này cũng quan trọng đấy. Công việc của anh là tóm lấy mấy con nhỏ này trước Esslinger và Macey. Tôi không keo kiệt với Folsberg nhưng cũng nên báo cho anh biết làm không xong thì cứ lên trời mà ở.

Chuyện này đối với tôi thật kỳ dị, nhưng tôi thấy ngay Wolf không phải là hạng người muốn bị quấy rầy bởi những chi tiết vụn vặt. Tôi đứng lên:

- Chắc là tôi phải gặp cô thư ký của ông một chút.

Ông gật mạnh cái đầu to tướng.

- Cô ấy sẽ cho anh biết mọi điều cần thiết. Anh chỉ nên nhớ điều này thôi: Là tôi muốn làm thị trưởng ở đây. Và khi tôi muốn thì tôi phải được.

Ông nhấn vào một cái nút. Ngay tức khắc hiện ra một cô gái khoảng 19, 20, nhỏ người, xanh xao, đáng vẻ hoảng hốt. Cô đeo kính và thuộc loại hơi thiếu dinh dưỡng. Wolf gầm gừ:

- Ông đây là thám tử. Cô dẫn ông ấy đi và cho ông ấy biết tình hình.

Cô gái đưa tôi qua một hành lang hẹp đến một căn phòng còn hẹp hơn, chắc là phòng làm việc của cô. Tôi nói ngay khi cô vừa khép cửa:

- Tôi là Marc Spencer. Hy vọng là không làm phiền cô nhiều.

Cô nhìn thẳng vào tôi, vẻ tò mò. Chắc là cả đời cô chưa lần nào gặp một thám tử tư. Cô nói:

- Ông muốn biết những gì?

- Ông chủ Wolf có gửi một cái thư kèm theo một tấm séc cho chủ tôi là đại tá Folsberg nhờ

giúp một việc mà không nói rõ ràng là việc gì. Tôi như trên trời rơi xuống nhận việc nên tôi mới nhờ cô giúp cho một tí.

Cô gái nói nhỏ giọng đều đều:

- Cách đây khoảng một tháng, một cô gái lên là Luce Mac Arthur bị mất tích. Cha cô làm cho một tiệm tạp hóa. Hai ngày sau lại một cô gái khác mất tích. Con gái của một người gác tên là Dengate. Tuần sau nữa lại tới cô thứ ba tên là Joy Kuntz. Ông chủ Wolf đến chỗ cảnh sát trưởng Macey để hỏi xem người ta có đi tìm các cô không. Nhân dân trong thành phố đã bắt đầu dao động và tờ báo địa phương nói mí là quanh đây hẳn có một con ma cà rồng hút máu người. Theo sự can thiệp của ông Wolf, người ta lục soát tất cả các ngôi nhà không có người ở trong thành phố và chỉ tìm được một chiếc giày của cô Joy Kuntz. Có thể thôi và cho đến hôm nay vẫn không tìm được thêm dấu hiệu nào khác. Dù sao thì việc phát giác chiếc giày cũng làm cho cả Crainville hoảng sợ nên ông Wolf nghĩ rằng phải mời một chuyên viên nhà nghề.

- Tôi rõ rồi. Tôi nói mà không giấu vẻ thán phục đối với cô gái đã trình bày sự việc thật trơn tru.

- Người tên Esslinger là ai vậy?

- Ông chủ nhà đồn ấy à? Ông ta cũng là ứng cử viên đấy!

- Ông chủ nhà đồn à? Tôi lặp lại mà thấy hơi lạnh xương sống.

Cô gái không trả lời nên tôi hỏi tiếp:

- Ông ta có hy vọng làm thị trưởng không?

- Có, tôi chắc thế. Thợ thuyền thích ông ta.

Nghe như trong giọng nói của cô có gì chia sẻ ý kiến ấy. Dù sao thì chẳng có lý do gì để thợ thuyền thích cái mẫu người như Wolf, nhưng tôi chẳng nói ra làm gì.

- Tóm lại là ông Wolf nghĩ rằng nếu ông tìm ra ba cô gái thì sẽ được lòng cả thành phố và có hy vọng để đắc cử phải không?

Cô gật đầu.

- Còn Esslinger, ông ta có nói gì không?

- Ông ấy tìm riêng phần mình.

- Ai làm cho ông ta? Tôi hỏi mà hơi ngạc nhiên.

- Crainville có thám tử tư. Ông Esslinger không thích dân xứ khác xía vào chuyện của thành phố.

Chúng tôi nhìn nhau thật lâu, im lặng. Rồi tôi lên tiếng:

- Tại sao ông Wolf không nhờ thám tử tư của thành phố giúp điều tra?

Cô mím môi:

- Ông ấy không ưa phụ nữ lắm. Không thể tin cậy họ. Thế mà ông xem, người coi cơ sở ở đây là một phụ nữ.

Đây mới là tin lý thú đầu tiên. Về chuyện này thì tôi hoàn toàn đồng ý với Wolf. Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi xem cảnh sát địa phương đối phó ra sao.

- Họ không ưa ông Wolf cũng như ông Esslinger. Viên cảnh sát trưởng Macey có một ứng cử viên riêng rồi.

Lần này thì tôi bật ra tiếng cười thật sự. Cô thú nhận:

- Quả là phức tạp. Cảnh sát trưởng Macey muốn cho Rube Starkey thành thị trưởng.

- Ông Starkey đó là ai?

- Tôi ngại là không thể cho ông biết gì nhiều đâu. Cô gái lắc đầu có ý tránh né. Tôi chẳng biết gì nhiều hơn ngoài cái chuyện ông ta là một tay cờ bạc và tôi không muốn để một người như thế vào tòa thị chính chút nào.

Tôi mỉm cười:

- Ô! Với một người cô không biết nhiều lắm thì chẳng đến nỗi đâu. Thế còn ba cô gái? Cô có nghe gì không?

- Họ đều mất tích. Ai cũng chỉ biết có thể thôi.

Tôi lấy một chiếc Camel^[2] trong hộp thuốc và châm lửa. Mọi sự có vẻ phức tạp dữ.

- Này, thử rà lại xem có gì sáng sủa hơn không. Có ba phen tự mình đi tìm cô gái. Cả Wofl, Esslinger và Macey đều biết rõ rằng ai mà thành công thì chắc chắn sẽ vào ngồi ở tòa thị chính. Tôi thì thấy mình không hy vọng được cảnh sát giúp đỡ và vì không phải là dân địa phương nên chắc dân chúng không ưa đâu. Cô gái làm cho Esslinger thì có sự ủng hộ của dân chúng lại bị cảnh sát cản trở. Sơ qua tình hình như thế có phải không?

Cô gạt đầu ra dấu đồng ý. Tôi bỗng nhớ tới tốp người vây quanh chiếc xe tải của tôi. Nếu cứ năm phút lại xảy ra như vậy thì lo cuốn xéo đi là vừa.

- Tôi có cảm giác là dân ở đây dễ kích động lắm phải không?

- Họ thấy rằng người ta không chịu làm sáng tỏ tình hình. Đêm qua có người đến tận Sở cảnh sát ném đá làm bể kính.

- Cô có thể cho tôi tên và địa chỉ của những người mà ta vừa nói đến được không?

Cô kéo một hộp bàn và lấy ra tờ giấy đưa cho tôi:

- Tôi nghĩ là chắc ông sẽ phải cần.

Tôi cảm ơn và nhét vào túi rồi đứng lên:

- Để tôi đi dạo một vòng xem tình hình ở đây một chút.

Cô ta bỗng nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi giật mình khi hiểu rằng cô ta ghét tôi đến thế nào. Là kẻ làm công, hẳn cô ta về phe của Esslinger. Có chủ nhân như Wolf thì cũng chẳng nên trách cô, nhưng tôi còn nhận ra chắc có điều gì khác nữa.

- Tôi để xe ở đây? Xe mang bảng số New York chắc là không được ưa ở đây đâu!

Cô cố ra dáng mỉm cười:

- Xin ông để vào gara sau nhà. Có chỗ đấy.

Tôi cảm ơn, bước ra cửa rồi quay mặt lại.

- Tôi chưa được rõ tên cô?

- Wilson. Cô trả lời mặt hơi đỏ, vẻ bối rối.

- Cô đã giúp tôi quá nhiều, cô Wilson ạ. Hy vọng là không làm phiền cô lắm.

Cô trả lời "Không có chi" rồi cúi xuống máy chữ.

Tôi thuê một phòng ở khách sạn Eastern trên Phố Lớn, xếp đồ đạc rồi bắt đầu lo công việc. Tôi gọi một chiếc taxi chở đến nhà họ Mac Arthur.

Người tài xế có vẻ muốn rời khỏi tôi nhanh chóng nào hay chóng ấy. Anh ta vượt đèn đỏ đang có một tay cóm đứng ở đấy mà cũng chẳng thèm nhúc nhích. Tay Macey tiếng tăm ấy là Cảnh sát trưởng chắc phải là một loại cóm khó nuốt.

Sau bốn phút nhào lên lộn xuống trên đường, chiếc taxi đi vào một con đường hẻm dơ dáy. Trên các mặt tiền nhà loang lổ có những chiếc thang cấp cứu bám vào và các nhóm nhỏ đàn ông, đàn bà tụ tập lảng lẽ trước cửa. Nghe tiếng xe đến, họ quay ra nhìn rồi gọi chổng con ỏi ỏi qua các cánh cửa sổ mở rộng để cùng nhìn xem cảnh lạ mắt.

Tôi thấy ngay là đi xe đến đây thật sai lầm. Tôi bảo người lái tới một chút nữa. Anh ta ngoặt sang trái ở đầu đường rồi dừng lại theo ý tôi.

Tôi đi một vòng quanh khu nhà để cho các tay rảnh rồi no đủ thời giờ xem bớt náo nức rồi đi ngược lại đường tiến về khu của Mac Arthur.

Tôi cảm thấy những đôi mắt dính chặt vào tôi suốt trên quãng đường đi. Cái nản trong những tỉnh lẻ là ở chỗ đó. Dân lạ tới thì đứng như anh Mán trên rừng xuống phố. Chung cư Mac Arthur ở là một ngôi nhà năm tầng bằng gạch ở khoảng giữa chiều dài con đường. Tôi len vào mà thấy lòng nhẹ nhõm. Có bốn thùng thư. Mac Arthur ở tầng ba.

Tôi bước lên. Đây đó thoảng mùi nhà bếp đưa ra mùi hơi nồng đậm nhưng dù sao cũng không đến nỗi. Tôi gõ một cánh cửa.

Người ra mở có dáng hiền lành, người thấp, mặc áo cụt, quần dài, giày sờn rách, râu ria chưa cao. Ông ta có một vẻ gì như là mệt mỏi trên khuôn mặt nhỏ vàng vọt. Ông nhìn tôi qua đôi mắt kính dày:

- Ông cần gì?
- Ông là Mac Arthur phải không?
- Chính tôi.

Tôi cảm thấy ông ngạc nhiên khi nghe người ta gọi bằng ông. Ông có dáng của hạng người quen bị đá vào đầu nhiều lần rồi. Tôi dăm dăm quan sát ông và nói:

- Tôi đến về chuyện con gái ông.

Nét mặt ông pha lẫn sợ sệt và hy vọng, ông hỏi tôi bằng giọng hấp tấp và dè dặt:

- Sao?... Sao, người ta tìm ra nó rồi à?
- Chưa.

Tôi tiến tới một bước:

- Xin ông cho nói chuyện một lát.

Ông ta có vẻ thất vọng vô chừng nhưng cũng lách mình cho tôi bước qua.

- Xin ông thông cảm, chúng tôi đang có khó khăn. Ông thì thầm nói như để xin lỗi.

Tôi lập bập vài lời an ủi để gây cảm tình rồi ngoái tay khép cửa lại. Căn phòng nhỏ bé, sạch sẽ nhưng không có đồ đạc gì cả. Áo quần lót đàn bà treo trên dây giăng ngang qua phòng.

Mac Arthur đứng gần bàn nhìn tôi, ánh mắt dò hỏi.

- Ai nhờ ông đến đây?

Tôi chìa thẻ chứng minh rồi nhét ngay cho vào túi không cho ông kịp xem kỹ. Tôi nói:

- Tôi muốn làm sáng tỏ trường hợp mất tích của con ông. Xin ông giúp cho, tôi hứa sẽ tìm cô ấy cho ông.

- Vâng... nhất định rồi, ông vồn vã nói. – Ông muốn biết điều gì. Đã có quá nhiều người đến hỏi tôi. Ông xoắn mấy ngón tay vào nhau. – Thẻ mà cho tới nay thì chưa thấy được gì cả.

Tôi ghé ngồi bên góc bàn:

- Theo ông thì cô ấy gặp phải chuyện gì?
- Tôi không biết nữa.

Ông cố sức để khỏi vịn các ngón tay mà không được.

- Ở nhà, cô ấy có điều gì không bằng lòng không? Ờ... tôi định nói rằng: Ông có nghĩ là cô ấy trốn đi... hay là như thế nào đó không?

Ông lắc đầu với dáng khốn khổ:

- Không, con tôi có đức hạnh lắm, nó có công việc làm ăn đàng hoàng và nó vui sống mà không đòi hỏi gì khác.

- Ông có tin chuyện bá láp về con ma cà rồng lảng vảng quanh đây không?

Ông bỗng ngồi thụp xuống, hai tay che mặt nói:

- Tôi cũng không biết nữa.

Hắn là ông tuyệt vọng lắm rồi. Tôi cố gắng kiên nhẫn hết mức:

- Ông có biết rằng những vụ mất tích đó được lợi dụng để kiếm phiếu trong kỳ bầu cử sắp tới không? Ông có tin không về chuyện đồn rằng có người trả tiền cho ba cô gái đó lánh mặt đi? Ờ... tôi định nói... ông có nghĩ là con ông dính dáng vào một mưu mô thuộc loại đó không?

- Chuyện gì đã xảy ra nhất định là trái với ý muốn của Luce. Ông lắm bầm. – Thưa ông, xin ông cho biết... con cái tôi chưa chết phải không? Ông cho rằng con gái tôi chưa chết chứ?

Tôi nghĩ “cũng có thể” nhưng không nói ra lời. Tôi chưa kịp lên tiếng thì cửa mở bày ra một mù già béo mập, tóc muối tiêu. Mắt mù đỏ và sưng húp. Mù tiến gần Mac:

- Ai thế Tom?

Mac Arthur có vẻ lúng túng ngượng ngùng:

- Ông đây đến lo chuyện của Luce.

Mù nhìn tôi không chút thiện cảm, hàm răng nghiến lại:

- Ông làm việc cho Wolf à?

Rồi như không kìm giữ được mình, mù quay về phía Mac Arthur.

- Đồ khốn! Sao lại để cho nó vào? Nó được Wolf phái đến dò ta!

Mac Arthur nhìn mù, nét mặt cầu khẩn, ân cần giải thích:

- Ông ta sẽ giúp được ta, Mary ạ. Chúng ta không nên bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để tìm ra Luce cả.

Mù tiến lại, bai bước đến cửa và mở toang ra:

- Đi ra... xì... cút đi cho khuất mắt.

Tôi ra hiệu từ chối và nói nhỏ nhẹ:

- Bà Mac Arthur, xin bà hãy nghe tôi. Bà chưa hiểu công chuyện gì cả. Hễ càng có nhiều người lo việc thì việc càng chóng xong. Ông bà muốn tìm con gái mà tôi thì lại có thể giúp được ông bà. Giúp mà ông bà không tốn lấy một xu.

Mac Arthur vồn vã nói:

- Ông ta có lý đấy. Ông đây chỉ muốn giúp ta thôi.

- Tôi không bao giờ để con sâu mọt như Wolf giúp đỡ cả. Mù nói và bước ra đập mạnh cửa.

Mac Arthur lo sợ, xoắn mãi đôi bàn tay:

- Xin ông đi đi thì tốt hơn. Bà nhà tôi chắc đi tìm người em trai đấy.

Tôi cóc cần. Có đi tìm tới Giáo hoàng tôi cũng đếch sợ.

Tôi nói với ông:

- Ông đừng ngại. Sao bà nhà ghét ông Wolf đến thế?

- Hầu như ai cũng ghét cả. Hay ít ra là những người làm nơi xưởng của ông ta. Mac Arthur nói mà mắt vẫn lo lắng nhìn ra cửa. Người đàn bà trở lại ngay. Đi theo có một gã bụi con khoảng 40, dáng vẻ cứng cỏi và tự tin. Hắn hỏi bà Mac Arthur.

- Tên này đây à?

- Đúng đấy.

Giọng của mù có vẻ gì đắc thắng khiến tôi không thích mấy. Người đàn ông tiến lại phía tôi:

- Mà nên ra khỏi nơi đây và đừng bao giờ quay trở lại đây nữa. Hắn nắm lấy áo gilê của tôi và nói. – Ở đây chẳng ai cần thứ sâu bọ rình mò cho Wolf đâu.

Tôi nắm lấy ngón tay hắn chụp nơi áo tôi và vặn mạnh quay cho hắn một vòng. Gã to lớn quỵ xuống như con hình nộm và rống lên vì đau đớn.

- Mà đúng là đồ bị thịt. Tôi vừa nói vừa lôi hắn lên. Nào, đùa nữa hay thôi?

Hắn đến ngã ngòai trên một chiếc ghế, rên rĩ với cái tay đau buốt. Tôi bước ra cửa và nói:

- Các người đều mất tinh thần hết rồi. Các người không thấy là đã làm mất thì giờ ư? Tôi có thể tìm ra cô gái nếu các người chịu giúp tôi. Mất tích cả bốn tuần rồi mà chẳng ai làm gì hết. Nếu tin được ở họ thì các người đã không khó khăn thế này. Riêng tôi, tôi cóc cần. Không tìm được con gái các người, tôi cũng sẽ tìm được hai cô kia. Đến lúc đó thì chỉ còn có một... Hãy suy nghĩ kỹ đi. Tôi ở khách sạn Eastern. Nếu muốn tôi giúp thì chỉ việc tới đó tìm tôi. Tôi không đứng lại để xem kết quả hùng biện của mình. Tôi chỉ lặng lẽ khép cánh cửa lại rồi bước đi.

Toàn soạn tờ Nhật báo Crainville đặt ở lầu 4 của một ngôi nhà đồ nát. Cầu thang máy chật hẹp và tối tăm, dơ bẩn đến lợm giọng, bốc ra mùi mồ hôi và mùi thuốc lá lưu cữu. Nhưng thang

máy không hoạt động nên tôi phải leo bộ lên 4 tầng lầu. Phải vòng vèo qua nhiều hành lang tôi mới đến trước một cánh cửa kính đục có in chữ đen nứt nẻ: Nhật báo Crainville.

Tôi xoay tay nắm, bước vào một gian phòng hẹp. Một phụ nữ ngồi phía cửa sổ quay mặt lại nhìn đứng đưng. Bà ta cao lớn, gầy gò, đáng vẻ khó chịu của loại người phục vụ trung thành.

- Thưa, ông chủ báo có ở đây không ạ? Tôi giở nón hỏi và cố sức lấy lòng bà ta nhưng không thành công lắm.

- Gì đấy? Bà ta hỏi với một giọng cho thấy là người chủ báo không thường tiếp khách.

- Tôi tên là Spencer và tôi không phải đến để bán cho ông ta máy hút bụi cũng như để làm mất thì giờ của ông ta đâu.

Bà mở một cánh cửa khó thấy ở sâu phía trong phòng rồi nhẹ nhàng khép lại sau lưng. Tôi đứng dựa lưng vào tường, bật lửa hút thuốc. Tòa soạn báo như thế này thì thật là thảm hại. Tờ báo thật xứng với cái xó xỉnh này. Người đàn bà đã quay trở lại:

- Ông Dixon sẽ dành cho ông vài phút thôi.

Tôi bước ngang qua phòng, mỉm cười với bà rồi vào bên trong.

Chỗ này lại còn tệ hơn bên ngoài nữa. Một lão tuổi sồn sồn mặc bộ đồ xec xanh da trời bóng loáng, ngồi trên ghế xoay trước bàn giấy hỏi:

- Ông Spencer?

Tôi nghiêng đầu.

- Xin mời ông ngồi. Lão đưa cánh tay nhỏ bé bóng nhẫy và đầy lông lá chỉ về phía chiếc ghế. – Chúng tôi ở cái thành phố nhỏ bé này luôn luôn vui mừng khi được đón tiếp khách lạ. Lão im tiếng một lúc rồi nhìn tôi vẻ dò xét thận trọng.

- Chắc là ông cũng đến thăm quan ở đây phải không ạ?

- Cũng có chuyện này chuyện nọ một ít. Tôi vừa nói vừa dịch ghế lại gần bàn. – Nhưng trước khi trình bày công việc, xin phép được hỏi một vấn đề nhỏ thôi.

Lão thọc cái ngón tay nhỏ xíu vào ngoáy lỗ tai. Lát sau, lão rút ra khoái trá ngấm móng tay rồi cẩn thận chùi vào quần. Xong mới mỉm cười trả lời:

- Xin được thỉnh ý ông.

Tôi vụt tuôn ra:

- Ông có quan tâm tới việc ai được bầu làm thị trưởng không?

Lão không ngờ có câu hỏi ấy, vội khép nhanh đôi mắt nhỏ rồi vắn vẹo mình mẩy như mụ gà mái đẻ ra con vịt cồ... Sau một lúc, lão lên tiếng:

- Sao ông hỏi tôi câu ấy?

- Sao ông lại không trả lời thẳng là có hay không? Tôi nói và búng tàn thuốc lá xuống tấm thảm đã tro cả dây.

Mãi sau lão mới dè dặt trả lời:

- Ồ, tất nhiên là có... nhưng tôi vẫn không hiểu... Thưa ông Spencer, tôi thường không bao giờ tranh luận chính trị với người lạ.

- Nếu thế thì ông đừng xem tôi như người lạ nữa, tôi nói. – Nếu ông lật ngửa bài ra hết thì có thể chúng ta bàn luận thú vị lắm đấy.

Lão lại suy nghĩ một lúc rồi bật cười. Giọng cười dữ và ghê nghe như tiếng sài cứu cười gằn. Lão nói:

- Ông khá lắm, ông Spencer ạ. Tôi thật tình mà nói rằng tại sao lại không cho ông biết một chút. Giữa Wolf và Starkey không có cách biệt lớn. Họ sần sần như nhau. Xem xét kỹ thì Esslinger xứng đáng hơn hết. Nhưng cũng thực tình, đứng nhìn bao quát thì tôi thấy ủng hộ ai cũng được, ông X, ông Y cũng thế mà thôi. Ông Spencer, ông xem đấy, tôi cứ muốn rằng mình sẽ chứng kiến cuộc bầu cử như một người vô tư, không thành kiến, không lo toan gì cả...

- Thế thì tốt lắm rồi, tôi nói và rút thẻ chứng minh đưa cho lão.

Lão xem xét một cách thích thú thật sự. Rồi lão lại đút ngón tay vào lỗ tai mà ngoáy.

- Tài liệu nho nhỏ mà thú vị đây. Khi mới thấy ông, tôi đã đoán là tay thám tử ở New York đến.

Tôi quan sát thật kỹ xem thử lão có sừng cò như mấy người khác không, nhưng nét mặt lão không hề thay đổi. Tôi nhét thẻ chứng minh vào túi và nói:

- Tôi mong ông giúp tôi.

- Có thể là vậy... Ờ, chắc vậy. Dixon trả lời trong khi tay đập đập lên tập giấy thấm loang mực.

- Nhưng tại sao tôi phải giúp ông. Từ xưa đến nay tôi không giúp ai cả, ông Spencer ạ.

Tôi mỉm cười:

- Có lẽ vì lâu nay không ai có việc nhờ tới ông. Chuyện tôi nhờ chỉ là biết một ít tình hình bên trong thành phố thôi. Tôi được quyền chi trả cho mọi tin tức có giá trị đấy.

Lão nhắm nhanh đôi mắt nhỏ lại nhưng cũng vừa đủ để tôi thấy lóe lên một tia thèm muốn. Lão thì thầm:

- Được lắm. Nhưng không hiểu ông muốn biết những tin gì?

- Tôi nghe nói Cảnh sát trưởng Macey muốn cho Rube Starkey làm thị trưởng. Ông có biết tại sao không?

Lão thọc ngón tay và ngoáy lỗ mũi, vẻ suy nghĩ.

- Tôi sẽ không đưa ý kiến cá nhân mà là dư luận chung.

- Ông cứ việc. Tôi nói mà biết rằng đây đúng là ý kiến cá nhân của lão.

Lão khoanh tay trên tập giấy thấm và nhìn tôi bằng cặp mắt nhỏ ranh ma.

- Ông xem, vấn đề lớn của Crainville là 20 năm nay mọi thị trưởng đều được bầu lên vì đã đề ra chương trình lành mạnh hóa thành phố. Và người ta thực hiện thành công đến nỗi hiện nay ở Crainville không có cách gì để cho tiền bạc lưu thông hết. Thừa ông Spencer, muốn cho một thành phố được phát đạt thì bằng cách này hay cách khác phải khuyến khích người lao động tiêu tiền. Thế mà nếu cách khuyến khích nào ít có điều kiện lệch lạc thì mối lợi càng bị hạn chế nhiều. Hai mươi năm trước, Crainville có bốn sòng bạc, một trường đua ngựa, hai hộp đêm rất quyến rũ và có cả một hệ thống sa đọa nho nhỏ. Dân chúng vui chơi, tiêu tiền thoải mái. Thành phố phát triển nhộn nhịp. Thế mà từ lúc ấy người ta đóng cửa tất cả các chỗ vui chơi. Vấn đề là ở chỗ đó.

Lão cầm cây bút chì vẽ một khối lập phương trên tờ giấy thấm.

- Macey muốn Starkey làm thị trưởng bởi vì ông ta sẽ mở lại tất cả những cơ sở mang tiền lại cho y.

Lão ngừng vẽ và lấy ngón tay lăn cây bút chì trên tờ giấy thấm.

- Macey không phải là một Cảnh sát trưởng tốt nhưng là một dân làm ăn tuyệt vời.

Tôi lấy vẻ thản nhiên nói:

- Nếu Starkey nắm được Crainville thì thành phố sẽ thành một nơi không đáng tin cậy lắm phải không?

Lão mỉm cười nhìn tôi:

- Rất có thể lắm, thưa ông Spencer.

- Còn nếu Esslinger thắng?

- Thì lại khác đi. Tôi nghĩ là cũng có thể thay đổi. Ông ta là một con người rất thành thực nhưng cũng có thể là hơi khắc khổ nên Crainville cũng không được thoải mái lắm.

- Xin ông nói về ông ta một chút.

Dixon ngồi ngửa ra sau, các ngón tay đan vào nhau rồi nhúu mày nhìn lên trần loang lỗ:

- Ờ, để tôi nghĩ xem. Ông ta đến Crainville 30 năm trước, làm công việc cho hãng mai táng Mosley rồi khi ông Mosley chết đi, lại nắm quyền tiếp tục hành nghề. Ông ta lúc nào cũng hăng hái, tận tâm làm việc. Crainville nhờ ở ông ta nhiều lắm. Mọi người đều mến, tin cậy ông. Thừa

ông Spencer, khi gặp ông ta, ông sẽ thấy thích nhưng chắc là ông sẽ không ưa bà vợ.

Lão nhìn ra cửa sổ, cái đầu hơi vươn lên.

- Một người đàn bà cứng cỏi. Tôi không hiểu tại sao Esslinger lại đi lấy bà ta. Rồi lão hạ thấp giọng. – Bà ấy uống rượu.

Tôi thốt ra một tiếng hừ. Dixon lại tiếp tục:

- Rồi còn cậu con trai nữa. Một cậu bé tuyệt vời. Lúc nào cũng thuận thảo với cha. Thông minh và sáng láng. Cậu học Y và chắc tương lai thật rạng rỡ.

Lão lại thọc ngón tay vào lỗ tai:

- Mẹ cậu yêu đến mức làm hư cậu ta. Bà ấy chỉ có mình cậu ta trên đời, và cả cái chai nữa, tất nhiên rồi.

Lão xem xét kỹ cái cục cấu vàng vừa rút từ lỗ tai ra.

Tôi hỏi:

- Họ có tiền không?

Dixon chum tròn miệng lại:

- Esslinger à? Cái đó là tùy theo ông hiểu thế nào là có tiền. Ông ta làm ăn khá lắm. Người ta chết nhiều. Mà có thể nói là dân Crainville chết thật có phước. Thành phố thật hoàn hảo.

Lão nhìn tôi hơi mỉm cười có ý ngượng:

- Tất nhiên là không phải là tất cả.

Tôi nói giọng lạnh nhạt:

- Tôi đã thấy rồi. Nhưng chắc bụng dạ người ta không thế đâu.

Chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu rồi tôi rút gói Camel ra mời lão một điếu.

- Theo ông, thì số phận mấy cô gái mất tích kia ra sao?

- Quan điểm của riêng tôi và những điều tôi viết trên báo là hai thứ khác nhau, lão dè dặt nói.

- Tôi có một anh bạn trẻ lo về tin tức trong vùng và ưa tạo nên những chuyện giật gân. Chính hẳn thuyết phục tôi là nếu nói chuyện ma cà rồng thì báo bán chạy như tôm tươi.

Lão nhếch cười để lộ ra mấy cái răng vàng khè.

- Ông thì không tin phải không?

Lão nhún nhẹ vai:

- Tất nhiên rồi.

- Thế ông có ý kiến riêng gì về vấn đề này?

- Chuyện quan trọng là nếu như các cô ấy bị giết thì xác để đâu?

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Chắc ông có ý kiến?

- Chẳng có gì, lão vội vã trả lời. – Ông tự mình phải bỏ công một chút. Ông Wolf trả tiền cho ông mà.

- Ờ... ờ... Tôi buồn bã nhận ra lão lập luận đúng. Sau một lát im lặng, tôi nói thêm. – Hình như Esslinger có thuê một phụ nữ đi điều tra?

Dixon đưa mắt nhìn tôi cố làm ra vẻ đùa bỡn:

- Một phụ nữ thật là hay. Tất nhiên là hơi lơ lơ một chút.

- Cô ta có thu được kết quả gì không?

Dixon mỉm cười nhún vai:

- Tôi có cảm tưởng là chẳng ai tin như thế. Lão nhấn mạnh vào chữ “chẳng ai.”

Tôi nhìn chăm chú vào lão:

- Cả Esslinger nữa à?

Lão gạt đầu thay cho câu trả lời mà không lên tiếng.

Tôi nói mà mơ hồ nhận ra được điều gì đó.

- Thế mà Esslinger lại thuê cô ta.

- Thì như ông nói đó... Esslinger đã thuê cô ta.

- Thuê người mà nghĩ rằng người đó không thành công. Là thật.

Dixon cầm cây bút chì lại bắt đầu vẽ một khối lập phương khác.

- Tôi chỉ có thể giúp ông bằng cách lâu lâu lại gợi ra một vài ý kiến thế thôi. Mong ông đừng chờ tôi làm thay, ông Spencer ạ.

Tôi ngồi ép người lên ghế, dăm dăm nhìn lão:

- Thế ông thực biết gì về ba cô gái mất tích?

Lão mở hộp tủ lấy ra 3 tấm hình như của các tay chụp dạo ngoài phố và đưa cho tôi coi.

- Thừa ông Spencer, các cô này bình thường, thuộc vào giới xã hội bình dân, chẳng có gì bí mật, chẳng có gì phải giữ kín.

Tôi liếc nhìn qua. Quả là chẳng có gì đặc biệt. Ta có thể gặp các cô hàng ngày trên đường ở bất cứ phố nào. Tôi đưa trả lại tấm hình.

- Trừ điểm cả ba cô đều tóc vàng, còn có điểm chung nào khác của họ không?

Lão vừa mở miệng định nói ra điều gì thì chuông điện thoại reo. “Xin lỗi”, lão vừa nói vừa bốc ống nghe lên. Lão nói: “Alô?... vâng” rồi lắng nghe không nói một lời. Đầu dây kia có một giọng cao, gắt nhưng tôi không nhận ra họ nói những gì.

Bỗng nhiên Dixon ngo ngoáy trên ghế, dáng vẻ càng lúc càng mất tự nhiên. “Vâng, vâng..., nhất định thế... tất nhiên rồi...” Lão còn lắng nghe hồi lâu rồi có tiếng cắt máy khô khan ở đầu dây đằng kia. Lão từ từ đặt ống nghe xuống rồi thừ người ngồi nhìn tập giấy thắm. Trên trán lão lấm tấm mồ hôi. Sau một lúc, tôi nói tiếp câu chuyện dở dang:

- Trừ điểm cả ba cô đều tóc vàng, thế còn có nét chung gì nữa không?

Lão giật nảy mình nhìn tôi, vẻ hoảng hốt như đã quên tôi có ở đây.

- Thừa ông Spencer, tôi rất tiếc, tôi bị... Lão hấp tấp nói tiếp.

- Tôi e là không thể tiếp tục hầu chuyện ông được nữa. Rất hân hạnh được biết ông.

Lão đứng dậy, giơ hai bàn tay nhờn ướt và rũ ra. Mặt lão tái mét:

- Tôi nghĩ rằng ông trở lại đây cũng không ích gì, thưa ông Spencer. Thời giờ của ông rất quý báu nên tôi không muốn làm phiền ông nữa.

- Xin ông đừng để ý đến chuyện đó. Tôi nói.

Tôi rút bóp ra để lão thấy cọc tiền trong đó.

- Còn về phần thời gian quý báu của ông thì tôi xin đền bù xứng đáng. Ông không phải ân hận gì đâu.

- Ông thật tốt bụng, – trong giọng nói, trong tia mắt của lão bây giờ không có vẻ gì là ham muốn tiền bạc nữa. – Thừa ông Spencer, tôi không có gì để bán cả. Không có gì hết.

Tôi dứt bóp vào túi và nhìn lão dăm dăm:

- Ai vừa gọi điện thoại cho ông đấy?

Lão ngả người xuống ghế:

- Ông không biết đâu. Xin chào ông, xin phép khởi được tiến chân ông.

Tôi đặt tay lên bàn và chồm về phía lão, nhìn thẳng vào mắt lão:

- Tôi đoán chắc đó là Macey hay Starkey. Cam đoan là chúng bảo ông dẹp chuyện này đi hay là gần gần như thế. Có đúng không?

Lão càng thu mình nhỏ hơn vào ghế, mắt nhắm lại và giọng nói lịm đi: – Xin giã từ, ông Spencer.

- Chào! Tôi trả lời và bước ra cửa.

Trong khi bước trên bậc thang bốn tầng lầu, tôi ngạc nhiên thấy mình huyết sáo bài Hành khúc chiêu hồn của Chopin[3].

Trong tiền sảnh khách sạn Eastern, người ghi sổ trọ đang đôi co với một cô gái đứng cạnh bàn. Người cô cao lớn, tóc dày, một màu vàng ánh xõa xuống phủ chiếc cổ áo trắng. Một chiếc vali dán đầy những nhãn hiệu khách sạn đặt ở dưới chân cô.

Tôi tiến đến và chờ một lúc. Gã nhân viên đó đang hỏi cô gái có dặn trước phòng trọ không. Cô gái trả lời là không có thì giờ làm việc đó. Người kia nhìn cô lưỡng lự và tôi có cảm giác hấn sắp từ chối. Tôi nói:

- Sao lại phải ghi tên trước? Khách sạn của anh còn đủ chỗ cho cả một trung đoàn cơ mà.

Hắn nhìn tôi vẻ lạnh nhạt và đứng dưng nhưng cũng đưa sổ cho cô. Cô liếc nhanh nhìn tôi rồi ký phía dưới tờ giấy. Cô thật ưa nhìn. Nước da thật đẹp, nét mặt thanh tú, đều đặn.

Gã nhân viên soạn đưa chìa khóa cho tôi, tôi bước lại phía thang máy, theo sau tôi là người bồi da đen mang vali cho cô gái. Cô cũng theo vào, được đưa lên tầng ba.

Người bồi mở một cánh cửa phía đối diện phòng tôi trong khi tôi tra chìa khóa vào ổ. Lúc bước vào phòng, tôi ngoái cổ nhìn cô gái và cô cũng quay lại nhìn tôi.

Cô lịch sự nói:

- Cám ơn.

- Tốt hơn là cô cố tìm chỗ khác, tôi nói, chỗ này dở lắm.

- Còn tệ hơn nữa ấy, cô lại mỉm cười rồi bước vào phòng.

Tôi khép cửa, ngồi xuống ghế. Tiếng xe điện lăn nghiêng trên đường, tiếng thang máy rít giữa các tầng lầu cho tôi thấy rằng nơi đây không phải là chỗ ta có thể suy nghĩ được nhiều.

Tôi đốt thuốc và bốc ống điện thoại gọi mang lên uýtxki[4] và xô đa[5]. Tôi quay lại ghế và bắt đầu suy nghĩ về Wolf, Dixon, Esslinger và cả bọn họ. Tôi thấy ngay là mình có thể không gặp may vào lúc gần đây lắm. Đây không phải là lần đầu của tôi. Nhưng tốt hơn cũng nên báo cho đại tá Forsberg biết để tăng giá đặc biệt cho những nhân viên ông tung vào các trường hợp gai gót.

Tôi đang nhấm tính trong đầu những gì cần phải báo cáo thì có tiếng gõ cửa. Tôi nói “cứ vào” mà không ngẩng đầu lên vì nghĩ người ta mang rượu đến. Có tiếng phụ nữ nói ở phía sau:

- Thật là ngu ngốc. Tôi lại quên chìa khóa vali rồi.

Tôi quay lại và đứng bật dậy. Cô đứng trên ngưỡng cửa, tay đặt trên nắm cửa, mắt thật đầy tin cậy. Tôi thoáng thấy đùi cô thon thả, đôi chân thật đẹp. Tôi nói:

- Sao cô biết tôi còn tiếp tục bẻ khóa?

- Ồ, chẳng biết tại sao, cô cười nói. – Nhưng tôi nghĩ là ông giúp được tôi vì ông có vẻ giỏi giang và tháo vát.

Tôi chỉ chiếc ghế thứ hai:

- Mời cô vào một lúc. Tôi vừa bảo mang rượu lên. Mẹ tôi có dạy là không nên ngồi uống rượu một mình.

Cô lưỡng lự một lúc rồi khép cửa lại, đến ngồi trên ghế. Cô túm chiếc váy lên đầu gối và nhìn tôi:

- Tôi đến đây vì chiếc vali.

- Cô đừng lo vụ vali, tôi lại ngồi xuống. – Uống xong một ly rồi tôi sẽ lo cho cô. Tôi chỉ mới đến cái xó này có ba tiếng đồng hồ thôi. Cho nên không có bạn.

Cô có vẻ ngạc nhiên:

- Thật không? Tôi cứ nghĩ người như ông thì không thể nào không có bạn.

- Chỉ không có ở đây thôi. Tôi không thích khung cảnh ở xó này. Nó không thu hút người mầy. Cô không thấy sao?

Cô lắc đầu:

- Tôi vừa mới tới đây xong. Chúng ta giới thiệu làm quen với nhau hay cứ giữ ẩn danh?

- Spencer, tôi hơi nghi ngờ mình nói và thích thú nhìn kỹ cô. – Marc Spencer, thám tử tư.

Cô nghiêm nghị nói:

- Ông không cần phải hù tôi. Tôi có phải mới mẻ đâu. Ông bán gì ở đây vậy?

Tôi gõ tay vào đầu:

- Bán cái thứ này. Ở Crainville này, người ta trả giá cao.

Tôi đưa thẻ, cô xem xong rồi trả lại.

- À, ông đúng là thám tử tư à?

Cô tò mò nhìn tôi. Mấy cô gái mà biết tôi là ai thì nhìn với vẻ lạ lẫm. Cô bỗng lên tiếng:

- Tôi là Marian French. Tôi bán quần áo vải mỏng. Cô hơi nhăn mặt lại. – Đáng chán là ở đây không ai ưa đồ mỏng. Cô vuốt tóc. – Kệ. Sao cũng được, tôi quen rồi.

Người bồi đem rượu mạnh và sô đa lên. Hắn nhìn chúng tôi từ người này sang người khác, cứ thế mà tròn tròn xoay hai mắt như đĩa bay. Tôi cho hắn ít tiền lẻ để hắn lĩnh đi cho sớm. Tôi bóc bao giấy quanh chai rượu.

- Ở cái xó này tôi thấy chưa có ai ưa đồ mỏng, trừ cô. Cô dùng nguyên hay có pha?

Cô lắc đầu:

- Mẹ tôi dặn là chớ có uống rượu mạnh với người lạ. Tôi xin một ít sô đa thôi.

Tôi rót cho cô nửa ly sô đa rồi pha cho mình một ly uýt-xki đậm.

- Chúc cho các mối tính của cô, tôi ngồi xuống làm cạ nửa ly.

Cô duỗi đôi chân dài và đẹp ra, hỏi:

- Ông đến đây làm việc hay đi chơi?

- Làm việc, tôi trả lời mà trong bụng nghĩ rằng có một cô gái như Marian French ở gần để thỉnh thoảng đấu hót thì cũng thú. Không phải là thứ gái quay qua quay lại là có thể kéo tuột được vào phòng ngủ.

- Cô không nghe được chuyện gì sao? Ở thành phố này trong bốn tuần qua có ba cô gái tóc vàng mất tích. Tôi đến đây là để tìm ra họ đấy.

- Thế thì chẳng có khó gì lắm, cô nói. – Ông chỉ cần nhờ cảnh sát thôi. Cảnh sát giải quyết xong việc là ông đi lãnh tiền... Nếu có ai đi bán các thứ đồ quý này cho tôi thì tôi... Nhưng tôi lại phải tự làm mọi việc.

Tôi cạn nốt ly:

- Thế mà tôi lại không nghĩ tới. Hay đấy!

Cô nói với giọng mệt mỏi:

- Đầu tôi đầy ý kiến nhưng lại không đến đâu hết. Hai năm trước tôi nghĩ là đi lấy chồng, có con, nuôi dạy chúng. Nhưng cuối cùng rồi cũng không xong, cô nói thêm, mắt khép lại và nghiêng đầu dựa vào tay ghế.

Tôi muốn nói đùa một câu nhưng nhìn vẻ mặt và nét cương nghị trên môi cô, tôi lại thôi. Tôi đành nói vui:

- Cô đừng lo. Cô chưa hết tuổi độc thân đâu, thế nào cũng đến lượt cô.

Cô mỉm cười, thu đôi chân đứng dậy:

- Tôi phải đi mở vali mới được. Hôm nay tốt ngày đấy. Từ hai năm nay, tôi mới gặp một người có cảm tình như ông.

Tôi cũng đứng dậy:

- Có lẽ tại cô không đi tìm. Thôi, chỉ chiếc vali xem tôi có lượm nghề không.

Tôi chợt thấy cô không nghe tôi nói. Mặt cô đang nhìn ra cửa, kiểu của các cô nhìn thấy chuột. Tôi nhìn theo. Có ai ngoài kia nhét vào dưới cửa một phong bì trắng. Tôi bước tới đụng Marian, gạt nhẹ cô sang bên và mở toang cửa ra. Tôi nhìn sang hai phía nhưng không thấy ai

hết. Tôi cầm lấy phong bì nhét vào túi rồi nói thật thản nhiên:

- Cô thấy khách sạn này chẳng ra gì không? Ai đời mới bước vào cửa là đã đưa giấy tính tiền rồi.

- Ông có chắc là phiếu thanh toán không? Cô hỏi mà nét mặt lạ lùng.

Tôi mở vali bằng chiếc kim cài đầu của cô. Không đầy một phút. Tôi mỉm cười với cô:

- Cô thấy không? Các bạn gọi tôi là Arsene Lupin[6] thật không ngoa.

- Tôi tưởng tên ông là Marc chứ? Cô nói.

- Đúng rồi, nhưng không phải với ai tôi cũng nói tên này đâu.

Tôi mở cửa rồi quay lại:

- Tôi mời cô đi ăn tối nay được không?

Cô nhìn tôi, đôi mắt mơ màng. Tôi đoán ra cô nghĩ gì rồi nên nói thông thả:

- Cô đừng cho tôi là anh công tử vườn ba xạo. Không giương bẫy cô đâu.

Cô hơi đỏ mặt, bật cười rồi vội vã đáp:

- Xin lỗi, vì tôi gặp đủ thứ chuyện rồi. Một người con gái ở vào vị thế như tôi thường là để cả lũ đàn ông vồ vập, lên máu bao vây đến mệt.

- Cô không nên ngại gì. Thôi ta bỏ qua đi. Nếu cô muốn nghỉ ngơi một chút.

- Không, tôi xin vui lòng nhận lời. Nhưng xin chờ tôi một lát để tắm rửa. 8 giờ nhé?

- Đồng ý. Tôi nói và khép cửa lại.

Tôi quay về phòng, lấy chiếc phong bì trong túi ra đọc nhanh các dòng chữ đánh máy:

Anh còn được 12 tiếng đồng hồ để rời thành phố. Không phải đợi nhắc đến lần thứ hai đâu. Anh sẽ không kịp biết đồn từ đâu đến cả. Không phải vì chúng tôi không thích anh. Trái lại là khác. Nhưng ở Crainville thì không đủ không khí cho chúng ta thở thoải mái. Cho nên, thôi, ngoan đi và chuẩn cho lệ. Nếu không chúng tôi bắt buộc phải định ngày đưa đám đấy.

Tôi rót ly rượu thứ hai và ngồi xuống suy nghĩ. Gã nhét bức thư dưới cửa chắc hẳn là trợ ở một trong hai phòng bên tôi. Hẳn không đủ thời giờ để biến đi ngoài hành lang trong khoảng vài giây đồng hồ khi tôi bước ra cửa.

Tôi cất tờ giấy thật kỹ vào túi, nghỉ ngơi một lát rồi lại bàn làm báo cáo cho đại tá Folsberg.

Có cả hàng tá ý tưởng mâu thuẫn lẫn lộn trong đầu tôi. Một lúc sau, tôi mở vali lấy ra khẩu 38 tung tung trên tay rồi nhét vào nơi thắt lưng.

Chương 2

- Tôi có cảm giác là có người theo dõi ta. Marian nói thật bình tĩnh.

Chúng tôi vừa ăn tối xong và đang quay về khách sạn. Trăng thật tròn treo trên nền trời không mây. Khí trời đêm nóng bức khiến tôi phải cởi áo vét cầm tay.

Marian mặc áo mỏng, thích đi bộ trở về. Mới có 10 giờ khi chúng tôi rời khỏi quán. Tôi hích nhẹ cô:

- Cô có thấy là uống vài ly cũng nóng đầu không?

Cô lắc mớ tóc vàng bồng bềnh:

- Tôi không tin, ông đừng nhìn quanh, tôi vẫn có cảm giác là họ theo ta.

Lúc này tôi chẳng muốn gây sự chút nào. Chuyện của tôi không nên để Marian dính vào. Tôi nhìn quanh để kiểm taxi nhưng con đường thật vắng vẻ. Tôi ngoái lại sau nhưng bóng các ngôi nhà phủ kín đường nên khó thấy gì rõ cả. Tôi bước gấp lên:

- Tôi không thấy ai cả.

- Phía trước quán lúc chúng ta ra có một người đứng đấy và bước theo chúng ta. Ban đầu thì tôi không nghĩ tới nhưng tôi thấy lúc hắt đi qua khoảng có ánh đèn. Khi thấy tôi quay lại, hắt nhảy vọt vào trong một xó tối.

Cô luồn bàn tay nhỏ bé vào tay tôi và bóp mạnh.

- Hắt ra sao?

- Tôi không thấy rõ hắt lắm, cô trả lời. – Hắt có vẻ to lớn khỏe mạnh, nhưng tôi không kịp nhìn thấy hình dáng ra sao.

- Được rồi. Cô đừng ngại. Có thể là hắt chẳng theo ta đâu. Vội lại rồi ta sẽ thấy hắt. Sắp tới chỗ quanh ở đằng kia, cô cứ việc tiếp tục đi tới. Tiếng gót giày của cô nện trên mặt đường khiến hắt tiếp tục theo ta. Để tôi đứng chờ ở góc là hắt giật mình cái chơi.

Cô nhìn tôi vẻ lo lắng:

- Ông thấy ý kiến đó có nên không? Có thể hắt nguy hiểm lắm.

Tôi cười nhẹ:

- Không, không, cô đừng ngại. Tôi mượn nhẹ cái báng súng trơn lạnh của khẩu 38 giấu dưới áo gilê. – Sắp tới chỗ quanh rồi đó. Cô cứ việc đi thẳng. Nếu tôi bị chậm trễ, cô có thể tìm ra đường về khách sạn được không?

- Được, chắc vậy. Cô trả lời không mấy vững tâm. – Ông không để bị thương chứ? Tôi không muốn...

- Cô đừng lo, – tôi vỗ vỗ vào tay cô. – Nghề nghiệp tôi gặp chuyện như thế này là thường. Vậy mà chưa bao giờ tôi bị thương hết.

Cô liếc nhanh tôi rồi tiếp tục bước đi. Tiếng gót gỗ nện lóc cóc trên lề đường lát gạch.

Tôi đặt tay lên khẩu súng, nép sát vào tường, nhìn nơi góc đường. Tôi chỉ nghe tiếng ồn ào phía Phố Lớn vọng lại và tiếng nện gót giày của Marian nhỏ dần. Sau cùng tôi nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng lần tới. Khi đến gần góc quành, bước chân chậm lại và im hắt. Lặng yên thật lâu.

Tôi không nhúc nhích, nép mình thật sát vào tường, thở chậm chậm qua mũi và lắng nghe mọi tiếng động.

Bỗng gã bên kia góc đường lên tiếng hô. Tiếng hô trầm và ghìm lại khiến tôi hơi rùng mình.

Một tiếng động khẽ, rồi một cái bóng dài ngoằn ngoèo hiện ra trên mặt lề đường ngay trước mặt tôi. Tôi nhìn nó như thấy một bóng ma. Hình như mờ hắt phía lưng còn dưới cánh tay bỗng lạnh giá.

Người kia đứng thật gần bên tôi và ánh trăng chiếu bóng hắt tôi thấy thật rõ nhưng không thấy người hắt.

Bóng người hiện ra như một nét phác họa thô kệch, vóc dáng thật to tướng với đôi vai khổng

lồ. Chiếc mũ đội sụp xuống có vẻ nhỏ đi so với đôi vai bè ra và ống quần trắng rộng tương như chiếc buồm căng. Hắn đứng đấy, không nhúc nhích, đầu nghiêng về phía trước.

Tôi thận trọng hết mức, đẩy cái khóa an toàn súng và chăm chú nhìn cái bóng lằng lể một lúc. Nó vẫn không nhúc nhích. Chắc rằng gã kia biết là tôi rình hắn nên hắn không muốn nhấc chân.

Không còn nghe thấy tiếng gót giày của Marian nữa. Trong không gian như có thứ gì sững lại, nghệt thở khiến cho khung cảnh càng đầy vẻ đe dọa. Bỗng nhiên có tiếng phụ nữ cười lên điên cuồng. Tôi lùi lại một chút, ngẩng đầu liếc nhìn lên. Trên tầng 4 của cao ốc đối diện chỉ có một cánh cửa sổ sáng đèn. Cùng lúc một hơi gió nóng thoáng cuốn hai tấm màn nhóp nhúa đưa ra phía ngoài cửa sổ.

Người đàn bà cười lên lần nữa, nhưng tiếng cười bỗng tắc nghẹn rồi biến thành tiếng rên rỉ.

Tôi lại nhìn qua góc lề đường. Cái bóng kia đã biến mất. Không còn gì khác hơn là tiếng rên rỉ của người đàn bà tốt bụng và tiếng gió thổi lất phất trên tấm màn.

Tôi rút súng ra và từ từ tiến về phía góc đường. Tôi hơi lộ đầu ra nhìn quanh đường. Con người theo dõi chúng tôi không còn dấu vết gì nữa. Đường phố hoàn toàn trống trơn trừ một con mèo thụt vào trong bóng tối khi thấy tôi.

Tôi rút khăn lau mặt. Rồi cười nhẹ tự nhạo mình: “Hết rồi, không còn gì để gặm nữa.” Tôi lại nhét khăn vào túi và nghĩ: “Cứ cái kiểu này xảy ra trong ba, bốn đêm nữa là ta rục tù thôi.”

Muốn cho chắc chắn, vững tâm, tôi lại nhìn ra đường rồi chạy theo Marian. Cô đang đợi tôi ở khúc quanh tiếp và vội bước tới khi nhìn thấy tôi. Cô nắm tay tôi:

- Sao? Tôi sợ hết hồn. Lỡ ông lại gặp chuyện gì rồi. Ông thấy ai không?

- Không, chỉ có con mèo ốm đói. – Tôi mỉm cười trả lời. – Mèo thì cô chẳng sợ, phải không?

- Tôi sợ thật. Tôi chắc là có ai theo chúng ta.

Tôi vẫy một chiếc taxi chạy ngang và cho địa chỉ khách sạn. Vừa ngồi vào xe, cô vội hỏi:

- Ông không bịa chuyện chứ?

Tôi bóp nhẹ tay cô:

- Với cô thì không. Bảo đảm không có ai hết.

Một lúc sau cô mới nói:

- Tôi không hiểu gì hết. Khi thấy gã đó vụt biến mất, tôi rùng mình. Cả đời chưa bao giờ tôi cảm thấy như thế.

Cứ mỗi khoảng mười giây, khi taxi đi qua cột đèn, tôi lại liếc nhìn vào mắt cô. Khuôn mặt xanh mét và hơi tím lại, đôi mày đẹp nhú một chút. Cô bỗng lên tiếng:

- Không hiểu sao ông lại mời tôi ăn tối nay?

- Tôi đã nói với cô rồi. Tôi chỉ có một mình. Cô cũng vậy, còn Crainville thì lại không phải là một thành phố vui lắm. Cô hối tiếc buổi chơi tối sao?

- Không một chút nào. Từ lâu chưa bao giờ tôi có được một buổi như tối hôm nay. Tôi tiếc là vừa rồi mình đã tỏ ra tồi tệ thôi. Cô nhồm lên và nhìn thẳng vào mặt tôi. Trong thành phố này có chuyện gì đấy? Khi mới xuống xe tôi cảm thấy...

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp:

- À, thôi, đừng nói chuyện đó nữa. Chắc là tại nóng bức làm ám ảnh tôi.

Tôi cầm lấy tay cô:

- Cô cảm thấy những gì?

- Tôi thấy sờ sợ. Trong thành phố này có cái gì làm tôi không được thoải mái. Tất cả hình như quá dơ bẩn, quá buồn tẻ, quá nặng nề. Con người ở đây có vẻ thật lạ kỳ. Ông có thấy như vậy không hay là chỉ do tôi tưởng tượng?

- Tôi cũng thấy như vậy, – tôi nói, – Nhưng cô đừng nên hoảng hốt đến như thế!

Chiếc taxi dừng trước khách sạn. Tôi trả tiền và khi bước kịp Marian trên thềm, tôi thoáng thấy có hai bóng người ngồi trên ghế xích đu nhìn về phía tôi. Tôi bước qua tiền sảnh thẳng tới

văn phòng.

Nhân viên khách sạn lí nhí một lời chào, nhìn cả hai chúng tôi, vẻ không tán đồng.

- Có hai người khách chờ ông ngoài hiên.

- Cám ơn, – rồi tôi quay sang Marian đang có vẻ lo ngại – Cô đi nghỉ thôi. Buổi tối hôm nay thật là vui.

- Ông tử tế quá. Tôi cũng thật vui.

Marian ngập ngừng một lúc rồi bước về phía cầu thang. Tôi chúc cô ngủ ngon và quay sang gã nhân viên.

- Hai người đó là ai vậy?

Hắn trả lời một cách lửng lơ:

- Một người là ông Mac Arthur, còn người kia là ai thì tôi không biết.

Mac Arthur! Hiểu rồi. Ông ta đã suy nghĩ về điều tôi nói và lén trốn mẹ vợ già đến đây chắc để nói chuyện gì rồi.

- Tốt, để tôi gặp họ.

Tôi đi về phía hàng hiên. Mac Arthur ngược mắt nhìn tôi rồi cúi xuống nhìn chân, vẻ lúng túng, rụt rè:

- Thưa ông Spencer, tôi xin lỗi...

Tôi lấy chân khoè một chiếc xích đu khác:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Tôi sẵn sàng nghe ông.

Người thứ hai đứng dậy, mặt lộ ra chỗ sáng đèn. Hắn ta còn trẻ, người thon thả, hơi thấp hơn tôi một chút. Áo quần cắt thật khéo.

Mac Arthur hạ thấp giọng:

- Đây là Ted Esslinger. Tôi đã nói với anh ta về ông và chúng tôi quyết định đến tìm ông,

Tôi nhìn anh ta với vẻ quan tâm:

- Anh là con trai của ông Max Esslinger à?

Anh ta giơ tay ra:

- Vâng, chính tôi.

Tôi lại chăm chú nhìn anh ta. Con người thật hấp dẫn, dễ cảm, cởi mở, hơi xanh, móng tóc đen gọn gàng. Chúng tôi bắt tay nhau, hơi ngỡ ngàng.

Ted Esslinger mở lời trước tiên, giọng hạ thấp xuống:

- Thưa ông Spencer, chắc ông có thể đoán được rằng tôi đang ở trong một tình thế lúng túng. Có nơi nào cho chúng ta nói chuyện mà không bị ai quấy rầy không?

Tôi nói:

- Ở trong phòng tôi thì không được đâu. Anh cứ đề nghị một nơi, tôi sẽ theo.

Ted quay sang phía Mac Arthur đang im lặng, nói:

- Tôi có xe. Tôi vừa lái vừa thưa chuyện cũng được.

- Đồng ý, – và chúng tôi cùng bước xuống thềm.

Bên kia đường, một chiếc Pontiac [\[7\]](#) đang đậu trong bóng tối. Ted mở cửa xe ngồi trước tay lái.

Tôi nhìn ngoái lại sau lưng, phía khách sạn. Các màn cửa đều buông xuống trừ một căn phòng ở tầng lầu 3. Có một người đang nhìn xuống đường, bóng in rõ trên nền khung kính cửa. Thấy tôi quay lại, hắn thụt nhanh vào nhưng cũng đủ cho tôi nhận ra ba điều: Chiếc cửa sổ hắn đứng là ở bên cạnh phòng tôi, đôi vai hắn thật rộng và hắn đội cái mũ sụp vành xuống phía trước.

Tôi bước vào xe. Khi ra khỏi thành phố một quãng, Ted Esslinger dừng xe dưới một khóm

cây, dựa lưng vào ghế, nói:

- Chỗ này thì chắc là yên.

Mac Arthur ngồi ghế phía sau, chồm tới trước, hơi thở mạnh phà vào cổ tôi. Ông cứ ngoay ngoay chân tay, vẻ không yên.

Tôi đốt một điếu thuốc, ném que diêm ra ngoài cửa xe và chờ đợi. Mọi người im lặng thật lâu. Tôi liếc nhìn Ted Esslinger. Anh ta đang nhìn sâu vào trong bóng tối của các hàng cây. Ánh trăng khiến anh ta trông còn khá trẻ, chắc không hơn 23 tuổi. Anh ta cũng có dáng lúng túng và bỗng nhiên lên tiếng:

- Chúng tôi chỉ hy vọng có mình ông nên mới đến tìm ông.

Tôi vẫn không đáp lại. Anh ta nhìn ra sau nói:

- Mac, nhất là chuyện này, chớ có hở cho ai biết. Cha tôi mà biết tôi...

Mac Arthur rít ra tiếng hơi khàn và khích động:

- Thì cứ nói đi. Anh biết là tôi không nói đâu.

Tôi cứ để họ hoảng hốt với nhau, không chen vào. Để họ tự ý tuôn ra. Ted Esslinger quay về phía tôi, tay gõ nhịp trên vòng lái:

- Ông cũng biết là tôi không về phe nào hết trong câu chuyện này. Nhưng tôi biết chắc là ông có thể giúp tôi rất nhiều để tìm ra các cô gái và chỉ có điều ấy là quan trọng đối với tôi mà thôi.

Tôi nhìn anh ta chăm chú.

- Luce là bạn thân. Vera là bạn học hồi nhỏ. Joy và tôi thường đi chơi với nhau luôn. Tôi biết rất rõ về họ và mến họ lắm. Họ đều là những cô gái thật tốt. – Anh ta thở dài một tiếng và vụt nói: – Cứ cái kiểu này thì chắc là không bao giờ tìm ra được họ cả.

- Thế ra họ đều là bạn thân của anh à? – Tôi nhấn mạnh tiếng thân.

Các thớ thịt trên mặt anh ta co lại, giọng nói hơi giận dữ:

- Tôi hiểu ý ông rồi. Nhưng không phải thế đâu. Họ đều là những cô gái đoan trang. Họ chỉ muốn sống vui thôi. Tôi không phải là người độc nhất. Các chàng trai khác ở Crainville cũng đều đi chơi với họ. Nhưng chỉ có thế mà thôi.

Tôi quay sang phía Mac Arthur. Khuôn mặt nhỏ vàng vọt của ông hiện ra lờ mờ.

- Thừa ông đúng đấy. Các cô ấy không có chuyện gì đâu.

- Được, được rồi, – tôi càu nhàu. – Nhưng có chuyện gì để các người nghĩ rằng sẽ không thể nào tìm ra họ được?

Bàn tay Ted bầu lên vòng lái, giọng anh ta đượm chút cay đắng:

- Đây là một vụ có tính chất chính trị. Chẳng ai quan tâm đến họ ra sao cả. Cảnh sát không động đây đến cái móng tay. Chừng nào mà người ta chưa tìm ra họ thì Macey còn yên tâm như nằm trên nệm nhung. Hắn nắm chắc kết quả bầu cử trong túi rồi. Starkey có ý định làm áp lực với cử tri. Bè đảng hắn nắm được các thùng phiếu. Chẳng khó gì lắm đâu. Chỉ việc...

Tôi ngắt lời:

- Tôi hiểu, hiểu rồi. Đừng mất thời giờ nữa. Bây giờ thực tình anh muốn gì ở tôi?

- Thì... muốn ông hiểu rõ tình hình, – anh ta phản đối một cách yếu ớt. – Ông biết, nếu không tìm ra các cô gái thì điều đó không quan trọng gì đối với Starkey, nhưng lại quan trọng đối với Wolf và cha tôi. Họ hứa sẽ tìm ra. Chính vì quyền lợi của Macey ở đây mà người ta không đi đến kết quả đấy.

- À, thì ra Cảnh sát trưởng không chăm lo gì đến vụ này. Thế còn người mà cha anh thuê thì sao?

Ted cố nén một cử chỉ nóng nảy:

- Audrey à? Tôi chẳng hiểu cha tôi ra làm sao nữa. Có họa là diên mới trông cậy một điều gì ở Audrey Sheridan. Cô gái ấy thật là đáng hoàng. Tôi biết cô ta từ lâu rồi, nhưng cô ta không phải là địch thủ của loại như Starkey và Macey. Vả lại cô ta không có một chút kinh nghiệm gì hết về

những vụ như thế này.

Tôi thở nhẹ khỏi qua lỗ mũi:

- Chắc là cô ta cũng có thể hành nghề chứ? Nhưng này nếu cô ta không ích gì sao cha anh lại muốn cô ta?

Ted nhún vai ra dáng không thể nào trả lời được câu hỏi này.

- Tôi không hiểu nữa. Tôi cũng thắc mắc. Nhưng có điều chắc chắn là cô ta không đi đến đâu.

- Không được, Ted, – Mac Arthur nói, – Chúng ta phải nói hết sự thực với ông Spencer.

Ông ta hơi chồm người về phía trước để lộ khuôn mặt lo lắng:

- Ở đây ai cũng mến Audrey cả. Thuê Audrey là cha của Ted trông cậy vào sự mến mộ của dân chúng đối với cô. Nếu cô không tìm ra ba cô gái thì người ta không giận đâu.

- Tôi thấy thật lợm giọng, – Ted nổi lên càu nhàu. – Cả cha tôi cũng cần lo đến các cô đó. Ông cũng chỉ nghĩ đến chuyện bầu cử thôi. Bây giờ thì chắc ông hiểu vì sao tôi tức giận rồi. Khi Macey nói với tôi về ông thì tôi nghĩ ngay ông là niềm hy vọng độc nhất của chúng tôi. Tôi cóc cần biết ông Giáp hay ông Ất là thị trưởng, tôi chỉ cần làm sao tìm được các cô gái mất tích thôi.

- Tôi sẽ tìm ra họ cho anh nếu họ còn sống, – tôi nói. – Miễn là anh phải giúp tôi. Theo anh thì họ ra sao?

- Theo tôi thì đây chỉ là chuyện bày ra để Wolf và cha tôi mất uy tín thôi. Tôi dám đem đầu ra cá với ông là chính Starkey đã bắt cóc các cô để cho đối thủ mất phiếu trong cuộc bầu cử này.

- Đó chỉ là giả thuyết thôi. Anh có gì làm bằng cứ không?

- Tôi chắc đã thấy ra một hướng điều tra. Tôi đã nói với Audrey rồi nhưng cô ta không làm nên chuyện gì hết.

Tôi phà ra một bùm khói và ngồi im đợi

- Đêm trước lúc Luce mất tích, cô có nói với tôi là có một người chụp hình dạo đã chụp hình cô. Sáng hôm sau, cô đến một tiệm lấy hình và tiệm đó là của Starkey. Chuyện đó chỉ nói cho có mà thôi.

Tôi suy nghĩ một lúc. Mới thoáng qua thì chỉ là chuyện lật vật thực nhưng tôi cũng lưu ý ngay.

- Anh nghĩ rằng họ bắt cóc ngay ở đấy à?

Ted khẽ gật đầu:

- Ông xem thử các cô kia có được chụp hình như vậy không. Nếu đúng thế thì có chuyện đấy.

Tôi chợt nhớ tới ba bức hình ở đảng Dixon. Chúng có vẻ hình như được chụp ngoài đường phố. Tôi thấy kích động dần lên.

- Các cô gái khác được chụp hình như thế đó. Đảng tòa báo La Gazette có hình của ba cô, đều có vẻ như đang chụp ở ngoài phố.

Ted dăm đưa nhìn tôi, vẻ suy nghĩ rồi nhếch mép cười hần học:

- Thế thì Starkey rồi. Bây giờ phải làm sao?

- Để tôi, – tôi nói. – Anh còn thấy gì khác nữa không?

Họ nhìn nhau một lúc. Không, họ không còn gì để nói nữa. Chẳng sao. Tôi không đến nỗi mất thì giờ vô ích. Tôi biết chắc mình phải bắt đầu từ đâu rồi. Ted lo lắng nói:

- Chúng tôi cũng muốn tham dự vào vụ này. Ông đừng bỏ rơi chúng tôi.

- Anh nhớ rằng tôi làm việc cho Wolf. Tuy nhiên nếu thật tình muốn tìm ra các cô gái thì các ông biết được tin gì phải thông báo tất cả cho tôi.

Tôi nhìn vào đồng hồ. Hơn 11 giờ một chút.

- Anh biết nơi lấy hình không?

- Đó là tiệm Stop Photo, khoảng giữa đường Murray.

- Nếu cần đến anh thì tôi làm thế nào?

Ted nguệch ngoạc ghi số điện thoại trên một chiếc phong bì rồi đưa cho tôi.

- Nhưng ông nhớ cho là chớ cho cha tôi biết kéo ống nổi giận.

- Anh chớ lo. Tôi biết cẩn thận.

Anh ta mở máy và nói trước khi nhấn ga.

- Mong rằng bà nhà không giận chúng tôi.

- Vợ tôi à? Nhưng mà tôi chưa có gia đình.

- Xin lỗi. – Anh ta lúng túng nói. – Tôi cứ nghĩ là người phụ nữ đi với ông lúc nãy...

Tôi cười lên tiếng:

- Không phải vợ tôi đâu. Tôi mới gặp cô ta hồi chiều nay là lần đầu. Cả hai chúng tôi đều không có bạn nên tôi mời cô ta đi ăn tối.

- Ồ, tôi hiểu, – anh ta vẫn có vẻ ngượng. – Vậy mà tôi không biết. Cô ta đẹp quá.

- Lúc nào rảnh anh ghé qua tôi đi. Tôi sẽ giới thiệu cho. Có bạn quen một chút chắc không làm cô ta khó chịu đâu.

Nét mặt Ted sáng lên:

- Ồ vâng, nhất định rồi – và anh ta nhấn ga hướng về thành phố.

Tôi bước qua tiền sảnh mắt nhìn quanh. Không ai cả ngoài cô gái ngồi ở bàn tiếp khách. Cô nhai kẹo cao su và đọc tạp chí điểm phim. Tôi đến bên quầy, cô mới ngừng lên:

- Chào cô, – tôi nói.

Cô gái nhìn tôi, vẻ quan tâm rồi đưa tay ra sau lấy chìa khóa. Người cô nhỏ nhắn, rắn chắc và có duyên.

- Cô làm tháng hay làm ngày? – tôi hỏi và nghiêng mình trên cái bàn để ngắm nhìn thân hình cô không chút dấu giểm.

- Làm kiểu gì thì có liên quan đến ông, – cô trả lời và đẩy bằng các ngọn tóc đen dưới mấy ngón tay mũm mĩm.

- Cái đó thì còn tùy. Tính tôi rất thích những người làm sáng.

Cô ta nhả miếng kẹo cao su một cái thong thả rồi nhún nhẹ đôi vai:

- Ông sẽ mất thì giờ với tôi thôi. Tôi không phải là thứ vác cây cào đi tìm vàng. Phải là cái máng xúc kia.

Tôi rút một nắm giấy bạc chìa ra, nói giọng bất cần:

- Tôi lấy thứ này để đốt xì gà đấy. Còn tiền tiêu vặt thì tôi để ở ngân hàng.

Cô hơi nhú mày và như dụi đi, nói:

- Chắc rồi sẽ có lúc ta đến đó chơi.

- Đồng ý, lúc nào tùy cô. – Rồi lợi dụng tình hình thuận lợi tôi tiếp nhanh. – Gã ở phòng số 369 là ai vậy?

- Không ai ở phòng số 369 cả. Hỏi chi?

- Tôi nói số 369 à? Ngốc thật. Hôm nay sao mà tôi lẫn tới ba lần. Tôi muốn nói số 365.

Cô có vẻ lưỡng lự, áp tay lên má:

- Tôi rất tiếc, tôi không thể trả lời ông được. Khách sạn của chúng tôi làm ăn đứng đắn mà.

- Hân hạnh.

Tôi lấy lại mớ bạc lẻ, rút ra tờ giấy năm đô la trải thật phẳng lên bàn.

- Ai, cô nói đi, ai ở phòng số 365?

Cô làm tờ giấy 5 đô la biến nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn thấy.

- Một người tên là Jeff Gordan.

- Jeff Gordan, – tôi mỉm cười nhìn cô. – Bè đảng của Starkey chứ gì?

Cô nhúu mày và cái nhìn lại trở về câm nín, cau có.

- Tôi không biết. – Rồi cô cúi xuống tờ báo.

Tôi chúc cô ngủ ngon và lên thang máy

Vào phòng, tôi đi thẳng về phía tủ, cố ý đi thật nặng chân để gã bên kia biết tôi đã về. Tôi ngồi xuống rót uýt-xki uống.

Suy nghĩ cho kỹ thì mới ngày đầu đã như thế cũng không đến nỗi nào. Rõ ràng cả ba cô gái đều bị bắt cóc. Tội nghiệp cho các cô. Nếu các cô không thoát được ngày bầu cử sẽ là ngày định mệnh của các cô. Nhất định Starkey không ngu gì mà thả các cô ra để các cô lên tiếng.

Rõ ràng là nội vụ xoay quanh lão Starkey. Max Esslinger là một chính khách hạng 3 muốn lên cấp. Wolf thì lại khác. Lão thật tình muốn tìm ra các cô. Không phải vì lòng nhân ái mà vì muốn hơn điểm Starkey và Esslinger.

Tôi nốc một hơi uýt-xki và nghĩ đến Ted Esslinger. Ít ra anh chàng này cũng là thành thực. Nội điểm đó, tôi đã khoái hẳn rồi. Hẳn muốn tìm ra các cô gái dù phải sẵn sàng chống lại cha mình.

Câu chuyện về phía tiệm Stop Photo thật đáng lưu ý. Phải xem phía này một chút. Cái kiểu muốn lôi cuốn các cô để bắt cóc như thế thật là hiệu nghiệm. Vấn đề còn lại là phải xem các cô bị giết tại chỗ hay chúng đã mang đi bằng xe theo lối sau nhà.

Tôi lại chợt nhớ đến câu chuyện chiếc giày của một cô gái mất tích được tìm thấy trong một căn nhà bỏ hoang. Chắc lại là một trò đánh lạc hướng để người ta khỏi chú ý đến tiệm mình.

Tôi lại nốc một hơi uýt-xki nữa và nhìn bức tường trước mắt. Tên Jeff Gordan này chắc chắn là gã đi theo rình tôi và Marian. Tôi đứng dậy đặt ly rượu lên bàn và nhìn bức tường, suy nghĩ. Tôi nghĩ cũng nên làm cho rõ trắng đen.

Tôi nhẹ nhàng rời phòng gõ cánh cửa phòng số 365. Có tiếng đàn ông vọng ra:

- Ai đấy?

- Người phục vụ lâu này, – tôi giả tiếng nói.

Cửa hé mở, tôi húc mạnh vai đẩy tung nó ra, xô nhào một gã to con mặt mày như khỉ, đứng sừng sốt nhìn tôi.

Hắn đúng là loại người không ai muốn gặp ban đêm ở một góc rừng nào đó. Chân tay hắn to tướng hợp với cái mặt bè bè, mới thoáng trông đã làm người ta nghĩ đến con khỉ đột trong rừng. Hắn từ từ nhận ra tôi.

- Anh mắc chứng gì thế?

- Chẳng có gì, tôi đến nói chuyện chơi một lát thôi, – tôi khép cửa lại và dựa lưng vào đấy.

- Anh muốn gì?

- Lúc này anh vừa theo dò xét tôi. Tại sao?

Hắn nhìn xuống sàn rồi ngừng ngay lên và lên tiếng cầu nhàu:

- Tôi bận nhiều việc hơn là lo đi theo người khác.

- Thế còn người chị em của anh? – Tôi mỉm cười với vẻ thân thiện. – Và anh lại còn gửi thư cho tôi nữa.

Hắn lắc đầu một cách bướng bỉnh. Trong khi nói, tôi thấy hắn sẵn sàng ra tay khi tôi định nhích một chút. Cứ nhìn cái cách hắn bỏ thõng tay xuống ra vẻ như không quan tâm gì thì đủ biết.

Cuối cùng hắn lên giọng đe dọa:

- Nếu anh không đi ra thì tôi sẽ gọi người lên đây.

Tôi làm như mình xui đi:

- Có thể là tôi lầm, nhưng trông anh thật giống cái tên theo sau tôi lúc tối.

Hắn hơi chùn lại:

- Tôi chẳng dính gì vào đó. Tôi theo anh để làm gì?

- Tôi muốn biết điều đó. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền anh.

Tôi xoay người như chực đi. Trên kệ có một quyển điện thoại niên giám, tôi chụp lấy ném hết sức lực vào người hắn, trúng vào thái dương làm hắn choáng váng. Hắn chưa kịp lấy lại thăng bằng thì tôi đã nhào tới.

Cú đấm của tôi trong vào phía dưới cổ, hắn ngã xuống sàn. Tôi chờ cho hắn lồm cồm bò dậy rồi mới quất một bàn chân vào ngay giữa mặt làm hắn quỵ hẳn. Hắn nằm ngửa ra, mắt trợn ngược, thở đứt quãng.

Tôi quỳ bên cạnh hắn, lục lọi các túi. Trong quần không có gì lạ, tôi đang lục trong túi vét thì hắn hồi tỉnh. Hắn đấm tôi một cú nhưng tôi đã kịp khom sát xuống tránh và trả lại hắn hai cú. Hắn đập tôi lăn ra đến sát mép giường. Tôi nhào tới không cho hắn kịp đứng dậy nhưng hắn đã phóng chân quất thẳng vào ngay bụng tôi. Tôi cong người muốn ngã xuống sàn, thở ngút hơi.

Hắn nhồm dậy, mặt bừng bừng giận. Tôi không nhúc nhích được gì hết. Sức lực tôi như muốn bốc tan ra, tôi muốn la rống lên.

Hắn bước tới. Tôi rút khẩu súng chĩa vào tận mặt hắn. Hắn lùi lại như mới vừa bị đập mũi vào tường. Tôi cố sức nói:

- Mày lên giường ngồi.

Hắn ngồi đấy, tay khoanh trên đầu gối, mắt nhìn tôi. Tôi phải đợi đến ba, bốn phút mới tỉnh trí lại và vẫn theo dõi từng cử động của hắn. Chân tôi mềm như bún khiến tôi phải chống vào tường mới đứng lên được.

- Thôi bây giờ ta nói chuyện chơi một chút, đồ trâu bò!

Hắn không nói chỉ gừ gừ trong cổ họng.

- Mày thuộc băng của Starkey phải không?

Hắn quay mặt đi. Trúng tử rồi.

Một tay không rời khẩu súng, tay kia tôi thò vào túi lấy mảnh giấy lượn dưới cửa lúc tối và huơ trước mặt hắn. Tôi cười nhạt:

- Chúng mày cứ tưởng là có thể làm sao khiếp sợ vì cái trò trẻ con này à?

Hắn vẫn cúi nhìn xuống chân. Tôi không đổi giọng:

- Tao không thích những thằng theo dò tao chút nào. Cái kiểu đó dễ làm tao nổi khùng lên đấy. Mà hề nổi khùng thì tao không kiểm soát được tao đâu. Mày làm cho Starkey thì cứ việc. Nhân tiện mày có ở đây, tao nhờ mày nhắc lại với Starkey là hắn mà làm được thị trưởng cũng lạ đấy. Luôn tiện báo cho hắn biết là mai có tao đến thăm.

Hắn nhìn tôi, đôi mắt mở to ngạc nhiên. Tôi chỉ tay ra cửa:

- Còn bây giờ thì cút đi. Nhất là đừng luẩn quẩn bên chân tao như chó săn gặm gót. Nhất định mày sẽ được nằm bệnh viện hai ba tháng đấy.

Hắn đứng dậy, vớ lấy một chiếc mũ sụp vành chụp lên đầu. Không lăm vào đâu được, đúng là tên đã theo dõi chúng tôi.

- Đi đi.

Hắn mở cửa rồi quay lại. Đôi mắt lóe lên ánh thù hận.

Tôi nói:

- Cái loại tay chơi ở làng như mày, tao đập cả hàng tá rồi. Xéo đi!

Hắn khạc một miếng đờm về phía tôi rồi từ từ bước ra.

Tôi nhìn theo khi hắn đi suốt hành lang, đến cầu thang với những bước chân cứng nhắc và vững chãi.

Tôi giật mình tỉnh dậy. Có ai gõ cửa, tiếng nhẹ mà liên tục, dè dặt. Nghe như tiếng chuột gặm nhấm thứ gì. Tôi mò quơ nút bấm đèn bật lên. Tôi ngồi dậy, duỗi mình ra, lùa tay vào tóc. Một quá.

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, càng lúc càng khẩn cấp, thúc giục.

Tôi liếc nhìn lên chiếc đồng hồ treo thấy chỉ hơn 2 giờ 10. Mí mắt tôi nặng như cả tấn. Khí trời nóng bức mặc dù trước khi đi ngủ, tôi đã mở hết các cửa sổ.

Tôi tuôn ra khỏi giường, vớ chiếc áo ngủ và lấy khẩu súng dưới gối. Tôi bước lại kề miệng gần cánh cửa hỏ nhỏ:

- Ai đấy?

Tiếng gõ cửa ngừng lại:

- Esslinger đây.

Tôi nhận ra tiếng anh ta, liền mở khóa. Ted nhanh chóng luồn vào và giơ tay khép cửa. Mặt anh ta hốc hác.

Tôi nhìn anh ta vẻ trách móc rồi quay trở lại ngồi lên giường.

- Trời ạ, anh không để tôi ngủ chút nào được sao?

- Mary Drake không về nhà rồi. Anh ta nói, hàm răng lập cập hoảng hốt.

Tôi ngáp dài và xoa gáy:

- Một cô bạn thân của anh nữa à?

- Ông không hiểu gì sao. Ted nói nhỏ, giọng căng thẳng. – Sáng nay cô ta đi làm và chưa về. Cha cô đến tìm báo cho ông già tôi hay sự việc.

- Nhưng trời ơi! Tôi đâu có thể làm việc được 24 trên 24 giờ. Tôi làm gì được bây giờ?

Anh ta sai bước qua lại trong phòng nói:

- Chắc có chuyện gì xảy ra cho cô ấy rồi. Khi ông Drake đến, tôi lên ra ngoài đến báo cho ông. Mới chỉ mình cha tôi và ông Drake biết việc này thôi.

Lúc này tôi đã hơi tỉnh, nén một cái ngáp và nói:

- Lần cuối cùng người ta thấy cô ấy vào lúc nào?

- Cô ấy rời văn phòng vào lúc năm giờ để đi khiêu vũ. Người hẹn với cô ấy là Roger Kirk. Không thấy cô đến, tưởng là cô ốm nên anh ta đi về nhà. Chỉ vào lúc mười một giờ khi ông Drake gọi điện thoại hỏi anh ta, lúc bấy giờ mới nháo nhào.

Tôi lúc túi lấy ra gói Lucky Strike, bỏ 2 điếu trên bàn ngủ.

- Thôi hãy ngồi xuống, hút điếu thuốc cái đã.

Anh ta ngồi xuống nhưng không hút, lo lắng nhìn tôi suy nghĩ trong một, hai phút.

- Ông Drake đã báo cảnh sát chưa?

- Chưa. Ông ta tìm đến cha tôi vì nghĩ rằng...

- Phải rồi. Thế cha anh nghĩ sao?

- Chưa làm gì hết. Có gì thì cũng phải sáng mai. Cho nên tôi mới đi tới đây. Chúng ta sẽ có được bảy tiếng đồng hồ hành động trước mọi người.

- Ờ, tôi nói không mấy thích thú – Dù sao thì cũng chẳng làm được gì nhiều.

Tôi gảy tàn thuốc và cố nén một cái ngáp nữa.

- Anh quen biết cô ta à?

- Quen nhiều. Cô là bạn của Luce Mac Arthur. Tôi và Roger Kirk học chung một trường. Thường thì cả bốn người hay đi chơi với nhau.

Tôi đứng dậy đến chiếc ghế vắt quần áo, mặc ngay rồi đi vào buồng vệ sinh, chải lại cái đầu, thấm chút nước lên mặt cho tỉnh ngủ. Ted nhìn tôi vẻ tò mò. Tôi bình tĩnh nói:

- Cứ thử hết cách xem sao. Tôi có cảm tưởng là chẳng đâu vào đâu nhưng thôi cũng cứ làm. Tiệm Stop Photo danh tiếng ấy cách đây xa quá.

- Ở phố Murray. Chỉ năm phút xe hơi thôi.

- Anh có mang xe theo không?

- Ngoài kia.

- Tốt, thôi ta đi.

Chúng tôi vừa khép cửa thì phòng Marian French hé ra.

- Bị mộng du à? Cô tò mò hỏi với một giọng không ai có thể phiên trách được.

Cô thật là duyên dáng trong chiếc áo lụa hở cổ màu xanh da trời. Mớ tóc vàng dài, mượt buông xuống bờ vai, khuôn mặt đẹp còn in dấu ngái ngủ. Tôi nói khẽ:

- Xin chào! Nếu cô chịu khó chờ một vài phút nữa thì sẽ thấy mặt trời mọc. Chúng tôi đi gọi nó dậy đây.

Cô liếc nhìn Ted Esslinger rồi quay sang hỏi tôi:

- Người phụ tá của ông đấy à?

Tôi lấy giọng trang trọng nhất lên tiếng:

- Thưa cô French, xin phép cô cho được giới thiệu đây là ông Ted Esslinger. Thôi, bây giờ chịu khó một chút và ngủ đi. Ông Esslinger và tôi đi dạo một lát cho dân gân dân cốt.

Cô lịch sự mỉm cười với Ted rồi quay sang hỏi tôi:

- Có chuyện gì thế?

- Không, không có gì đâu... Theo thói quen mà. Để giữ eo cho đẹp.

Tôi vẫy nhẹ tay rồi nhìn Esslinger:

- Ta đi.

Anh ta rút rề mỉm cười nhẹ với Marian rồi theo tôi xuống cầu thang. Tôi nghe Marian thở thật dài và tiếng cửa khép lại. Vừa bước xuống thang lầu, tôi vừa bình thản hỏi:

- Cô ta dễ thương phải không?

- Vâng, nhưng bây giờ không phải lúc.

- Anh chớ để ý, – tôi nói khi bước vào tiền sảnh, – Với tôi thì lúc nào cũng là tốt cả!

Người gác đêm nhỏ con, mập, râu ria lởm chởm ngạc nhiên nhìn chúng tôi nhưng tôi thấy có giải thích cũng vô ích. Tôi bước qua sảnh đến cổng, chui vào chiếc Pontiac đậu dọc trên lề đường. Esslinger đi vòng đến ngồi trước vòng lái. Tôi nói:

- Thôi lẹ lên. Tôi cũng muốn ngủ thêm một chút.

- Ông hy vọng có thể tìm được gì ở đây? Esslinger hỏi khi vòng xe qua đại lộ.

- Tôi chẳng biết nữa. Mới nảy ra ý thôi.

Anh ta liếc nhanh tôi rồi nhẩn ga. Chúng tôi không nói với nhau một lời cho tới Murray. Bỗng anh ta tấp vào lề đường, dừng xe lại nói:

- Đây rồi.

Tôi bước xuống nhìn vào chiếc tủ kính hẹp chen chúc đầy các tấm hình. Tôi hơi lùi lại để nhìn bảng hiệu Stop Photo bằng chữ lớn mạ crôm lấp lánh dưới ánh trắng. Tôi lấy chiếc đèn bấm soi vào tủ kính. Ted tiến lại.

- Ông tìm gì thế? – Anh ta nhìn theo ánh đèn huơ huơ trên đám hình to bằng cỡ bưu thiếp, găm phía trong trên một cái kệ nằm nghiêng.

Tôi hỏi anh ta, tay vẫn quơ cây đèn bấm.

- Anh thấy có ai quen không?

Ted chợt hiểu ra. Ngay chính giữa tấm kệ có hình của một cô gái tóc vàng đang mỉm cười với tôi. Phía sau cô rõ ràng là cảnh đại lộ. Bức hình to gấp bốn lần các hình khác trong tủ kính, phía dưới có ghi:

“Phóng lớn đặc biệt. Một đô la 50 phụ thu.” Tôi hỏi Esslinger:

- Phải cô ta không?

- Phải.

Anh ta rùng mình, bám chặt vào cánh tay tôi. Tôi tắt đèn.

- Gặp mấy chuyện này là phải chú ý đầu húc tới thôi.

Ted nói với giọng không vững:

- Ông... ông thấy rõ rồi à? Tất cả đều bị bắt cóc ngay ở đây. Có thể là Mary còn trong ấy...

Tôi tiến lại phía cửa chính. Nửa trên cửa được lắp kính. Muốn mở chỉ có cách phải đập ra thôi. Nhưng tôi lại không muốn làm như vậy. Ồn lắm. Tôi hỏi:

- Vòng qua phía sau có lối vào không?

Ted sợ hãi:

- Vào lối sau à? Ông định...

- Tất nhiên rồi. Nhưng anh đừng dính dáng vào đây. Anh về là hơn.

Anh ta lưỡng lự rồi ra dáng cứng cỏi:

- Không, nếu thế thì tôi đi với ông.

Tôi vội vã nói:

- Không, không nên. Tôi được trả tiền để làm việc này mà. Với lại nếu bị tóm thì cha anh biết anh giúp tôi. Chúng ta chẳng muốn thế bao giờ. Anh còn giúp tôi được chừng nào mà chưa có ai biết chúng ta gặp nhau.

Anh ta nói giọng tiếc rẻ:

- Ông nói có lý. Nhất là không ai biết tôi rời khỏi nhà. Ông muốn dùng xe tôi không.

- Chắc cần. Nhưng người ta dễ nhận ra xe của ai. Thôi anh lấy về đi.

Tôi đi khoảng 100 mét dọc đường thì thấy có một hẻm nhỏ phía trái. Trong lúc còn đứng trong bóng tối, tôi cố nhận ra lối đi, đang tự hỏi có phải là đường ra sau tiệm hình không thì nghe có tiếng xe mở máy và Ted lái vụt đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Trong mấy cái chuyện này mà để các tay lơ mơ chen vào thì thật tai hại. Nhất là tôi không thích ồn ào. Tôi cứ ưa chơi solo. Nếu chuyện không êm thì cũng dễ tính.

Con hẻm chật hẹp và dơ dáy, dẫn đến phía sau khối nhà có tiệm Stop Photo. Chỗ này quá tối. Tôi lần mò ra cánh cửa hình như không chắc chắn mấy. Tôi ẩy vai một cái. Nó rung lên mà không mở. Tôi làm cái thứ hai thì nó bật tung ra. Tôi lùi lại, lắng nghe một lúc. Con hẻm và khu nhà vẫn yên tĩnh. Tôi lấy tay che ngọn đèn bấm nhìn vào nhà rồi bước theo một hành lang hẹp. Trước mặt tôi có một cửa đi tới tiệm hình còn bên phải là một cánh cửa hé mở.

Tôi đến mở cửa tiệm. Ánh trăng soi qua tấm kính đủ làm tôi thấy rõ một vật mà không cần bấm đèn. Tôi liếc nhanh không thấy gì đáng để ý nên lại bước ra hành lang. Không nên để cho ai thấy tôi vì từ ngoài cửa có thể có mấy anh cộm. Tôi lùi lại mở cánh cửa thứ hai. Tôi bước vào một phòng rộng có vẻ như là phòng rửa hình. Ở giữa có hai cái bàn chất đầy hình và khung. Tôi bấm đèn soi một vòng trên đất và quanh phòng. Lò sưởi đầy giấy đã bị đốt cháy nhưng không có vật gì có thể gán cho cô gái bị mất tích.

Tôi hất nón ra sau đầu và gãi trán suy nghĩ. Lúc đến đây tôi chưa có ý niệm gì rõ rệt nhưng dù sao tôi cũng tưởng được chút ít việc nào đó.

Tôi quay về cửa sau, ngó vào đường hẻm. Tôi lấy làm lạ, ở nơi này chẳng có chỗ nào cho xe đậu. Vậy nếu các cô bị bắt cóc ở đây thì làm sao đưa các cô đi thoát khỏi tiệm?

Tôi đang bút đầu bút tai thì nghe có tiếng xe chạy nhanh đến. Tiếng thắng xe rít mạnh rồi xe ngừng hẳn. Tôi thụt vào trong hành lang, khép cửa sau, đi nhanh đến cánh cửa tiệm và hé nhìn vào.

Tôi thấy rõ con đường qua các tấm kính. Một chiếc xe hơi lớn đậu lại, có ba người bước xuống. Một người đứng bên xe có vẻ canh chừng. Hai người khác bước lên lề, đến mở cửa.

Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi tôi không kịp thụt lùi lại. Tôi khép nhẹ cửa, tay đặt lên báng súng, chờ đợi.

Tôi nghe thấy tiếng hai người bước vào. Một gã nói:

- Nhanh lên, năm phút sau lão cớm ở góc đường quay lại đây.

Giọng gã khàn khàn và hơi thở nặng nề. Tên kia lên tiếng ồ ồ:

- Được rồi, được rồi. Đừng hoảng lên. Đưa bức hình kia cho tao.

Tôi nghe như có vật gì nặng rơi trên đất, tôi hé cửa nhìn vào nhưng không thấy gì hết.

Gã có giọng ồ ồ nói:

- Tôi không kịp chụp nó.

Gã có giọng khàn khàn mắng mỏ:

- Mà thì lúc nào cũng làm hỏng việc.

Một vài tiếng thì thăm tiếp theo rồi người có giọng khàn khàn lên được:

- Được rồi, thôi vọt lẹ đi.

Tôi nghe tiếng chúng ra khỏi cửa, khóa lại. Tôi thận trọng ghé mắt vào. Chúng đang bước lên xe. Tôi chưa thấy rõ chúng, chỉ biết vóc dáng chúng to lớn và vai ngang bè. Một tên hình như là Jeff Gordan nhưng tôi cũng không chắc lắm.

Chiếc xe phóng vụt đi. Nếu tay cóm cứ năm phút lại trở lại thì cũng đến lúc tôi phải chuồn rồi. Không thấy dấu vết gì của chúng để lại. Tôi quay nhanh về phía cửa sau.

Khi mở cửa, mắt tôi nhìn thấy vật gì nổi cộm dưới đất. Tôi bấm đèn. Một chiếc khăn tay nhỏ đã nhàu, lúc trước chắc là trắng, nằm ngay dưới chân tôi. Tôi nhặt lên. Đó là chiếc khăn tay có ren, thêu hai chữ M.D trong góc.

Tôi bước ra hẻm đi nhanh ra đại lộ.

Các chữ tắt M.D chỉ có thể giải thích là của Mary Drake thôi! Với chiếc khăn này và bốn bức hình làm chứng tôi đủ sức làm Macey nản nếu hắn không giúp tôi điều tra. Chuyện bắt cóc là tội hình sự, Macey sẽ gặp sự chống đối của cơ quan F.B.I.[\[8\]](#).

Tôi nhét chiếc khăn tay vào túi và thận trọng bước ra đại lộ. Không có một con mèo nào. Tôi bước về phía cửa tiệm.

Trăng đã lên cao. Qua tấm kính tôi có thể nhìn rõ từng chi tiết. Nhưng tôi chỉ lưu tâm có bức hình: “Phóng lớn đặc biệt. Một đô la 50 phụ thu.” Chỉ nhìn qua là đủ. Bây giờ tôi mới biết tại sao ba gã kia đến tiệm và tại sao chúng vội vã như thế. Chúng đã thay bức hình. Cô gái tóc vàng mà Ted Esslinger nói với tôi là Mary Drake không còn mỉm cười với tôi nữa. Thay vào đó là bức hình của một cô gái mặt xương xẩu đội mũ trắng nom thật kỳ dị.

Chiếc đồng hồ nào đấy điểm ba tiếng khi tôi đến cao ốc tòa báo La Gazette de Crainville.

Lề đường vắng dưới ánh trăng rạng rỡ khiến tôi có cảm tưởng như đang trần truồng trên chuyến xe điện ngầm. Không khí vẫn nóng bức, người tôi nhớp nhúa mồ hôi.

Tôi đi qua khu nhà đổ tàn tạ, liếc nhìn hai cánh cửa đóng chặt. Tôi bước thêm mười bước nữa rồi nép vào một cửa ngách. Phá khóa cửa vào nhà trên một con đường thấy rõ như ban ngày thì thật khá hấp dẫn. Chỉ cần một tay cóm cần mẫn ló mặt ở góc phố đúng lúc là tôi đẹp mặt ngay. Tôi đã hiểu mặt cóm ở Crainville để biết rằng hắn sẵn sàng rút súng bắn trước rồi mới hỏi thề sau.

Tôi lắng nghe một lúc, người không nhúc nhích. Xung quanh thật yên lặng. Khi tôi định ra tay thì nghe tiếng bước chân. Tôi nép vào cánh cửa và tự khen mình đã chịu khó chờ một lúc.

Một phụ nữ đang tiến về phía tôi. Tôi biết là đàn bà vì nghe tiếng gót gỗ nện trên nền gạch. Cô ta bước nhanh rồi chậm lại và cuối cùng dừng hẳn.

Tôi thoáng nhìn một lúc. Cô đứng trước cửa tòa báo. Chẳng thấy gì ngoài dáng người thanh, vóc trung bình và y phục toàn đen. Bỗng cô nhìn ngang nhìn ngửa, có vẻ lén lút, lo lắng. Tôi lại thụt vào, hy vọng cô không nhìn thấy tôi.

Một lúc lại không thấy cô động đậy, tôi lại hé nhìn ra. Cô bây giờ đang ở phía sát cửa. Trong lúc dò xét cô, tôi tự hỏi “không biết con nhỏ định dở trò gì” thì nghe có tiếng chìa khóa xoay. Chỉ một loáng sau cô đẩy cửa mất hút vào trong.

Với cử chỉ tự nhiên, tôi thò tay vào túi thuốc ra rồi đứng đấy ngẩn ngơ, gãi đầu.

Tôi đợi hai phút rồi đi ngược lại phía tòa báo. Hai cánh cửa đã đóng lại. Đầu tôi còn lơ mơ buồn ngủ. Tôi chẳng biết mình phải làm gì. Đang đứng như trời trồng thì tôi lại nghe tiếng bước chân. Vẫn còn đủ lạnh trí để lùi thật lẹ xa tòa báo thì tôi đụng đầu với một tay cóm chẳng biết từ đâu hiện ra nhìn tôi với vẻ lạ lùng. Hắn quay quay cái đuôi cui.

- Anh thử nói xem anh làm gì ở đây?

Tôi nghĩ ra việc đóng vai một tay xin, cúi người giẫm lên chân hắn, tay bá vai hắn.

- Anh... hè, bạn... lùi... lẹ đi... chớ gặp... cóm thì chết. Ngheeee... lẹ lên đi...

- Thôi đủ rồi. – Hắn đẩy tôi, – nhìn qua là biết mày ở đâu ra rồi. Đi lẹ về nhà không thì tao cho nếm một cái gậy thấy ông bà ông vải mày bây giờ.

Tôi từ từ rời xa hắn, đi xiên xeo đến cuối đường thì gặp một lối rẽ ngang. Tôi quành vào đấy một cách thiện nghệ rồi đứng chờ. Lát sau lộ mặt ra, tôi thấy anh cóm tiếp tục đi rồi mất hút về phía đại lộ.

Tôi chạy ngay đến cửa tòa báo vừa nín chửi thẳng cha cóm làm mất của tôi ít nhất cũng là mười phút quý báu.

Tôi rút con dao bấm, chọn lưỡi thích hợp nhét vào ổ khóa và nạy. Đến lần thứ ba thì chốt bật ra. Tôi bước vào sảnh nhỏ nòng nặc đủ các thứ mùi của sân nuôi gà vịt. Tôi khép cửa, đứng đấy một lúc nhưng không thấy gì cử động cả. Tôi vội leo lên thang gác. Phải mất một lát mới lên đến tầng bốn. Tôi cố không gây tiếng động, khu nhà cũng thật yên vắng. Người phụ nữ kia chắc cũng đi rồi, nếu không tôi đã nghe thấy tiếng bước chân của cô ta.

Văn phòng La Gazette de Crainville ở tận đầu kia hành lang. Tôi biết gần rõ đường nên không dùng đèn bấm, cứ lần mò trong bóng tối mà đi.

Qua hành lang tôi dừng lại. Không chắc lắm nhưng có cái gì đó. Tôi nép sát vào tường, cố căng mắt trong bóng đêm. Hình như tóc trong đầu tôi dựng lên. Có cái gì ở trong mũi tôi. Tay tôi nắm lấy cây đèn bấm, tay kia mò tìm khẩu súng.

Cùng lúc mọi việc xảy ra không làm sao phản ứng kịp. Tôi thấy một bóng mờ mờ vụt từ trong tối nhô ra và ai đấy bước nhanh qua mặt tôi.

Tôi bung ra như chiếc lò xo, nắm lấy một cánh tay – tay phụ nữ – Sau đó... có trời mới biết chuyện gì xảy ra. Tôi thấy cô ta đề hết sức lên người tôi, cánh tay tôi bị giật ra phía sau. Một khúc cây cứng nhọn thọc vào sườn và chân tôi bị nâng lên. Thật như mình đang bay lên nhưng lại rơi xuống ngay, đầu đập vào tường. Sau đó tôi không biết gì nữa...

Tôi như người bước qua một đám sương mù đo đỏ, đầu dần nở ra và co thắt lại. Tôi cố sức bám dựa vào tường và tuôn ra một tràng chửi thề. Cả khu nhà chìm sâu trong yên lặng, tôi không biết mình ngất trong bao lâu. Bấm đèn nhìn đồng hồ tôi thấy 4 giờ kém 10. Như vậy tôi bị nốc ao khoảng 15 phút. Ánh đèn làm chói mắt, phải tắt đi. Tôi không đủ sức đứng dậy nữa. Mỗi một cử động đều dội nhức trong đầu. Tôi lại tuôn ra một tràng chửi rửa nữa cho bõ tức. Nếu biết là đụng đầu con nhỏ võ sư nhu đạo[9] thì tôi đâu có bị đo ván nằm dài... Không thể nào tưởng tượng được con nhỏ lại làm tôi đến nước này. Tôi cứ tự phụ mình cũng thạo một ít, nhưng con nhỏ này chắc đi học “cua đặc biệt” với Thiên Hoàng[10] rồi.

Tôi cẩn thận ngồi dậy, rên rĩ theo từng tiếng dội nhức đầu, nhưng một lúc sau thấy khá hơn nên đứng dậy. Tôi lết tới trong cầu thang lắng nghe nhưng không thấy động tĩnh gì, chắc cô ta đã về nhà.

Tôi quay trở lại văn phòng báo. Cửa không khóa nhưng tôi hơi ngạc nhiên thôi. Tôi đẩy cửa bước vào, bật đèn lên. Bàn giấy thứ nhất vẫn âm u như hồi nào. Tôi đi về phía phòng của Dixon, lắng nghe một chút rồi mở toang ra.

Ánh sáng chiếc đèn bấm quét trên chiếc bàn trống trơn, không hồn. Tôi tiến lại gần. Hộc bàn giữa mở ra. Tôi hơi đoán ra rồi. Chỉ liếc sơ qua thấy mình đã đoán đúng. Không còn hình ba cô gái mà Dixon đã đưa tôi xem mấy giờ trước.

Tôi suy nghĩ một lúc, mắt nhìn vào hộc bàn. Nhất định là cô gái đó đã lấy đi. Rắc rối thật. Có mấy tấm hình tôi mới viện được Cảnh Sát Liên Bang và cho Macey cứ việc đến năn nỉ ỉ ỏi với tôi. Không biết con quỷ cái này có biết điều đó không.

Tôi thực tình thấy đau đầu quá và muốn quay về ổ thôi. Tôi quay ra về phía cửa nhưng sững người. Có kẻ nào đang ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ. Tôi giật nảy mình lùi lại, đánh rơi cả đèn bấm. Tôi cúi xuống nhặt lên mà thấy nổi gai ốc. Tôi đặt tay vào súng.

- Ai đấy?

Cổ tôi khô khốc, người mềm nhũn, lúng lợ. Xung quanh yên lặng ghê hồn. Tôi bấm đèn hướng về phía ghế. Dixon đang nhìn tôi với đôi mắt không hồn, trắng dã. Khuôn mặt tái mét, quắt lại, nhả nhó kinh hoàng. Một dòng máu trào nơi miệng, lưỡi thè ra to như miếng da luộc.

Tôi tiến lại một chút, nhìn lão thật kỹ. Có một sợi dây nhỏ siết quanh cổ lão, lấp sau lớp thịt sung phòng.

Chương 3

Tôi vừa bước ra khỏi nhà tắm thì thấy hai người ở trong phòng, một người áp lưng vào cửa còn người kia ngồi trên giường tôi.

Kẻ dựa cửa to con, hơi bệu, tuổi khoảng 40, môi nhỏ và mỏng. Người trên giường béo mập, lùn. Hai vai hấn to như là không có cổ nữa, mặt đỏ hồng, phị ra.

- Xin Chào! – Tôi nhìn họ, nói và dựa lưng vào cánh cửa nhà tắm.

Tôi thấy hình như họ không có cảm tình với tôi mấy và dù tôi có khổ tâm làm lành thì cũng khó khiến họ đổi ý. Người ngồi trên giường nhìn tôi, rõ ràng không ưa. Hắn rút từ trong túi ra điều xì gà để lộ bàn tay trắng mập. Hắn cẩn thận châm lửa và ném đại que diêm lên tấm thảm. Tôi nói:

- Ai cho các anh vào đây? Đây là khách sạn chứ không phải phòng chờ ở nhà ga.

- Anh là Spencer à? – gã trên giường hỏi tôi, tay cầm điều xì gà chỉ thẳng, kiểu muốn không làm lạc ai hết.

Tôi ra dấu hiệu gật đầu nói:

- Tôi có ý định thăm ông sáng nay nhưng ngủ quên mất.

- Anh biết tôi là ai à?

- Cảnh sát trưởng Macey.

Hắn quay sang người phía cửa:

- Anh nghe gì không? Tiên sinh biết tôi đấy.

Trong tiếng nói của hắn có giọng cười nhẹ của đứa trẻ lên hai.

Người ở cửa không trả lời. Hắn bóc ra một thanh kẹo cao su, nhét một miếng vào miệng rồi bồm bẻm nhai. Macey dấu cái miệng thướt thợt về phía tôi:

- À, anh muốn tìm tôi? Để làm gì vậy?

Tôi trả lời:

- Tôi là thám tử tư có giấy phép. Tôi muốn nhờ ông giúp đỡ.

Hắn nhìn chăm chú tôi và lăn tròn điều xì gà đầy nước bọt trên môi.

-Ồ, phải rồi. Nhưng mà tôi không đồng ý lắm đâu. Ở đây người ta không ưa loại Sherlock Holmes^[11]. Này, Beyfield, anh nghĩ sao về vấn đề này?

Người ở cửa gật đầu nói:

- Không ưa lắm, – giọng nói của gã cứ như từ trong rốn đưa ra.

Tôi đốt điều thuốc:

- Thật đáng tiếc, nhưng tôi cần được giúp đỡ.

Macey đưa tay gãi mũi:

- Giúp đỡ về việc gì?

Lúc này hắn không nhìn mặt tôi mà nhìn xuống dưới chân.

- Có bốn cô gái mất tích trong thành phố này và cho đến nay thì không ai nhúc nhích, cục cựa gì hết. Tôi được thuê để tìm họ đây.

- Bốn cô? – Giọng hắn không tăng cao nhưng gò má và nơi chỗ đáng lẽ là cái cổ thì đỏ lên.

- Ai nói cho anh biết thế?

- Ai cũng vậy thôi. Tôi có đôi tai... đủ rồi. Còn ông thì có thể gặp khó đấy nếu ông cứ không chịu làm gì hết.

Hắn gầy tàn thuốc trước khi lên tiếng:

- Ai nói với anh chuyện Mary Drake?

Tôi bước tới đường hoàng ngồi vào ghế:

- Ông đừng quan tâm đến chuyện đó. Tốt hơn là ông hãy bảo Starkey thôi đi, hẳn không đủ tầm cỡ đương đầu đâu.

Macey hơi mím môi và quay sang Beyfield nói giọng gắt:

- Anh nghe gì chưa?

- Chắc phải cho hắn nhảy múa một chút thì hắn mới bình tĩnh lại được. – Beyfield đề nghị.

- Chớ tìm cách tóm tôi vô ích. Tôi có khá đủ chứng cứ để cho Cảnh sát liên bang truy bức Starkey rồi, các ông có ý kiến gì không?

Chuyện này có vẻ làm hắn không vui:

- Chúng có gì?

- Á à, – tôi nói. – Không đủ tin ông đâu. Ông không cư xử như một Cảnh sát trưởng. Những thứ tôi tìm ra là để dành cho Cảnh sát liên bang.

Hắn thổi phù một hơi thuốc xuống dưới chân, thọc tay vào túi rồi lấy ra một khẩu hăm thanh, chìa vào người tôi, nói với Beyfield:

- Liếc nhìn qua một chút đi.

Beyfield lục lọi thật kỹ, thật cẩn thận, không sót một tí gì, xem xong lại để ngay vào chỗ cũ. Sau 10 phút là xong tất cả.

Tôi nói:

- Ông còn quên nhà tắm.

Gã gừ gừ một tiếng gì đó rồi biến vào nhà tắm. Macey cau miêng lại:

- Một tay cần mẫn phải không? Tôi có thể nhốt anh lại, bắt anh phải nói.

- Tôi không tin là Wolf thích chuyện này lắm đâu, – tôi nói. – Này, ông Macey ạ, chớ làm trò trẻ con nữa. Hễ còn ủng hộ Starkey thì ông không thể chơi trò cảnh sát được đâu. Ông và cả tay chân ông không thể làm tôi sợ đâu. Cứ bốc tôi đi rồi ông sẽ thấy. Wolf sẽ quậy lên tới Thống Đốc cho mà xem.

Beyfield từ nhà tắm đi ra. Gã vẫn nhai miếng kẹo cao su một cách thản nhiên. Gã nói:

- Chẳng thấy gì, – rồi quay ra đứng dựa vào tường.

Macey hất hàm chỉ bộ quần áo tôi vắt trên ghế. Tôi chợt nhớ tới chiếc khăn tay của Mary Drake. Nếu họ tìm ra thì tôi tiêu. Họ có thể tố tôi về tội bắt cóc. Tôi làm ra vẻ tức giận:

- Thôi đủ rồi. Để đồ đạc tôi yên, còn nếu không thì phải lấy giấy xét nhà mới được.

Khẩu súng đưa lên từ từ đến khi nòng súng chỉ thẳng vào giữa hai mắt tôi. Hắn nhe hàm răng vàng khè:

- Cách xa như thế này thì không bao giờ tôi bắn trật cả. Nếu không tin thì anh cứ thử cử động đi rồi sẽ thấy.

Beyfield xốc túi tôi một cách thành thạo. Khi gã thọc vào cái túi tôi để chiếc khăn tay, tôi phải kìm mình cho khỏi lộ ý ngăn cản. Khi thấy tay gã rút ra trống trơn, suýt nữa tôi kêu lên.

- Xong chưa? – Tôi nói như là chính tôi lục túi không bằng.

Gã không tìm thấy tức là chiếc khăn không còn nữa. Đúng là con quỷ cái nhu đạo đã lấy đi rồi. Tôi nghĩ mà muốn nổi sung lên.

Beyfield nhai một hơi rồi nói:

- Hắn bip.

- Các ông tưởng tôi ngu mà giữ tang vật ở nơi đây chắc. Thứ gì tìm được là đã giấu kỹ đi rồi. Thôi bây giờ các ông đã lục xong thì ta nói chuyện chơi một chút. Các ông định làm gì cho Mary Drake nào?

Macey hạ khẩu súng xuống. Hắn mím môi thật kỳ lạ rồi dăm dăm nhìn tôi. Rõ ra là lão không biết phải làm gì tôi bây giờ. Cuối cùng hắn nói:

- Thì đang tìm đấy. Lúc nào muốn thì ra ngay thôi.

- Luce Mac Arthur mất tích cả tháng nay rồi. – Tôi nói. – Cô ta đấy, các ông có muốn tìm ra lúc nào cũng được không?

Beyfield hùng hổ đi qua đi lại nhưng Macey quắc mắt làm gã đứng sững người.

- Một tháng rồi. Cũng lâu đấy, – hắn nói. – Chúng tôi sẽ tìm ra hết ngay thôi.

- Starkey tìm được ngay trong ngày hôm nay đấy.

- Sao? Anh vịn vào lý do gì?

- Thì thấy rõ ngay như cái mũi dính vào da mặt thôi. Hắn bắt cóc các cô để cho Wolf và Esslinger tiêu tòng.

Hắn lắc đầu:

- Nghĩ như thế là sai rồi.

- Ấy thế mà lại đúng, – tôi nói, – Trừ phi ông nêu ra ý kiến khác.

Hắn có vẻ bị chạm tự ái:

- Tôi à? Chúng tôi phải lo vụ này nhưng chưa biết gì nhiều. Nhưng chẳng có gì lớn chuyện đâu. Rồi các cô sẽ trở về không sao đâu.

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Dixon cho là các cô ấy bị giết. Cả một chuỗi giết người hàng loạt... thế mà ông nói là chẳng có gì lớn chuyện.

- Chà Dixon... hắn khùng. Nhưng hắn chết rồi.

- Chết? – Tôi làm bộ ngạc nhiên.

Hắn khẽ gật đầu:

- Ờ... tôi nói rồi đấy, chết rồi.

- Nhưng tôi mới nói chuyện với hắn tối qua mà, – tôi nhóm dậy đứng lên khỏi ghế.

- Anh biết rồi. Nay khác, mai khác. Hắn bị cú suy tim hay gần gần như thế. Bác sĩ nói hắn suy tim từ lâu rồi. Chết ngay. Mới chết sáng nay thôi.

- Ai thấy đầu tiên?

- Cả hai chúng tôi, phải không Beyfield?

Beyfield thốt ra một tiếng từ từ kiểu đồng ý.

- Người xung quanh thấy cửa đóng, vừa lúc ấy thì chúng tôi đến.

Macey gảy tàn thuốc, thở dài và gật đầu

- Đêm trước hắn làm việc hơi quá khuya. Ông biện lý xác nhận là hắn chết vào lúc 2 giờ sáng.

Tôi vẫn ngồi đấy, mắt nhìn vào sàn nhà. Tôi muốn bọn họ đi quách cho rồi để tôi còn xếp đặt lại các sự việc. Sau một lúc lâu tôi nói:

- Tôi bận nhiều việc lắm. Nếu tôi có thể giúp gì các ông thì...

Macey đứng lên:

- Chúng tôi chỉ đến thăm thôi. Chúng tôi không thích dân thám tử tư cho nên nghĩ rằng cũng nên báo cho anh biết. Chuyện hay nhất anh nên làm là mua vé lên chuyến tàu khởi hành đầu tiên thì tốt, phải không Beyfield?

Beyfield lại thốt ra tiếng gừ gừ đồng ý. Macey đứng nơi bậc cửa nói với lại:

- À còn việc này nữa. Tốt hơn là anh nên tránh mặt Starkey. Lão ta cũng không ưa dân thám tử tư đâu.

Tôi dụi tàn thuốc vào cái gạt tàn:

- Tôi định thăm hắn vào lúc xế này. Tôi muốn nói cho hắn biết về F.B.I. Chắc hắn thích lắm.

Macey mím môi lại:

- Hắn không thích sinh chuyện. Nếu là anh thì tôi cũng lĩnh đi. Cơ quan tôi cũng không đủ bảo đảm cho các thám tử tư đâu. Chúng tôi bận việc lắm, không hoài hơi đâu...

Beyfield nói ôn tồn:

- Nhất là loại đặc biệt như anh thì lại cần đến việc bảo vệ nhiều, nếu cứ lẩn quẩn ở đây.

Họ bước ra rồi, tôi liền lấy giấy viết thư:

“Thưa đại tá Folsberg kính mến,

Hôm qua tôi gặp Wolf. Wolf là một kỹ nghệ gia giàu có đã về hưu và muốn tranh chức thị trưởng. Lão gặp sự chống đối của người chủ đồn điền ma của thành phố tên là Max Esslinger và một tay chủ sòng bạc là Rabe Starkey. Hình như Esslinger được dân chúng ưa, còn Starkey được người cảnh sát ủng hộ. Chắc là Starkey sẽ thắng vì hắn tỏ ý là phải chiếm được với bất cứ giá nào.

Trong khi đó thì ba cô gái mất tích, một cô là con người phụ tá phòng dược, người kia là con anh gác đàn [\[12\]](#) còn cô thứ ba là trẻ mồ côi tên Joy Kunts. Việc họ mất tích làm hoang mang cả thành phố – ồn ào, náo động, hoảng hốt, bàn tán trong các cửa hàng, đủ thứ...

Wolf nhờ cậy chúng ta tìm ra ba cô chỉ là vì lão thừa tiền vút qua cửa sổ và cho rằng nếu thành công thì sẽ được phiếu. Esslinger muốn tỏ ra là cũng có ra tay liền mướn người thám tử của cơ sở địa phương, tên là Audrey Sheridan. Bọn cóm ủng hộ Starkey và tin rằng hắn chắc chắn trúng cử nên không chịu làm gì hết. Họ tính toán rằng nếu không tìm ra các cô gái thì chắc chắn Wolf và Esslinger có hứa tìm ra – sẽ phải mất nhiều phiếu.

Cũng nên tính tới sự chống đối của quần chúng. Dân chúng không ưa Wolf, cho nên không ưa cả tôi nữa. Nếu tôi không cẩn thận thì một ngày nào đó, tôi sẽ nhận vào đầu một hòn sỏi nhỏ nặng độ vài tấn.

Tôi đã đến gặp Mac Arthur nhưng vợ ông ta tổng tôi ra cửa ngay. Một tay chân của Starkey theo dò tôi và gửi tôi một giấy cảnh cáo. Ted Esslinger, con của Max vốn quen biết ba cô kia nên thực tình muốn tìm ra ba cô, không cần kể gì đến việc bầu cử ai hết. Đêm vừa rồi hắn cùng với Mac Arthur đến gặp tôi, hứa giúp đỡ. Theo hắn thì Starkey đã bắt cóc các cô để Wolf và cha hắn ở thế kẹt. Mới nhìn qua thì giả thuyết ấy hấp dẫn nhưng khi tôi chưa đi sâu vào vấn đề vì tôi chưa cho là giải pháp độc nhất. Nói chung thì cả ba cô đều được chụp hình ngoài phố rồi được nhận tờ giấy đến lấy hình nơi tiệm hình nhưng tôi không nghĩ ra họ đưa được các cô gái đi bằng cách nào. Còn nếu các cô gái đã bị giết thì xác để đâu?

Đêm vừa qua sự biến xảy ra dồn dập. Lại một cô gái bị mất tích. Chính Ted đến báo cáo cho tôi biết. Tôi quyết định chơi bạo nên đi đến ngay tiệm hình. Nơi tủ kính có hình phóng to của Mary Drake, cô gái vừa mất tích. Chuyện thật hay phải không? Tôi cũng nghĩ như vậy, hết như một cảnh phim. Tôi lẻn vào tiệm đang lục lọi tìm, chẳng có gì hết – thì có ba tên của nhóm Starkey – không có chứng cứ nhưng nếu không đúng thì đáng ngạc nhiên đấy – cả ba chui vào tiệm lấy tấm hình cô gái, thay vào tấm khác rồi đóng mất. Lúc rời hiện trường, tôi lượm được trong hành lang phía cửa sau một chiếc khăn tay thêu chữ M.D. gần như chắc chắn là lúc tôi vào thì nó không có ở đấy. Tôi có thể làm nhưng không đến nỗi quá như thế. Chắc là có ai bỏ ở đấy khi tôi vào trong tiệm.

Câu chuyện tiệm chụp hình thật là quá hay. Không biết Ted làm vì cha hắn hay là một tên chẳng ra gì? Tôi không biết nữa. Hắn có vẻ thành thực nhưng tôi sẽ vẫn để mắt đến hắn.

Dixon, người chủ báo La Gazette có đưa tôi xem ba tấm hình của ba cô gái do người làm ở tiệm chụp ngoài đường phố. Ngay lúc mới tôi đã đến gặp lão, chưa moi ra được gì hay thì có người gọi điện thoại báo lão cầm miệng. Lão nói Esslinger mướn Audrey mà không tin tưởng cô ta thành công và thuê cô ta chỉ là để lấy tiếng thôi.

Ngay sau khi được chiếc khăn, tôi đến văn phòng Dixon. Có một phụ nữ tôi chưa biết rõ đã đến đây trước tôi. Tôi gặp cô ta đang ra về và cô tặng tôi một đòn Nhật Bản sấm sét. Cô chiếm chiếc khăn lúc tôi ngắt đi. Khi tỉnh lại tôi thấy Dixon đã bị giết. Có ai đấy đã dùng dây xiết cổ lão hơi mạnh tay một chút. Cả ba tấm hình biến mất và lão chết cũng chỉ khoảng 10 phút thôi. Người phụ nữ cũng có thể giết lão, chiếm lấy ba tấm hình mặc dù chuyện đàn bà giết người bằng giấy thông long thì cũng hơi lạ đấy... Cô ta sử dụng nhu đạo lạnh lùng. Cả ba tấm hình và chiếc khăn là đủ chứng cứ F.B.I. xông vào nhưng tiếc thay tôi không còn giữ được. Có thể người phụ nữ hoặc là Audrey Sheridan hoặc là thuộc hạ của Starkey. Để tôi xem lại. Chuyện thật là

rồi.

Sáng nay cảnh sát trưởng Macey cùng với một tay chân đến thăm tôi. Họ làm dữ nhưng không được gì. Chắc họ tin rằng tôi nắm được một cái gì đó. Tôi không biết rõ là vì chuyện ba tấm hình hay chiếc khăn tay nhưng họ lục lọi khắp nơi, chắc là tìm cái gì quan trọng lắm. Tôi đã hù họ bằng cách cho biết là tôi nắm được chóp của Starkey và tôi có cảm tưởng là nếu muốn được còn lành lặn thì phải để họ tin như vậy.

Họ nói với tôi là Dixon chết vì suy tim. Có hai giả thuyết: Một là hoặc chính Starkey giết để lấy ba tấm hình mà Macey bao che, hai là hoặc họ không muốn hớ một sự kiện làm lệch hướng chú ý về vụ bắt cóc. Vụ án mạng của một chủ báo là tin tức còn quan trọng hơn là chuyện mất tích của các cô gái con nhà nghèo, Starkey và Macey hẳn muốn gây rối tối đa trong thành phố.

Chắc rồi đây ở cái xó này sẽ nổi lên một ít chuyện nữa. Tôi mong rằng trên phiếu tính tiền của Wolf, ông có ghi mục "tiền liều mạng." Tôi không muốn bị hạ giá với giá bình thường. Có được điều gì tôi sẽ báo ông đến đó. Nếu ông có thì giờ đi thấp cho tôi nén hương thì cũng là hay đấy. Tôi muốn được ủng hộ tinh thần đến tối đa."

Tôi đang ký tên thì chuông điện thoại reo. Đó là Ted Esslinger. Giọng anh ta nhỏ như gọi từ xa.

- Ông tìm được gì không?

- Không, nhưng không sao.

Tôi không lấy làm chắc, nhưng hình như có ai đang nghe lén.

- Thôi, bây giờ không nên nói. Để chiều nay tôi gọi anh. Tôi có chuyện muốn hỏi anh ngay. Anh có biết trong thành phố này có cô gái nào chơi nhu đạo không?

- Hả? Ông nói gì thế? – Giọng anh ta có vẻ hoảng hốt.

Tôi lặp lại câu hỏi.

- À có. Audrey Sheridan. Cha cô ta dạy dạy. Sao ông hỏi thế?

- Không có gì đâu. – Rồi tôi bỏ máy xuống.

Tôi bước qua khoảng trống cỏ dài và đến bấm chuông nơi nhà gác. Lại cũng người giúp việc ấy đi ra.

- Chào ông. Ông Wolf có ở nhà đấy.

Tôi theo anh ta vào cửa:

- Xin ông chờ cho một chút.

Qua chiếc cửa khép kín tôi nghe thấy tiếng lạch cạch đều đều nơi chiếc máy chữ cô Wilson đang gõ và tiếng chuông nhỏ lập đi lập lại. Người hầu phòng trở lại.

- Xin ông theo lối này.

Wolf đang ngồi gần chiếc cửa sổ mở. Trên môi lão gắn một miếng xi gà to tướng. Chiếc bàn bên cạnh chất đầy hồ sơ. Trên tay lão còn một xấp nữa. Lão sửa lên khi tôi vừa khép cửa.

- Anh tìm ra họ chưa?

Tôi kéo ghế lại ngồi rồi trả lời hơi khô khan:

- Trước hết phải đặt lại vấn đề đã. Tôi có thể là nhân viên của ông nhưng tôi không nhận lệnh từ ông và không từ phía ai hết.

Lão rút miếng xi gà ra khỏi miệng và giận dữ nhìn tôi.

- Anh muốn nói gì thế?

Tôi búng nhẹ tay phía dưới hộp thuốc lucky[13].

- Ông chớ làm mặt dữ. Nếu ông muốn tôi làm việc với ông thì phải cư xử cho đàng hoàng.

Tôi lấy miếng thuốc lạng lẽ châm lửa. Wolf xoa cái đầu vừa mới hót.

- Nhưng, trời ạ! Vừa có một cô gái nữa biến đi. Anh cứ tưởng là tôi trả tiền để anh đứng xem họ bốc hơi à? Giọng nói của lão dịu dần một chút.

- Ông trả tiền cho tôi vì ông muốn tìm ra họ. Tôi không thể ngăn họ biến đi nhưng tôi chắc chắn sẽ tìm ra.

- Thôi đủ rồi, – lão lầu bầu, – tôi đã nói chưa tìm được họ thì nhất thiết không nên đến tìm tôi.

- Ông nhất định muốn làm thị trưởng phải không?

Lão cứng rắn nói:

- Hình như có lần tôi đã bảo anh: Tôi nhất định sẽ là thị trưởng. Mà hể tôi nói điều gì thì tôi làm được điều đó.

- Không phải cứ cả ngày ngồi đó mà ông sẽ thành thị trưởng, trong lúc mọi kẻ khác đang quấy động. Nếu cần tôi khuyên thì ông nên làm mạnh lên.

- Anh tính ra được chuyện gì thế? Giọng nói của lão có vẻ nóng nảy, thềm muốn.

- Tờ La Gazette de Crainville là của ai vậy?

- Của Elmer Shatos. Chi vậy?

- Hẳn là loại gì vậy?

- Một tên già khùng... vô tích sự... gần như hư đốn, – Wolf gầm gừ – Chính Dixon trông coi tờ báo còn hẳn chẳng bao giờ ló mặt đây cả.

- Hẳn bán không?

Wolf ngạc nhiên nhìn tôi soi mói. Một cục tàn thuốc rơi vung vãi trên áo vét của lão.

- Bán à? Trời, tại sao lại bán? Lợi tức tờ báo khá nhiều nên hẳn cứ để Dixon lo liệu tất cả.

- Nhưng bây giờ Dixon chết rồi.

Mặt lão tái mét rồi đỏ hồng lên:

- Chết à?

Lão có vẻ đột nhiên già và lạc lõng:

- Ông không đọc báo sao? Lão chết đêm qua rồi.

Tin tức này hình như làm lão hoảng hốt. Lão nhìn tôi, sững sờ, ngồi lệt thỏm vào trong ghế, tay vuốt cái mũi khoằm, nét mặt suy nghĩ.

Tôi để cho lão có thì giờ tỉnh trí lại rồi nói:

- Cảnh sát nói lão bị đứng tim, nhưng không phải đâu. Lão bị giết đấy.

Wolf giật nảy mình:

- Bị giết à?

- Đúng, lão bị giết. Macey ngụy trang cái chết không biết vì lẽ gì.

Tôi nghiêng mình tới trước:

- Bây giờ Dixon đã chết rồi thì ông có thể mua được tờ báo, nếu ông chịu thì làm nhanh lên.

Wolf suy nghĩ một lát. Khi ngẩng mặt lên, tôi thấy trong mắt lão lẩn lộn lạ lùng một thứ gì vừa lưỡng lự vừa thích thú. Lão hỏi:

- Thế tại sao tôi phải mua tờ La Gazette?

- Ông có nói với tôi từ khi rời nhà máy, ông thấy chán nản. Mua tờ La Gazette là một dịp may vô cùng để ông chữa bệnh ăn không ngồi rồi. Với lại đây là một thứ vũ khí lợi hại. Nếu ông không nắm thành phố bằng tờ La Gazette thì không bao giờ ông nắm được nó. Có được một tòa soạn hoạt động tốt, ông có thể nhận chìm được Starkey, Macey hay tất cả những ai muốn cản trở đường đi của ông.

Wolf đứng lên, bước vài bước trong phòng. Mặt lão cau lại, đôi mắt nhỏ lóe lên những tia sáng lung linh. Lão quay lại bàn giấy định bấm chuông. Tôi ngăn lại:

- Đợi một chút. Ông làm gì thế?

- Việc này không phải của anh. Tôi gọi nhân viên kinh doanh của tôi.

Tôi chỉ chiếc máy điện thoại:

- Đồng ý, nhưng ông phải tự gọi lấy. Chớ để ai gọi thay.

- Cái gì mà rắc rối thế?

- Cô Wilson làm việc với ông bao lâu rồi?

- Cô Wilson à? Cô là thư ký của tôi từ 6 tháng nay. Cô có can dự gì vào việc này?

- Sáu tháng là đủ để cô thù ghét ông. Ông không phải là hạng người hấp dẫn được các cô gái.

Nếu ông muốn thử lời tôi thì xin nói là đang nuôi ảo mộng đó. Nếu ông muốn tờ La Gazette thì hãy làm nhanh và gọn nhẹ chứ Starkey cũng có thể quan tâm đấy.

- Anh biết chuyện ở đâu thế? Lão nói với vẻ hơi ranh mãnh – Cô Wilson không có gì đáng chê trách cả.

- Ông hãy tự mình gọi nhân viên kinh doanh. Ông chớ nên để xảy ra điều gì rủi ro và khi có cái loa đó thì báo cho tôi hay. Tôi sẽ giúp một tay để sử dụng nó.

Tôi đứng dậy đi ra phía cửa. Lão gọi lại:

- Đợi chút đã. Tôi muốn biết anh sẽ làm thế nào. Trở lại...

- Lúc này thì tôi không có gì để nói hết. Ông hãy mua tờ La Gazette với bất cứ giá nào. Có nó trong tay, ông có thể thu xếp mọi việc, trở thành Thị trưởng, thành Giáo hoàng, thành bất cứ cái gì ông muốn... miễn là ông còn cái mạng.

Tôi mở cửa bước về phía lối ra. Tôi nghe lão lầm bầm gì đó và tiếng ống điện thoại nhắc lên.

Tôi đến sát phòng cô Wilson, cố đi nhẹ như mây như khói. Tôi nhẹ tay xoay nắm cửa và bước vào.

Cô Wilson đang ngồi trên bàn, ống nghe móc vào tai, cô như nuốt cả những lời Wolf nói với nhân viên kinh doanh. Tôi nhìn cô, cô lại nhìn tôi. Mắt cô mở to nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Tôi cúi xuống giật ống nghe ra:

- Không phải nghe lên ông ấy. Nghe tôi hỏi.

Cô giơ bàn tay muốn cào nhưng tôi lùi lại kịp lúc. Tôi chụp lấy cánh tay cô và kéo về phía tôi qua cái bàn giấy. Cô muốn chống cự lại nhưng tôi dẫn mạnh khiến cô mất thăng bằng và ngã nhào trên bàn.

Tôi chỉ dùng có một tay còn tay kia giật ống nghe ra. Sau đó tôi lịch sự đỡ cô dậy. Cô giận dữ vùng khỏi tôi ánh mắt căm thù.

- Ông thật là hỗn!

Tôi ngồi lên bàn từ tốn nói:

- Tôi chỉ muốn cô đừng nghe trộm ông ta thôi. Chắc cô phải lo sửa soạn đồ đạc mà rời khỏi nơi đây thôi. Tôi không muốn cô lừa ông Wolf lâu nữa.

Cơn giận của cô thành linh tan biến và có vẻ hoảng hốt kinh sợ. Môi cô run lên:

- Tôi không làm gì cả. Xin ông đừng nói. Tôi không muốn mất việc.

Tôi gật đầu:

- Tôi biết chắc là cô không muốn mất việc. Cô làm cho ai? Cho Esslinger, cho Starkey hay cho ai khác nữa?

Cô cứ bậm môi dưới, mắt mở to sáng lên trên nền da mặt tái và căng thẳng. Tôi nghĩ là cô sắp nhảy lên, tôi định né đi nhưng thấy cô lại kìm được. Tiếng cô dừng dừng:

- Tôi không hiểu ông nói gì? Tôi đã làm cho ông Wolf sáu tháng và ông ấy không phàn nàn gì tôi cả.

- Sáu tháng dư thừa vô ích. Cô thu xếp đồ đạc đi. Đổi gió một chút cho cô khỏe người ra và còn làm cho ông Wolf khỏe hơn nữa.

- Tôi chỉ nhận lệnh nơi ông Wolf thôi. Cô lạnh lùng nói – Nếu ông ấy muốn tôi đi là tôi đi ngay.

Tôi bước ra, gõ cửa vào phòng Wolf. Lão vừa bỏ máy xuống. Tôi kể lại chuyện vừa rồi.

- Ông sa thải ngay con nhỏ này. Ông làm gì thì nó báo cáo ngay với Esslinger hay Starkey.

Nét mặt ông hình như dịu xuống.

- Để tôi nói chuyện với cô ta. Không thể nào đuổi cô ta được. Không biết là... tôi muốn nói là anh chỉ đoán chừng...

Tôi trừng mắt nhìn lão:

- Tôi bắt được cô ta đang nghe...

- Tôi biết, tôi biết – lão lại luống cuống – Tôi không cần ai góp ý kiến tuyển lựa nhân viên của tôi hết.

Tôi khễ gật đầu, bước ra. Edna Wilson đang đứng trước cửa phòng. Cô nhìn tôi vẻ nhạo báng đắc thắng. Tôi quặt lại cái cười:

- Chắc là cô cho lão ngủ rồi. Đáng lẽ tôi không phải bận tâm việc này làm gì.

Nụ cười biến mất như có phép màu. Cô ta bước vào đập mạnh cánh cửa.

Tôi xoay tay nắm bước vào căn phòng hẹp có chiếc bàn thẩm hại với các ngăn hồ sơ và tấm thảm mòn nát. Một gái già khô cằn, tóc hóa râm đang ngồi ôm đầu. Bà nhìn tôi, mắt đỏ hoa sung húp. Tôi hỏi:

- Bây giờ ai trông coi tờ La Gazette?

Bà chỉ vào căn phòng thứ hai. Tôi gõ cửa bước vào.

Phía sau bàn của Dixon là một anh thanh niên, người nhỏ bé, mắt nhìn tôi dò hỏi:

- Ông cần gì? Giọng của anh ta có vẻ cố làm tỉnh và không hợp với những nét quá non trẻ của anh.

Tôi quơ một cái ghế ngồi lên và giơ thẻ chứng minh ra. Trong lúc anh ta đang xem xét, tôi quan sát lại. Hình như anh ta chưa tới 20 và chắc chắn là chưa có râu.

Anh ta trả tấm giấy và nhìn tôi với đôi mắt tròn dưới hàng mi cong lên. Anh nói với giọng gần như là tâm tình:

- Tôi lúc nào cũng ao ước được làm thám tử. Chắc là hay lắm phải không?

Tôi lấy hộp Lucky rút ra hai điếu đặt lên bàn, mời anh ta và nhón lấy điếu thứ hai.

- Cảm ơn. Anh ta gắp điếu thuốc trên môi.

Tôi bật lửa, ngồi thoải mái:

- Cậu là người mà Dixon nói với tôi là đã nghĩ ra câu chuyện ma cà rồng phải không?

Anh ta khễ gật đầu vẻ bình tĩnh, thỏa mãn:

- Tôi nói với ông già là như thế sẽ tăng gấp đôi ấn bản. Ông ta có nói với ông không?

- Ở có – Tôi duỗi chân dưới gầm bàn. – Anh nói thế chỉ vì muốn cho báo bán chạy thôi à?

- Đó là điều tôi nói với ông ta nhưng trong bụng thì tôi tin là có thật.

- Cậu tên là gì?

- Reg Philipps. Tôi có dáng cậu bé con nhưng tôi đã làm ở đây ba năm rồi đấy.

- Thế cậu tin chắc là các cô gái kia đã bị ám sát à?

- Nhất định là thế. Giật gân phải không? Mắt anh ta sáng lên như đom đóm – Tôi chỉ còn tự hỏi nó giấu xác ở đâu thôi.

- Nó là ai?

- Thì tên sát nhân ấy.

Tôi chuyển hướng câu chuyện:

- Này, ai là giám đốc mới?

Nét mặt anh ta tối sầm lại, anh nói chua chát:

- Có gì thì cũng không phải là tôi. Shantos không phải là thứ để cho lớp trẻ tiến lên. Chẳng biết hẳn đem tên già ngu dại nào hất chúng tôi đây?

- Cậu làm được không?

Anh ta cười:

- Điều khiển cái thứ nói láo ăn tiền này à? Có điếc thì tôi cũng làm được như thường.

- Cậu nói đúng đắn đấy chứ?

Mắt anh ta sáng lên tia thêm muốn nhưng anh ta nhún vai.

Tôi nói:

- Tôi vừa bảo Wolf mua lại cái này. Nếu lão mua xong thì không có lý gì không phải là cậu trông coi.

Anh ta tắt điếu thuốc, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Làm cho Wolf thì cũng lạ thật.

Tôi giơ tay trấn an:

- Tôi sẽ trong chừng lão. Điều tôi muốn biết là thực sự cậu có khả năng điều khiển một tờ báo hay chỉ là nói cho vui vậy thôi?

- Tôi không đùa đâu. Chính tôi làm tất cả, chỉ trừ phần chính trị là Dixon. Nhưng phần này thì tôi cũng làm được hay Wolf làm cũng xong.

- Còn bà ta? Tôi chỉ tay ra cửa.

- Bà ta đi chỗ khác.

Anh ta có vẻ tin là chuyện thật. Tôi nói:

- Nếu Wolf mua cái con vịt này thì ta làm mưa làm gió ở đây. Ta sẽ tha hồ đập Starkey và Macey rồi treo cổ chúng lên. Cậu thích không?

Chuyện này hình như làm anh ta kích động.

- Tôi có viết một bài dài đập Starkey nhưng Dixon treo lại không dám cho đăng. Bọn chúng với Macey là cả một tập đoàn kẻ cắp.

- Tôi có cảm giác là chúng không để lão làm vậy đâu.

Anh chàng lùa những ngón tay dính đầy mực vào trong mớ tóc hung bông bênh.

- Ông muốn nói chúng làm gì?

- Chúng đã hạ Dixon, – tôi ngọt ngào nói.

Anh ta hơi nháy chồm:

- Tại cái đồng hồ của ông hết dây rồi. Ông biện lý nói vậy mà.

- Thế cậu lúc nào cũng tin lời người ta nói sao?

Anh ta chồm tới, chống tay trên bàn. Tôi thấy cổ tay áo đã sờn.

- Chà, tôi chịu ông rồi.

- Có một kẻ nào đó cột một chiếc dây nhỏ quanh cổ lão mà quên mở ra. Lão ta đúng là bị ám sát. Macey loan tin là lão bị đứng tim. Tôi không hiểu tại sao nhưng sự thật là như vậy.

Anh ta thở thật dài và sâu, mặt hơi tái đi nhưng đôi mắt vẫn sáng lên.

- Ông nghĩ là chúng có thể giết tôi nữa phải không?

- Cậu, tôi và Wolf.

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu ông có thể trụ vững thì tôi cũng vậy.

Tôi đứng dậy:

- Thôi được rồi. Khi Wolf báo cho tôi biết đã có tờ báo thì tôi đến gặp lại cậu.

Anh ta tiễn chân tôi ra tận cửa:

- Thế ông tin là Wolf sẽ dùng...

Tôi hứa chắc là sẽ thuyết phục Wolf về việc đó và hỏi thêm về chỗ ở của Audrey Sheridan.

- Cô ta có một văn phòng ở phố Sinclair. Tôi quên số nhà rồi nhưng đó là một cao ốc có rạp ximê và bảng hiệu quảng cáo đèn màu. Không thể nào nhầm lẫn được đâu.

- Nhà cô ta ở đâu?

- Phố Laurel. Có một phòng trong cao ốc. Anh cứ đi nửa đường sẽ gặp. Ở đó có một sân thượng trồng hoa – anh thử dài – Giá tôi được đến đấy ở.

- Rồi cậu sẽ toại nguyện thôi. Tôi nói – Xin chào.

Tôi bước ra đến phòng ngoài nhưng chợt nảy ra một ý nên quay lại:

- Này, cậu có nghe đến tên Edna Wilson bao giờ chưa?

Anh ta nhú mày:

- Tôi có nghe thấy ở đâu rồi. Cái gì thế? Cô ta là thư ký của Wolf phải không?

Tôi gật đầu:

- Cô ta thường đi chơi với ai ngoài Wolf?

- Ông nói giỡn? Tôi tưởng là cô ta đứng đắn lắm, không phải loại bạ ai cũng cặp đầu.

- Thế là không có ai khác?

- Có, Blackey. Tôi có gặp hai người. Nhưng đấy cũng là loại như Wolf, già khú, sói đầu, nhăn nhoe và còn lại là chút dễ mến thôi.

- Blackey là ai vậy?

- Đó là ông biện lý khu. Một con quái vật già. Ông thấy có gì ở đó không?

Tôi suy nghĩ thật kỹ:

- Có gì là sao?

Anh ta nhún vai:

- Anh cứ nói theo kiểu ráp nối phải đoán thôi.

- Hãy nghe đây cậu bé, – tôi thân mật vỗ vai anh – vụ này là cả một câu đố ráp nối to tướng đấy.

Ra ngoài đường, tôi gọi taxi bảo lái đến phố Laurel, nửa đường tôi thấy cái cao ốc có sân thượng trồng hoa.

Tôi bước vào tiền sảnh đi thẳng tới văn phòng.

- Tôi muốn gặp ông Selby.

Cô gái nhú mày:

- Thưa ông, ở đây không có ông Selby nào cả.

Tôi cãi rằng ông Selby là một người bạn lâu năm, tôi phải đi mất 400 cây số mới tới đây và chắc chắn ông ta có ở đây. Tôi thêm là nếu cô ta không biết tên người ở cao ốc thì gọi quản lý đến...

Cô giở quyển danh bạ ra để chứng minh cho biết là tôi đã lầm. Tôi thấy phòng Audrey Sheridan ở số 853. Tôi vội xin lỗi, đúng là tôi sai và hỏi xem có thể gọi điện thoại được không.

Cô chỉ ra phòng điện thoại.

Tôi gọi cho phòng 853 và không ai trả lời. Từ văn phòng không thể trông thấy phòng điện thoại mà thang máy thì ở gần bên chỗ này. Tôi leo lên tầng 8 và đi suốt hành lang vắng người đến tận số 853. Tôi gõ cửa, chờ một lát rồi rút dao xé ra. Chỉ 30 giây là tôi vào được trong phòng.

Tôi móc mũ vào giá áo và bắt đầu lục lọi trong phòng. Mở hết tủ, ngăn kéo, rương, vali. Tôi xét kỹ lưỡng các bộ quần áo, dò từng thoáng bóng lộ ra, từng miếng giấy sột soạt. Tôi nhìn dưới gầm bàn, lật các tấm thảm lên, kéo các tấm màn ra xem có giấu gì trong ấy không. Tôi xem xét tủ chén đĩa, nhà bếp, các lon đồ hộp. Tôi giở nắp thùng nước, nhìn qua cửa sổ xem có

móc gì ở đó không. Cả phòng được xét kỹ lưỡng từng phân vuông nhưng không thấy ba tấm hình cùng chiếc khăn tay của Mary Drake đâu hết.

Cuối cùng tôi phải ngưng lại và chán nản nhìn quanh phòng. Dù là không tìm được gì, tới đây tôi có thể biết Audrey Sheridan qua những vật dụng riêng của cô. Cứ nhìn y phục của đàn bà, nhất là đồ lót thì hiểu được cá tính của họ. Ở đây y phục có vẻ khắc khổ, cứng cỏi, không có ren, không màu sắc, không kiểu cách. Y phục của cô thật là sang mà thật là kín đáo, khiêm nhường không có chỗ chê.

Kem mặt, son môi, nước hoa tử đinh hương, chỉ có chừng ấy thứ trang điểm. Gian phòng đầy sách vở. Một cái radio để trên bàn và một máy quay đĩa lớn bên cửa chính.

Nhìn qua các tên sách và đĩa hát thì thấy rõ Audrey Sheridan không phải là dân lập dị. Tôi có tật nghi ngờ cái thứ đàn bà trí thức nhưng cứ thấy cô ta chơi nhu đạo có hạng và không ngần ngại trong việc quật các thám tử lành nghề thì...

Nhất định là phải có lúc nói chuyện một chút với Audrey Sheridan rồi.

Nơi tận cùng một hành lang sáng sủa là một cánh cửa kính mờ có ghi các chữ mạ vàng: Agence Qui Vive.

Tôi xoay nắm cửa bước vào một căn phòng nhỏ có hai cánh cửa sổ che bằng các tấm màn kem sạch. Ba cái ghế dựa lớn quanh cái bàn gỗ sồi đẹp trên chất đầy các sổ báo của một số thành phố lớn. Mấy chậu hoa khiến căn phòng trông vui mắt. Một tấm thảm phương Đông lớn mềm, tôi đi lút đến mắt cá chân. Đi vào một Sở trình thám tư thế này cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Vừa mới gặp cú sốc này thì không ngờ thấy một cú sốc khác. Cánh cửa bên mở vào căn phòng lộ ra bộ mặt anh bạn Jeff Gordan của tôi. Tay hắn cầm khẩu súng chĩa thẳng vào tôi không sai trệch vào đâu được. Hắn nhe hai hàm răng vàng bẩn.

- Ê, đồ... Như thế này mới gọi là tình cờ đấy.

- Ồ... ông bạn thân Jeff của tôi đấy à? Tôi làm ra vẻ ngạc nhiên thích thú – Anh cũng lần quần ở đây đấy à?

Hắn vuốt ve khẩu súng có vẻ không giận chút nào.

- Giơ tay lên trời đi, đồ con hoang! Không được làm dữ...

Tôi làm theo lời hắn. Jeff gọi với vào trong:

- Ê... lại đây mà xem ai đến đây này.

- Ai đấy?

Đó là một tiếng đàn ông gắt và thê, cùng một thứ giọng trước kia đã làm cho Dixon choáng váng. Jeff cười nhìn tôi.

- Anh chàng thám tử tư ở New York đấy!

- Đem vào đây. Vẫn giọng ấy.

Jeff hất đầu về phía cửa. Tôi hấp tấp nói:

- Khoan đã. Tôi đến là để thăm cô Sheridan. Nếu cô ta bận việc thì thôi vậy.

Y cười nhạo:

- Nói là bận thì quả cô ta đang bận đấy, nhưng mày đừng để ý đến làm gì. Miệng hắn tím đi, vẻ hận thù – Vào đi, đồ chó.

Tôi khinh miệt nhún vai, bước vào phòng bên kia. Phòng trước hẹp chừng nào thì phòng sau rộng chừng ấy. Lại cũng có tấm thảm phương Đông khác. Một bàn giấy gỗ gụ kê sát tường gần cánh cửa sổ mới.

Căn phòng không có vẻ ngăn nắp, tỉ mỉ như phòng ngoài. Hình như nó đã bị một cơn bão tràn qua. Hộc tủ mở toang, giấy má vứt tung dưới đất, các thứ hồ sơ vung vãi trên tấm thảm. Có ba người tất cả, hai người đàn ông và một cô gái.

Người con gái ấy tất là Audrey Sheridan rồi. Cô ta ngồi giữa phòng, hai tay bị trói quặt ra sau lưng. Audrey thật đáng để mắt tới. Cô có bộ ngực nở nang, hông thon, dáng như là đào xi nê [\[14\]](#),

tóc vàng ánh xõa xuống đôi vai thành từng lọn dày, uyển chuyển.

Một tên đàn ông ngồi trên bàn ngay trước mặt cô, chân gác lên cạnh bàn, tay khoanh trên đầu gối.

Chắc là Starkey. Tôi chú ý nhìn hắn. Người hắn nhỏ nhưng bắp thịt đầy đặn. Da hắn lại đầy dấu vết đậu mùa, đôi mắt đen không hồn, miệng mỏng đến gần như không môi. Hắn mặc một bộ com lê trắng, mũ mềm cũng trắng sụp xuống mặt khiến hắn hơi có dáng điệu điệu. Nhưng cả người hắn thì chẳng có gì là điệu hết.

Kẻ đứng sau Audrey Sheridan thì cùng hạng với Jeff Gordan. To con như trâu mộng, không hề biết suy nghĩ. Jeff hất đầu về phía Starkey:

- Spencer đấy!

- Anh muốn gì vậy? - Starkey hỏi và nhìn tôi với đôi mắt dữ tợn có tính toán.

- Ô Starkey à! Coi chừng, anh chưa là thị trưởng đâu. Tốt hơn thì nên cắt dây và thả cô ta ra.

Jeff nắm vai tôi thật mạnh. Tôi thấy tay hắn vung lên nên né sang bên. Làn gió của cú đấm vút qua tai tôi. Tôi thừa dịp đập một cú cho hắn xô vào tủ chén. Hắn bước tới một bước và tôi tương cú thứ hai vào ngay mõm hắn. Khẩu súng rơi xuống, tôi nhảy tới định nhặt lên nhưng Starkey đã nhanh tay hơn. Chắc hắn là loại rắn mối mới phải. Tay hắn nắm được khẩu súng nhưng tôi đã đến sát bên. Hắn muốn tránh nhưng tôi đã đập một cú vào ngực, nắm cánh tay và dây nịt quăng mạnh vào tên thủ hạ đang xông tới.

Cả hai đập vào nhau kéo theo Audrey Sheridan lăn tròn trên sàn nhà.

Tôi sắp sửa nhào lên thì Jeff đã đến bên tôi, mặt co rúm, mắt vằn máu. Tôi tránh được cú đấm và trả lại một cú tay phải thêm một cú tay trái và nhận một cú đấm vào sườn khiến tôi rung chuyển cả toàn thân.

Tôi lùi lại một chút khi thấy tên thứ hai đứng dậy. Cả hai xông tới. Tôi nắm chiếc ghế phang vào cẳng chân Jeff chịu một cú của tên kia vào vai nhưng trả lại ngay một cú vào đúng giữa mặt.

Starkey lúc này đã đứng dậy và khi thấy hai thủ hạ lại sắp sửa nhào vào tôi, hắn ra lệnh ngừng lại. Chúng lui ra và cả đám trùng trùng nhìn nhau im lặng. Starkey có khẩu súng trong tay, nói với giọng căm thù rít lên:

- Đứng yên, không được nhúc nhích!

Tôi nói:

- Chỗ này không phải là nơi chơi cái trò bắn súng. Nếu muốn bắt tao thì xông lại đây.

Tôi lách nhẹ sang bên, vơ một bình hoa ném vào mặt hắn. Hắn phải nằm bẹp trên sàn mới tránh được. Hai tên kia suýt trúng phải khi định nhào tới chụp áo khoác của tôi. Tôi xoay quanh bàn, chụp máy điện thoại ném ngay giữa miệng Jeff khi hắn sắp sửa xông tới. Hắn chệch choạng lùi lại, rú lên đau đớn, đập mình vào tên kia cũng định tấn công.

Tôi nắm cái ghế giơ ngay trước cửa sổ và hét lên:

- Này, nghe đây, lũ chó lợn! Lũ mày mà tiến lại gần, tao ném cái ghế qua cửa kính thì bọn cóm kéo nhau đến ngay. Macey mà che được chúng mày thì cứ chặt đầu tao đi.

Jeff gầm lên như con chó điên muốn xông tới nhưng Starkey đã lên tiếng bảo ngừng. Tôi và chúng nó lại hầm hè nhìn nhau, không nhúc nhích. Tôi nói với Starkey:

- Bảo hai đứa cút đi. Tôi muốn nói chuyện một mình với ông thôi.

Gương mặt hắn tái mét, sạm đi như không hồn. Hắn nhìn tôi một lúc rồi vụt tay quay về phía thủ hạ:

- Đi đi.

Khi bọn chúng ra khỏi cửa, tôi liền hạ ghế xuống. Tôi nói:

- Người ta đang tìm bắt ông về tội giết người đấy. Và cả Macey cũng không che được cho ông nếu chúng có đã quá rõ ràng!

Starkey không trả lời, lấy tay chỉ cô gái đang nằm lăn ở sàn, tay chân vẫn bị cột vào ghế.

Tôi tiến lại gần cô, mở các nút dây. Cô thầm thì nhanh vào tai tôi:

- Coi chừng hấn chứ đừng lo cho tôi.

Nhưng lời khuyên đã đến chậm mất một giây. Starkey đã nhảy tới nhanh như con rắn hổ mang, đá một cái vào thái dương tôi. Mũi giày hấn đập vào đầu khiến tôi ngã lăn bên cạnh Audrey Sheridan.

Tôi chỉ nghe mơ hồ giọng cao gắt, điên khùng của Starkey:

- Nhanh lên, nhào tới hấn đi!

Tôi cảm thấy có những bàn tay nắm lấy tôi dựng dậy rồi chưa kịp biết gì hết thì bị tống một cú vào miệng, thân mình đập vào tường. Tôi lướt trên sàn thoáng thấy khuôn mặt nhăn nhó của Jeff và lấy chân cản cánh tay của hấn vừa lúc hấn muốn đập vào mặt tôi.

Tôi kẹp chặt không cho hấn thoát và vật mạnh hấn ra sau. Hấn chới với tay chân, tuôn ra một tràng tiếng chửi thề và vật ngã xuống sàn. Tôi vừa định ngóc dậy thì tên kia đã tới sát bên. Hấn bám chặt ngay hông tôi, cả hai ngã lăn ra. Tôi đập hấn vài cú vào mặt thì thấy Starkey xông tới cầm lấy nòng súng nện trên đầu, tôi tránh không kịp. Mắt nổ đom đóm, tôi quay cuồng ngất đi.

Vài phút sau tôi tỉnh dậy với cảm giác là đang bị trói quặt tay ra sau lưng. Đau quá, dây trói đang siết vào da tôi.

Từ trong chỗ mù mờ có một cánh tay thò ra nắm cổ áo dựng tôi dậy. Chân tôi muốn khuỵu xuống nhưng bàn tay cố lôi tôi lên. Tôi quay lại thấy Jeff lắc tôi nhẹ từ trước ra sau rồi giơ cánh tay lên. Tôi lãnh hai cái tát thật mạnh đến nỗi trào nước mắt ra.

Tôi gầm gừ thốt ra vài tiếng chửi thì hấn lại chần cho tôi một tua nữa rồi kéo tôi lại chiếc ghế, thả xuống rồi đi mất.

Tôi ngồi bệt trên ghế, mắt như phả một màn sương mù đỏ. Tôi chỉ có một điều ước muốn là đập cho thẳng chó đẻ Jeff đến tã như cái mền rách, không còn gì nữa cả và động đầu óc não của hấn tung tóe trên tấm thảm mà thôi. Dù tôi đang ê ẩm đau nhức khắp mình mẩy nhưng tôi thấy rõ là chắc chắn tôi không căm ghét ai hơn là căm ghét ba tên đó cả.

Có tiếng kêu thét kéo tôi ra khỏi nỗi suy ngẫm hấn học. Tôi ngược mắt nhìn qua đám sương mù trước mặt và thấy các hình bóng rõ dần lên.

Jeff và tên kia đang giữ chặt cô nằm dài trên bàn giấy. Starkey cầm điều thuốc cháy đỏ để hơi cao trên cánh tay cô.

Cả hai tên cố đè chặt Audrey Sheridan, Jeff nắm tay, tên kia đè chân. Cô cong người trên bàn vận mình khi Starkey dí điều thuốc xuống cánh tay.

Tôi nín thở phóng mình tới phía chúng. Tôi lấy vai đẩy Starkey nhưng bị hút trong khi mặt hứng cú đâm hấn lôi tới. Tôi suýt lăn trên tấm thảm nhưng khoèo chân kéo hấn ngã theo. Hấn muốn đâm tôi nhưng với tay không tới, còn tôi khóa chân hấn lại theo một cách đặc biệt vận hấn đau đớn, hấn rên rĩ kêu đồng bọn tới cứu.

Jeff bỏ Audrey nhảy tới. Tôi vẫn xiết cho Starkey suýt ngất đi và tránh sang để né bàn chân Jeff nhưng không được. Tôi mềm nhũn người lăn xuống thảm.

Mọi sự tiếp theo như cơn mơ. Tôi như đang ở trạng thái tinh thần thứ hai có thể nhận biết mọi sự nhưng không thể can thiệp được gì hết.

Ngay khi Jeff buông ra, Audrey nhồm dậy làm một cử động gì tôi không rõ khiến tên kia qui gối xuống rên rĩ. Cô nhảy qua bàn tránh Starkey rồi ném chiếc gạt tàn to tướng qua cửa sổ. Tiếng kính vỡ loảng xoảng rồi sau đó là một khoảng im lặng nặng nề. Tôi nghe tiếng Starkey: "Các người sẽ gặp lại ta" với một giọng căm hờn rít lên khiến tôi lạnh người. Tôi nhận một cú đá nơi cạnh sườn và sau đó là tiếng cửa đập mạnh.

Tôi ngất khoảng mười phút mới nhận ra có người lay nhẹ nhẹ. Tôi vụt mở mắt thấy Audrey Sheridan đang cúi xuống bên tôi. Tôi cầu nhàu một tiếng nhẹ và quyết nhắm mắt lại. Cô lay tôi mạnh hơn:

- Thôi đừng làm trò trẻ con nữa. Anh không bị gì nặng lắm đâu. Chỉ tại anh hơi yếu và không chịu luyện tập đấy thôi. Thôi tỉnh dậy đi. Tôi tổng chúng đi rồi. Không còn nguy hiểm nữa.

Tôi nói với giọng hơi giận:

- Cô nói sao mà dễ thương quá. Tôi bị ba thằng to tướng thoi, đập suýt đi đời mà cô lại bảo là tôi không sao cả.

Cô ngồi chồm hổm, tay đặt lên đùi, mỉm cười nhìn tôi nói:

- Tôi cứ tưởng dân thám tử ở New York là đúc bằng sắt chứ.

Tôi sờ nhẹ lên đầu, hơi nhóm dậy, rên rỉ, trong đầu đau ran vì mỗi cử động của mình:

- Đó là điều cô thấy ở trong phim thôi. Chắc không bao giờ tôi đi đứng được như thường nữa.

Cô vẫn mỉm cười nhẹ nhìn tôi khiến tôi chợt nhớ đến chuyện Starkey dí lửa điều thuốc trên cánh tay cô. Tôi hơi hoang mang nhìn kỹ. Cổ vẫn còn xanh xao nhưng nụ cười vẫn thật là tự nhiên.

Tôi nói:

- Nói chuyện sắt đá mới thấy rõ cô cũng thật giỏi chịu đòn.

Cô liếc nhìn vết đỏ mà điều thuốc đã dí trên cánh tay và hơi nhăn mặt:

- Đau thật, nhưng theo cung cách của chúng, tôi e còn phải chịu nặng hơn.

Đôi mắt biếc của cô ánh lên nổi giận dữ. Tôi nhìn quanh bãi chiến trường, cùi tay chống lên đùi và hai bàn tay ôm đầu hỏi:

- May ra cô có còn chút rượu nào không. Chắc tôi chịu được. Còn cô uống vào cũng có thể khá hơn.

Cô đứng dậy lấy từ tủ nhỏ ra chai Scotch^[15] và hai cái ly, đến ngồi bệt trên thảm bên cạnh tôi. Tôi rót ọc vào ly không kể nhiều ít.

- Được rồi. Rồi chuyện ra sao? Bọn cóm có đến không?

Cô gật đầu:

- Trong khi anh ăn đất thì tôi lo về đám cóm. Tôi nói với họ là tôi lỡ làm rơi cái gạt tàn thuốc. Họ chịu ngay. Tôi kiểm vài lời tán rằng họ là những con người hào hoa, tôi thật cảm ơn về sự ân cần của họ thì họ vui vẻ ra về, tung tăng khoái trá.

Tôi liếc nhìn cô hơi trách móc:

- Cô có vẻ có lòng thương xót đấy. Như lúc này thì tôi không còn bụng dạ nào đùa bỡn cả. Bây giờ chỉ muốn đứng dậy ra về thôi. Để khi đầu tôi kha khá một chút thì sẽ nói được chuyện vui...

Cô cạn ly:

- Được rồi. Đồng ý. Anh thấy có thể tự mình đi vào nhà tắm hay để tôi ẵm đi?

- Cái kiểu nhạo báng cay chua mà ở trên môi người đẹp thật không phải là điều tôi ham muốn tí nào. Tôi nói mà cố sức đứng lên.

- Anh vẫn thường nói thứ giọng trời đánh đó hay đấy chỉ là bị rối loạn trong phút chốc thôi?

Tôi lắc lư người bám lấy chiếc bàn nói

- Cô bạn ạ, bây giờ chắc tôi hơi rối loạn thần kinh một chút, nhưng mà nếu nghe tôi nói lúc say, thì phải biết.

Cô chỉ phòng tắm. Tôi vẩy một chút nước mát lên cái đầu đau rần.

Cô hỏi:

- Anh có cần băng bó một chút không? Trông cái đầu anh dễ thương lắm.

Tôi soi mình vào gương:

- Được rồi. Trông tôi không thua gì bị xe tải quẹt qua. Nhưng nếu cô có băng thì để tôi băng cánh tay cho cô.

- Không, cảm ơn. Tôi vẫn có thói quen tự làm lấy mọi việc. Bây giờ thì không lý gì lại làm khác đi.

Chúng tôi đi ra cửa, ngang qua đồng hồ vật ngổn ngang. Tôi nhìn cô:

- Xin lỗi là không thể giúp cô thu dọn được cái này nhưng chắc tôi không thể làm hơn được.
- Đúng thế... với lại chúng ta là đồng nghiệp mà. Anh không cần phải kiêu cách.
- Xin can đi. Tôi thở dài – Chúng ta còn nhiều việc nói với nhau nữa. Tối nay cô có đi chơi không. Chắc đến lúc ấy thì tôi lại khỏe rồi. Đi ăn tối được chứ?
- Đồng nghiệp thì không bao giờ đi ăn với nhau. Cô cương quyết nói – Tôi không lẫn lộn việc làm và vui chơi.
- Đừng có làm khó. Thế nào cô cũng còn nhiều dịp vui chơi với tôi.

Cô nhìn tôi và nói thật nghiêm chỉnh:

- Đúng. Chắc thế. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tôi có ý định đi chơi với anh.
- Được rồi, tôi không có ý định thuyết phục cô. Cứ cho là tối nay tôi sẽ đến tìm cô vào giờ cô định. Tôi có chuyện nói với cô.

Audrey Sheridan ngáp ngừng rồi nhận lời.

- Tôi sẽ đến đây lúc 9 giờ. Thôi, xin chào và cảm ơn buổi viếng thăm... Nếu còn thấy đau thì áp muối lên.

Chương 4

Lúc 6 giờ có ai gõ cửa phòng đánh thức tôi dậy. Tôi hơi ngốc đầu lên, thấy khá rồi nên bước ra mở cửa. Tôi bước sang bên tránh cho Marian French bước vào. Cô hỏi với giọng thương xót:

- Anh làm sao thế?

- Tôi gặp chuyện. Tôi cố gượng trả lời – Nhưng cô cứ vào đi. Không đến nỗi nào như cô thấy đâu.

Cô bước vào thấy chần chiếu còn bề bộn.

- Ồ, tôi làm phiền anh...

Tôi ngồi xuống, sờ nhẹ cái đầu:

- Không sao đâu. Tôi cũng đã dậy rồi mà.

Cô ngồi bên tôi, xem xét từng cục u, từng vết bầm với đôi tay mát dịu:

- Để tôi làm cho. Anh cứ nằm dài xuống, đừng để ý gì hết.

Tôi cứ để cô đẩy mạnh mình nằm xuống. Tôi thật cũng đáng được vỗ về, chiều chuộng một chút.

Cô nói:

- Tôi sẽ trở lại ngay thôi.

Cô vừa bước ra, tôi châm thuốc hút và duỗi mình thoải mái. Ánh mặt trời chiều từng vệt sáng trên tấm thảm cũ mòn. Khí trời thật nóng bức, nặng nề. Tiếng chuông điện thoại reo xốc vào đầu làm tôi cau mày khi nhắc lên. Tiếng Wolf ở đầu dây bên kia với giọng gầm gừ quen thuộc đặc biệt.

- Được rồi, tôi đã có tờ La Gazette. Tôi đang hỏi phải làm gì đây. Nhưng cũng phải nói qua để anh hiểu là không phải của trên trời rơi xuống đâu. Nếu nó có ích cho tôi...

- Được rồi. Tôi ngắt lời. Bây giờ chiều tối rồi, không làm gì đâu. Sáng mai chúng ta sẽ cùng đi đến tờ báo. Có tờ La Gazette, ông bỏ Macey vào trong túi là cái chắc.

- Tôi không có chút ý gì về việc điều hành tờ báo cả, nhưng thế nào rồi tôi cũng học được nhanh thôi.

Tôi nhân dịp này nói về Reg Philipps:

- Hẳn ta còn trẻ nhưng hẳn gan đấy. Ông giữ hẳn lại, mọi việc sẽ suông sẻ ngay!

- Anh tìm được gì chưa? Wolf hỏi.

Nhưng tôi không muốn trình bày chút nào.

- Thôi để tôi lo. Nói rồi tôi cúp máy không cho lão hỏi lại.

Tôi đang gọi tới tòa soạn thì Marian bước vào, mang cái xô đựng nước đá vụn và cả một lô đồ vật linh kính. Tôi nháy mắt với cô vào lúc Reg nhắc ống nghe lên. Tôi nói với anh ta:

- Được rồi đấy. Wolf mua tờ báo rồi và anh lo việc cho chạy. Sáng mai tôi ra.

Anh không tin lời tôi nhưng khi tôi cho anh biết chắc rằng không phải chuyện nói cho vừa lòng thì anh có vẻ kích động hẳn lên.

Marian la rầy tôi:

- Đáng lẽ anh không nên gọi điện thoại.

Tôi ngã mình xuống giường. Cô lấy đá vụn cuốn vào bọc vải chườm lên đầu tôi.

- Thế này có khá hơn không? Cô ngồi bên giường hỏi.

Tôi nắm tay cô:

- Khá lắm. Nhất định ngày nào tôi cũng chườm nước đá nếu được một cô y tá duyên dáng thế này sẵn sàng cho.

Marian rút tay ra lấy vẻ nghiêm nghị và hơi nhích ra một chút.

- Chắc không đến nỗi đau như anh nói đâu. Cứ cái kiểu như thế này thì có lúc anh sẽ ve vãn

tôi mất.

Tôi nói vui:

- Cô chỉ cần cho tôi hai tiếng đồng hồ thì sẽ thấy tài của tôi. Nhưng thôi, công việc làm ăn thế nào?

Mặt cô tối sầm lại nhưng vẫn cố nở nụ cười:

- Tôi bắt đầu hơi nản rồi. Nếu không xong, tôi không biết làm sao nữa.

Tôi nhìn cô một lúc. Chắc nói ra thì Reg Philipps sẽ thích ngay. Tôi hỏi thẳng:

- Cô có biết đánh máy và tốc ký không?

Marian có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng trả lời là được.

- Có một chỗ làm nơi tờ La Gazette de Crainville. Nếu cô chịu thì để tôi thu xếp cho.

- Anh nói đúng đấy chứ? Cô hỏi với giọng sôi nổi, hơi lo lắng – Tất nhiên... là tùy anh muốn. Nhưng lương có trả đều đặn không? Tôi đã thấy nản nếu cứ ngày nào cũng tự hỏi ngày mai lấy gì mà sống đây.

Tôi chăm chú nhìn cô:

- Tệ đến thế à?

Cô cầm lấy bọc nước đá, thay lớp khác vào rồi trả lời nghiêm chỉnh:

- Quả tệ đến thế thật.

- Ồ, thế là xong rồi. Cô được nhận làm rồi đó. Cô trả các hàng mẫu cho hãng và nói với chủ là để bọn khỉ nó đi rao hàng cho. Tôi vuốt nhẹ tay cô – Sáng mai cô chạy ngay tới tòa soạn nói với Reg Philipps, tay chủ bút đó, rằng cô là thư ký mới của hắn. Nói với hắn là tôi gửi cô đến.

Marian chưa mấy tin tưởng:

- Anh chắc được không? Biết đâu anh ta không chịu nhận tôi.

Tôi cười:

- Philipps à? Nếu như cô thấy được người nữ thư ký của anh ta bây giờ... Anh ta nhào tới ngay đấy...

- Tôi không biết lấy gì cảm ơn anh. Cô mở lời nhưng tôi giơ tay ngăn lại.

- Thôi xong rồi.

Marian nhìn xuống đồng hồ tay:

- Xin lỗi, tôi phải để anh ở lại một mình... Xin chớ cho là tôi bạc. Tôi vừa hứa đi chơi với Ted Esslinger, tôi phải thay quần áo.

- Esslinger? Tôi nhú mào nói – Hắn ta nhanh nhẩu thực. Không à? Hắn ta mới gặp cô tối hôm qua mà.

Cô gái hơi đỏ mặt:

- Ồ, anh biết rồi, tôi không bận việc gì lắm, lại gặp lúc anh ta gọi...

Tôi nói khi thấy cô lúng túng:

- Tôi nói giỡn mà. Nhưng anh ta cũng dễ thương đấy chứ? Mong rằng các người qua một buổi vui vẻ.

Marian bước ra cửa:

- Anh cần gì tôi trước khi tôi đi không?

- Nếu Esslinger tới mà cô chưa kịp sửa soạn xong thì bảo anh ta sang đây.

Khi Marian bước ra, tôi đốt điếu thuốc khác, suy nghĩ. Thật là một cô gái dễ thương, tạo cho cô một cơ hội may mắn là tôi thấy hài lòng. Thế rồi đầu óc tôi nghĩ qua Audrey Sheridan. Cô gái này cũng thật là một thứ đáng ngạc nhiên. Tôi không ngờ lại thấy được ở cái xó này một sắc đẹp như thế và một tính cách như thế. Tôi tự hỏi không biết cô lấy tiền ở đâu ra. Nếu lời đồn là đúng thì cái hãng của cô chỉ là một cái nồi hầm, nhưng nhìn bề ngoài, nhìn phòng cô ở thì thấy rõ là cô có tiền. Không biết ông già có để lại chút ít gì không.

Kiểu cô đương đầu với Starkey chứng tỏ cô không lạnh gáy tí nào. Cô ta thật vững vàng. Phải công nhận là tôi khoái làm việc chung với cô ta đấy. Tôi cứ nghĩ nếu tôi đề nghị với đại tá Frolsberg nhận cô làm cho Sở điều tra quốc tế không biết cô sẽ phản ứng ra sao. Chắc cô sẽ nhảy nhồm lên.

Tôi đang suy nghĩ cách chơi với Starkey sao cho thật ngon thì Ted ló đầu vào Tôi nhồm dậy, tay vẫn cứ giữ bọc nước đá.

- Vào đi.

Ted nhìn tôi sững sờ:

- Trời! Tôi đang vào đâu vậy?

Tôi chỉ chiếc ghế gần giường:

- Anh ngồi xuống đi. Chớ có chú ý chuyện đó. Ta có chuyện nói với nhau một chút.

Anh ta ngồi xuống, vẫn nhìn chăm chăm, có vẻ thắc mắc với cái bản mặt tôi lắm:

- Ông gặp chuyện gì vậy?

Tôi nói gọn:

- Có gì đâu, tôi rớt xuống đồng lông vũ đấy thôi. Có tin gì về Mary Drake không?

Ted lắc đầu:

- Không có gì cả. Cả thành phố náo loạn lên. Dân chúng ồa đến Sở cảnh sát. Có cả tiếng súng nổ nữa.

- Chắc có người bị thương phải không?

- Không, bọn cóm bắn chỉ thiên thôi nhưng cũng đủ làm họ sợ tán ra. Ông Spencer ạ, nếu tình hình cứ như thế này thì dễ xảy ra chuyện xấu đấy.

- Theo ý tôi, tôi nói toạc móng heo – thì như thế lại tốt. Macey không nắm vững được tình hình trật tự thì hẳn phải ra tay một chút.

Ted nhìn tôi, tò mò:

- Lão có thể làm gì hơn được ông?

Tôi cười nhạo:

- Nhiều lắm chứ, nhưng điều đó không quan trọng. À, ai lo đám tang Dixon.

- Hội đồng thành phố lo. Cha tôi tặng cái áo quan, nhưng Hội đồng thành phố thì...

Tôi kiên nhẫn dò hỏi:

- Điều trước tiên tôi muốn biết là xác Dixon bây giờ ở đâu? Điều thứ hai là ai liệm lão?

Ted nói với giọng bờ ngỡ:

- Ông ta đang ở nhà xác thành phố. Sáng nay đã đưa áo quan đến đó rồi. Nhân viên ở đây sẽ liệm rồi sẽ đưa đến hăng của cha tôi. Sáng mai sẽ cất đám.

- Như thế là chỉ có nhân viên nhà xác thấy được mặt lão thôi, phải không?

- Không hẳn đâu. Anh ta càng lúc càng hoang mang. Nhưng ông có ý gì thế?

- Anh đừng để ý chuyện tôi nghĩ gì. Chỉ nên trả lời tôi thôi. Còn chuyện này nữa. Sao mà anh nghĩ rằng tiệm hình có liên quan đến việc mất tích của các cô gái?

- Sao?... Tôi đã nói với ông rồi mà! Lúc Mac Arthur bị chụp hình giữa đường và cô ta có đưa phiếu lấy hình cho tôi xem.

- Biết, biết rồi... Nhưng chuyện này không đủ liên hệ với việc bắt cóc. Suy luận như thế thật là quá giỏi – tôi nhìn Ted thật cố ý – Chắc anh biết điều gì đó nhỉ?

Ted có vẻ lúng túng. Tôi thúc:

- Thôi buông ra đi!

Cái kiểu đầu đội bọc nước đá mà làm bộ cứng rắn thì thật không dễ, nhưng có vẻ như tôi đã thành công vì Ted rõ là hoảng lên. Mặt anh ta đỏ rần.

- Này... tôi... tôi chắc không có gì quan trọng, nhưng vì Dixon có nói...

- Dixon à? Dixon nói gì với anh vậy?

- Lão chỉ nói là tiệm hình có dính vào các vụ bắt cóc. Lão không cho là các cô gái bị ám sát, lão chỉ nghĩ...

- Tôi hiểu Dixon nghĩ gì rồi – tôi làu bàu – Như thế là không phải ý của anh mà là của Dixon.

Ted khó nhọc mới nói nên lời:

- Vâng, tôi muốn là ông nghĩ rằng...

Tôi cười thành tiếng, ngả mình xuống giường.

- Vậy ra anh muốn tôi cho là anh cũng có ý hay ho phải không? Thôi được rồi. Dixon có nói tại sao lão nghi tiệm hình có liên quan đến những vụ bắt cóc không?

Ted lắc đầu. Tôi cảm thấy tiếc:

- Bây giờ thì không thể hỏi lão được nữa. Giá như tôi biết được tại sao lão ta nghĩ gì thì hay biết mấy.

- Nhưng dù sao thì lão nghĩ cũng đúng – Ted nói – Tấm hình của Mary Drake xác nhận điều đó. Ông sẽ làm gì với bằng cớ đó?

Tôi chẳng bao giờ muốn trả lời khi lục vấn nên chỉ nói là tôi đang xem xét vấn đề chứ lúc này thì đầu óc đau ran cả. Tôi sắp than thở về cái đầu thì Marian bước vào.

- Thôi các người đi đi, để tôi ngủ một chút. Nước đá làm dịu lắm, mai thì chắc là khỏi thôi.

Khi họ đi rồi, tôi nhắc ống điện thoại gọi tới tòa báo. Philipps ở đầu dây, nói rằng tôi thật gặp may vì anh ta đang tính về nhà.

Tôi nói:

- Từ nay trở đi thì cậu không ở nhà nữa, nhớ đấy. Cậu biết nhà xác thành phố ở đâu không?

Reg nói có biết và hỏi xem tôi cần cái nhà xác thành phố để làm gì.

- Tối nay hãy nói chuyện. Khoảng nửa đêm đến đây tôi có việc nhờ.

- Đồng ý. Cậu trả lời của Reg đầy vẻ tò mò, háo hức.

- Chuyện đó có liên quan đến nhà xác à?

Tôi không thể nói cho anh ta biết được, nên hỏi thêm là anh có sử dụng được máy ảnh không.

- Tất nhiên. Vậy phải mang máy ảnh đi phải không?

Tôi khen anh ta thông minh vì chính tôi cũng định bảo anh ta làm như vậy. Tôi nói:

- Mặc áo quần sẫm màu, giày bát kết, kiểu như đi đào tường khoét vách ấy.

Rồi tôi bỏ ống nói xuống không cho Reg hỏi thêm điều gì nữa.

Audrey Sheridan mở cửa, nhúu mày một cách hơi giễu cợt và tránh cho tôi bước vào. Cô thật xinh với chiếc áo dài mặc trong phòng màu trắng có thêu hoa hồng và cặp đồ bộ lụa trắng, mang dép đỏ. Cô nói:

-Ồ thật bất ngờ. Thế là anh cũng lại đến nữa mặc dù ba xương sườn gãy và vân vân. Tôi cứ tưởng anh đang nằm trên giường có một cô y tá duyên dáng nâng giấc từng li từng tí chứ.

- Cô đoán không sai lắm đâu – tôi nói và đặt nón trên bàn rồi tiếp – Cánh tay ra sao?

Cô bước tới một cái bàn nhỏ có bánh lăn trên đế chai, ly và một bình nước đá, lấy ra rót rượu, bỏ đá rồi nói:

- Cảm ơn, khá lắm. Chắc cái đầu anh bầm dập như thế nhưng cũng không đến nỗi nào phải không?

Tôi trả lời là chẳng có gì lắm. Tuy cả hai làm ra vẻ ân cần nhưng tôi cảm thấy không khí trong phòng vẫn có gì không thoải mái. Audrey đưa ly rượu cho tôi và lại ngồi trên trường kỷ. Tôi ngồi đối diện và hỏi cô:

-Ồ... chuyện đó thì... – Cô lắc đầu nói – Rube lúc ấy không được bình thường. Mọi ngày anh ta không thể đâu.

- Chắc cô muốn nói là tại vì cô không chịu đưa chiếc khăn tay cho hắn phải không?

Audrey cúi xuống nhìn đôi giày, sau cùng lên tiếng:

- Tôi chắc anh không có dịp đi thăm thành phố phải không? Đúng là nó chẳng có gì hay hết, nhưng dù sao thì cũng có chỗ coi được hơn.

- Thôi dẹp thành phố đi – tôi nói – Cô nói cho tôi biết làm sao cô học được nhu đạo thì hơn.

- Đừng nói chuyện về tôi – cô vội vã trả lời – Hãy nói về anh đi. Chắc anh làm thám tử tư lâu rồi phải không?

- Tôi cũng muốn kể chuyện đời tôi cho cô nghe, cũng có nhiều chuyện hay lắm nhưng bây giờ thì tôi không có thì giờ đâu. Cô đã nói thật đúng là không nên lẫn lộn công việc với sự vui chơi.

Cô nhú mồm nhưng không trả lời.

- Trong thành phố Crainville này có bốn cô gái bị mất tích. Cô và tôi được thuê để tìm họ. Thế mà gặp ai tôi hỏi họ cũng không có ý kiến gì về số phận mấy cô gái đó cả. Tôi chỉ bắt tay vào có 48 tiếng đồng hồ mà cũng thấy quá đủ. Trong lúc mọi người lo chuyện đôi co lật lật thì không biết tính mệnh các cô đó ra sao mà dấu vết tìm họ thì cứ mất dần đi. Cô thấy chúng ta có nên chung sức làm việc thông báo cho nhau biết các tin tức không?

- Có thể lắm. Cô thận trọng trả lời – Vấn đề là xem anh có gì để trao đổi tin tức không hay là anh muốn bòn rút tin tức của tôi.

- Chắc cô đang tự cho rằng chính cô sẽ tìm ra cách giải quyết? Có đúng thế không?

Khuôn mặt cô tái lại.

- Khi cha tôi chết đi ông để lại cơ sở này cho tôi. Ông ấy rất kiêu hãnh vì một người già yếu ốm đau như thế mà làm việc cũng không đến nỗi nào. Ông muốn tôi kế tục và tôi tuân lời ông. Cho tới nay thì trong thành phố này không ai cho tôi có đủ sức nhưng rồi họ sẽ phải thay đổi ý kiến. Họ cười nhạo tôi điên khùng mới nhận một việc như thế, nhưng xin nói với anh là không ai có thể ngăn được tôi hết.

Tôi nói giọng khô khan:

- Trong lúc đó thì có bốn cô gái bị mất tích và cô không tìm ra ai cả. Sao cô không nghĩ là nên hợp tác với tôi thì sẽ có lợi vì cả hai chúng ta biết đâu sẽ tìm ra một cái gì đó.

Cô mím môi như tỏ vẻ hơi ương ngạnh, lạnh lùng nói:

- Anh căn cứ vào đâu mà tin rằng anh sẽ tìm ra được cái gì đấy?

- Đêm nọ, cô nhớ đi, cô đã chơi tôi một ván. Có chiếc khăn tay và ba tấm ảnh đủ làm tôi bắt bí Macey. Cô đã lấy chiếc khăn tay. Không biết chừng cô cũng lấy ba tấm ảnh nữa.

- Tôi không lấy ba tấm ảnh. Cô hạ giọng nói – Có kẻ đã đến trước tôi.

- Rồi cô có gặp Dixon? Tôi nói làm như vô tình.

Cô quắc mắt nhìn tôi:

- Dixon, anh muốn gì vậy?

- Dixon lúc ấy ở trên ghế, gần cửa sổ, chết như một con gà quay. Cô không thấy thật à?

Cô nhìn tôi sững sờ:

- Hắn không có ở đấy. Anh nói gạt tôi phải không? Anh định gạt tôi mà.

Có thể là cô không thấy được Dixon nếu cô chỉ dùng cây đèn bấm và chỉ đi thẳng đến chỗ ngăn kéo rồi quay ra ngay.

- Tôi không bịp cô đâu. Bây giờ cô đã thấy rõ là cô lúc ấy đi vào hang cọp không. Nếu có ai bắt gặp cô thì Macey sẽ tóm lấy cô gán cho tội giết người rồi.

- Nhưng Dixon chết vì tim ngừng đập mà.

Tôi không muốn giảng giải lời thôi:

- Được rồi, được rồi. Thôi không nói chuyện đó nữa. Nhưng đây không phải là việc của đàn bà con gái. Đây là một vụ chính trị chông chéo âm mưu, cho nên không lẽ họ để cô chĩa mũi vào

trong buồng của họ?

Audrey chồm tới một chút:

- Thế anh tưởng họ cho anh đặc quyền à?

Tôi kiên nhẫn giải thích:

- Không phải, đây là việc tôi được thuê làm. Với lại tôi là đàn ông.

Cô ta ngồi thu mình trên trường kỷ nhìn tôi nửa tức giận, nửa đùa bỡn thích thú.

- Nói như anh, tôi vẫn chưa chịu.

- Thôi được rồi, ta bàn sang chuyện khác. Theo cô thì các cô gái kia bị thủ tiêu hay chỉ bị bắt cóc thôi?

Cô thở một hơi khói thuốc bay tỏa lên đầu:

- Còn theo anh thì sao?

- Tôi cho chỉ là một vụ bắt cóc thôi. Nếu có án mạng thì phải có nguyên do và có xác chết.

Cô gật đầu nhạo báng khiến tôi muốn nổi xung.

- Thế cô nghĩ là không có án mạng và cũng không phải bắt cóc à?

- Vậy rồi sao? Cô nói mà mắt lơ đãng nhìn qua khung cửa sổ.

- Ví dụ như Starkey cho tiền để các cô gái ấy ẩn mặt đi, như thế sẽ làm mất uy tín khách hàng của cô cũng như của tôi. Cô không thấy thế sao?

- Vậy ra chỉ một mình anh là tìm được điều ấy sao? Giọng cô cố tình làm vẻ ngạc nhiên.

- Này cô bé, cô làm điều như thế không có ích gì đâu. Cô giúp tôi, tôi giúp cô theo cách này, cô biết cái hốc xó này như trong lòng bàn tay, biết từ trên xuống dưới, biết những âm mưu bên trong. Còn tôi, tôi có kinh nghiệm hành sự. Sao, chịu không?

- Tôi rất tiếc là không đồng ý. Cô nói – Tôi muốn làm việc một mình thôi.

Tôi giận dữ:

- Cô cứng đầu quá lắm. Esslinger thuê cô chỉ là muốn để cho mọi người thấy lão cũng có quan tâm đấy thôi. Lão chẳng cần tìm ra các cô gái đâu. Cả thành phố Crainville coi cô như một cô bé dễ thương, can đảm muốn tiếp tục sự nghiệp của người cha, họ thương mến cô dù là nhạo báng cô. Esslinger muốn lợi dụng sự thương mến đó, bộ cô không nhét được cái chuyện rõ ràng như thế vào đầu hay sao?

Cô vươn thẳng người đứng dậy, mắt ánh lên nỗi giận dữ:

- Anh có nói thế nào cũng không có kết quả gì đâu. Chẳng ai có thể làm lay chuyển được ý định của tôi huống chi là một anh thám tử quèn tự cao tự đại ở New York.

Tôi cũng đứng dậy tuôn tất cả những nỗi giận dữ thành lời:

- À, như thế sao? Này, tôi nói cho mà biết, cô chỉ là một con bé cứng đầu đáng thương, cô cần để người ta cho một viên chì nhỏ vào đầu mới được. Không ai đâu xa, chính tôi sẽ làm việc đó, tôi đã từng đập những tay sùng sỏ hơn cô nhiều.

Cô mở cửa nói với giọng khinh bỉ:

- Mời anh cứ đi nói chuyện bá láp ấy cho bọn ngu nó tin nếu anh tìm ra được cái thứ ngu ấy.

Tôi vung tay chỉ vào mặt cô:

- Tôi đã báo trước rồi đấy. Vụ này cô không đủ sức cáng đáng đâu. Kết quả chỉ có thể làm cô gãy cổ thôi. Cô nên bỏ đi về nhà may vá, để tôi mua vải dùm cho.

- Ôi! Cô không kìm giữ được, la lên – Tôi thù ghét anh. Anh không được đặt chân đến đây nữa!

Tôi bước lại, kéo cô sát lại vào mình và hôn cô. Chúng tôi đứng như thế trong một lúc, cánh tay tôi ôm choàng vai cô, hai đôi môi dính chặt vào nhau. Rồi tôi xê ra, nhìn cô kinh ngạc:

- Trời... Tại sao tôi làm thế?

Cô đưa tay lên môi, nhìn lại tôi, nổi tức giận biến mất trong lời nói dịu lại.

- Có lẽ là vì anh muốn thế. Rồi cô từ tốn khép chặt cửa lại.

Khi bước vào phòng khách của khách sạn Essten tôi thấy Reg Philipps đang nói chuyện với cô điện thoại viên. Anh ta nhìn ngoái lại sau khi thấy tôi bước vào, nét mặt rạng rỡ lên.

Anh nói với cô gái:

- Thôi chúng ta sẽ gặp lại. Đừng buồn.

Tôi vợ lấy chiếc chìa khóa phòng và nhìn cô gái:

- Mạnh khỏe chứ, người đẹp.

Cô ta liếc nhìn các dấu vết bầm tím trên đầu tôi, nói giọng lạnh nhạt:

- Cứ nhìn thì biết ông cho ít hơn là nhận đấy.

Vào phòng, tôi chỉ một chiếc ghế cho Reg.

- Ngồi xuống, ngưng bài vở lại. Cậu có mang theo máy ảnh không?

- Để ngoài xe. Anh ta liếc nhìn tôi không giấu nổi vẻ kích động – Ông định làm gì thế?

- Tối nay ta có việc làm vui. Xác của Dixon đang quăng ở nhà xác thành phố. Ta đi chụp một tấm hình để sáng mai đăng lên trang nhất tờ La Gazette kèm theo với bài nói về vụ ám sát, để coi thử Macey ăn nói làm sao.

Reg nháy nhồm người lên:

- Chà khó quá. Ông nói thực đấy chứ?

- Tại sao không?

Anh chàng ngồi nép vào ghế, trở mắt nhìn tôi.

- Cả thành phố sẽ sôi sục lên mà xem.

Tôi chặn lại:

- Đó là dụng ý của tôi. Nghe đây Reg. Tôi không tìm ra được các cô gái nếu cảnh sát không chịu nhúc nhích chân tay một chút vào vụ này. Mà đúng là họ không làm gì hết trong khi họ bị vụ bầu cử chặn lại. Cậu cố sao viết bài vạch rõ theo chiều hướng tôi chỉ. Rồi tôi nói hết câu chuyện về tiệm hình Stop Photo.

- Cậu nắm được cái sự kiện rồi đó. Cách thức hay nhất là đặt ra một lô câu hỏi. Cả thành phố có biết hay không về chuyện bốn cô gái bị mất tích đều được chụp hình ở tiệm Stop Photo và Dixon giữ các bản sao. Cậu có biết rằng các tấm ảnh đó đã bị đánh cắp và Dixon bị giết? Ai lấy cắp và ai giết Dixon? Tiệm hình là của ai? Tại sao Cảnh sát trưởng Macey nói rằng Dixon chết vì bệnh tim? Độc giả hãy xem tấm hình kèm theo có vẻ gì là của một người chết vì đứng tim không? Cậu hiểu chưa? Cứ thế mà xếp đặt sao cho khuấy động dư luận Crainville lên.

- Thật ghê gớm. Anh ta nắm tay này đập vào tay kia. – Nhưng mà có rủi ro đấy. Nếu sau chuyện này Starkey mang cả bầy đến săn đuổi bọn ta thì mình làm sao?

- Cậu vẫn còn thì giờ để rút khỏi công việc đấy Reg ạ. Tôi nhắc lại.

- Ông nói chuyện tếu chơi. Mắt Reg sáng lên khi trả lời. Việc này đáng cho tôi làm. Wolf có chịu chuyện này không?

- Chịu. Nghĩa là mỗi tuần cậu có 100 đô la để dẫn túi đấy – bỗng tôi thấy đau nhói trên đầu – À tôi vừa tìm được con mèo cái để thay con chuột già của anh đấy. Chắc cô ta làm được việc.

Reg có vẻ thất vọng:

- Ờ... Tôi tưởng là có thể tự mình lựa chọn thư ký chứ. Cô ta thế nào?

- Nếu cậu không khó tính lắm thì cũng được đấy, tôi nói – Dù cô ta có cái cằm vòng kiềng, cái bàn chân voi thì nó cũng khuất dưới bàn giấy thôi.

Trông anh ta thật thảm hại:

- Ờ, thôi cũng đành nhận vậy.

- Cậu chắc biết Audrey Sheridan chứ? Tôi hỏi.

Mắt Reg sáng lên:

- Còn phải nói! Con nhỏ đẹp nhất trần đời. Anh gặp mặt chưa?

- Rồi... Cái cơ sở trinh thám của cô ta đóng cửa suốt ngày phải không?

- Đó chẳng phải là lỗi của cô ta. Reg nói – Trước cái vụ này thì thành phố không có nhiều vụ án hình sự đâu. Không biết làm sao lúc trước ông già lại chống đỡ được.

- Thế còn cô ta? Cô lấy tiền ở đâu ra? Văn phòng cô thật như một cung điện.

Reg giải thích:

- Cô ta có một ông chú giàu ở Miền Tây lâu lâu đẩy cho cô ta một ít, cô dùng tiền ấy sửa sang văn phòng, may mặc hy vọng là sẽ khiến cho công việc làm ăn phần chẵn hơn.

Tôi làu bàu:

- Cô ta điên thật. Chỉ là ném tiền qua cửa sổ thôi. Nhưng cô ta thật xinh. Cậu có thấy thế không?

Reg nhìn tôi giễu cợt:

- Ông nhập cuộc lẹ quá há! Tôi mà là ông thì tôi phải chùi vết son nơi miệng đi.

Tôi rút khăn tay lau, lúng túng nói không nhìn Reg:

- Tôi vô ý thật.

- Giá như mà tôi được thử một chút. Sao, được chứ?

Có tiếng gõ cửa nhẹ cắt đứt câu chuyện đang hồi ngượng ngập.

Marian French ló đầu vào:

- Chà, không được đâu. Sao anh không nằm trên giường nghỉ đi.

Reg Philipps nhìn cô, đôi mắt tròn xoe. Anh ta nín thở, bật ra một tiếng huýt nho nhỏ. Tôi nói:

- À, Marian! Đừng lo cho tôi. Cô đi chơi vui chứ?

Marian tiến vào phòng, ngập ngừng. Cô nói như muốn rầy la tôi.

- Cái đầu sung u như thế kia mà ra ngoài thì điên thật.

Tôi cười nhẹ:

- Không có nó mà ra ngoài mới là điên đấy. Lại đây tôi giới thiệu Reg Philipps, chủ bút tờ La Gazette. Đây Reg, đây là cô Marian French, thư ký mới của cậu đấy.

Reg đứng dậy, mặt đỏ bừng, lắp bắp:

- Ông không nói đùa chứ?

Tôi liếc nhìn Marian vẻ đồng lõa:

- Tôi có nói là hắn ta thế nào cũng khoái cô.

- À! Cô French – Reg như quên bằng có tôi ở đây – Thật là kỳ diệu. Hôm nay là ngày đẹp nhất đời tôi. Để rồi cô xem, chúng ta sẽ hợp nhau lắm.

Marian hơi lúng túng đáp lại là cũng mong được như thế.

Tôi nói:

- Thôi, cậu đừng làm cô ta phát ngượng. Đừng nhòm như muốn nuốt sống cô ta vậy.

Reg nhìn tôi giận dữ:

- Đợi một chút cho tôi bình tĩnh lại đã. Rồi quay sang Marian – Mai cô đến chứ?

- Vâng, nhưng xin anh biết cho, tôi đánh máy không giỏi lắm. Tôi sẽ quen nhanh thôi, miễn là anh kiên nhẫn một chút.

Reg thở một hơi dài trấn an:

- Cô còn thừa thì giờ đấy. Tôi không vội đâu. Điều gì không biết thì cứ hỏi tôi.

- Cô nên coi chừng những chuyện hắc hởi nơi cô đấy – tôi nói – Esslinger đâu?

- Anh ta đưa tôi trở lại rồi về nhà, cô gái vừa nói vừa bước ra cửa.

Reg vội vã chạy ra mở cửa:

- Chào cô, cô French ạ. Cô không thể tưởng tượng nổi là tôi vui mừng được cộng tác với cô đến thế nào.

Marian đùa cợt liếc nhìn tôi và cảm ơn Reg, để chúng tôi ở lại với nhau. Tôi hỏi nhẹ nhàng để không làm mất lòng Reg.

- Cậu bằng lòng cô ta làm việc không?

Reg nhăn mặt lại:

- Thật đáng là cô gái tôi thường mơ ước. Ông tìm được cô ra ở đâu vậy?

Tôi kể lại mọi chuyện một cách vắn tắt. Reg bỗng nổi ý ngờ vực:

- Còn chuyện Esslinger là sao? Cô ta đi chơi với Esslinger à?

- Ờ... Tối hôm nay.

- Ồ... tôi thật thất vọng. Không biết hẳn làm cách nào mà rủ rê được hết các con nhỏ đó? Chẳng có người con gái đẹp nào ở Crainville mà hẳn không tìm cách rủ đi chơi được...

Tôi cười vì đáng thảm hại của anh ta:

- Sao, có gì lạ đâu Esslinger cũng đẹp trai đấy chứ? Với lại hẳn cũng dễ dàng buông các cô thì sao các cô lại không đi chơi với hẳn.

- Tôi không ưa cái mặt đó – Reg nói – Hẳn đã giết của tôi không biết bao nhiêu cô gái rồi. Hề cứ được hẳn nhìn là các cô nhào vô hẳn ngay.

- Vào tuổi hẳn tôi cũng vậy – tôi vừa nói đùa bước về phía bàn cái chai uýttxki – Bạn bè tôi cũng không chịu, nhưng tôi không làm gì hơn được.

Reg khịt mũi nói giọng cay đắng:

- Với hẳn thì cũng không đi xa hơn được...

Tôi rót hai lóng tay rượu vào ly:

- Cậu còn trẻ quá, không ưa uýttxki phải không?

- Khởi phải xì tiền thì cũng được thôi. – Reg trả lời với vẻ hấp tấp.

Tôi ngồi xuống, xoay cái ly để lớp nước màu hổ phách quay tròn trong đó:

- Hãy nhìn tôi uống thì hơn. Đêm nay ta phải vững tinh thần đấy. Mọi sự đều tùy thuộc vào bức hình đó.

- Nên đi ngay bây giờ thì hơn. Không nên để cho Marian biết.

Reg mở cửa nhìn sang hai phía:

- Không có ai.

Chúng tôi bước theo hành lang xuống sảnh. Nora ngược nhìn lên khi tôi đi qua:

- Không khi nào ông ngủ cả à?

Đêm tối đen và nóng bức. Reg ngồi sau tay lái.

- Đem con bé đặt cạnh bên Marian French thì không nghĩa lý gì cả.

- Cậu quên một chút về bọn cái ấy được không? Tôi nói – Ta đang có công việc mà. Nhà xác có xa không?

- Chỉ cách đây bốn khóm nhà. Nhà đầu tiên phía bên phải ta. Reg hét vào tai tôi để át tiếng động cơ.

Khi đi qua cột đèn, tôi nhìn đồng hồ tay. Mười một giờ rưỡi.

- Đằng đó có ai thế?

- Đêm thì có Johnson chứ không còn ai khác. Chắc phải đi một vòng phía sau để vào nếu ông không muốn cho Johnson biết. Còn tôi thì vì có lệnh cấm chụp hình xác chết nên tôi cũng muốn lén vào từ phía sau.

- Lão Johnson ấy là loại thế nào?

- Như con cò hương, búng một cái là bay. Reg nói và ngừng xe khi đèn đỏ. Anh ta nói tiếp - Chuyện lên vào nhà xác không phải là chuyện đùa vui tí nào.

Tôi cũng không khoái vào đấy nhưng tôi không lên tiếng. Áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, cả đầu cả thân vẫn còn đau nhức. Đèn đổi chiều, Reg cho xe chạy tiếp. Tôi nói:

- Tôi muốn vào không gây chút ồn ào nào. Tôi không muốn gây chuyện với lão Johnson đó. Nhỏ bé tới đâu đi nữa, lão cũng gây ồn ào nếu có va chạm.

- Lão không gây ồn ào đâu. Ta thối một cái là lão ngã ngay.

Xe quành sang phải rồi đậu lại. Reg cầm chiếc máy ảnh lên.

- Nhà xác cách đây hơn 100 mét. Ta nên đi bộ đến thì hơn.

Tôi bước xuống đường và cảm thấy hơi nóng trên lớp gạch lát thấm qua đế giày. Chúng tôi im lặng đi một lúc rồi Reg dừng lại chỉ một con hẻm nhỏ rồi hạ thấp giọng:

- Theo lối này.

Tôi liếc nhanh qua con đường vắng lặng rồi chui vào cái hẻm tối đen. Trong không khí có một thứ gì phảng phất là lạ, một mùi bệnh hoạn lẫn mùi mồ hôi, mùi ẩm mốc và mùi của những vật đang phân hủy. Tôi thì thầm vào tai Reg:

- Thật là chỗ lý tưởng để tập thở. Ngày sau, có dịp nghỉ ngơi thế nào tôi cũng đến đây.

Anh ta cười với giọng kích động. Chúng tôi nhẹ bước ngay giữa lối đi. Trời tối đen. Tôi cảm thấy mất bình tĩnh:

- Thật buồn thảm phải không? Bây giờ mà có một tên nào chồm tới chụp là tôi hét lên như một đứa con gái thôi.

- Đến nơi rồi. Reg chỉ cánh cửa đôi mà tôi phải nhướng mắt lên mới nhận ra.

- Đừng hấp tấp. Tôi nói.

Tôi xoay từ từ nắm cửa. Cửa khóa. Tôi rút đèn bấm nhìn vào ổ khóa.

- Trò trẻ con thôi. Cậu giữ giùm cây đèn.

Tôi rút con dao nhíp, đưa một lưỡi vào và nạy lên. Có một tiếng lách kích nhỏ và tôi thận trọng đẩy cửa bước vào.

Reg nói:

- Để tôi thuê anh mở cái ống tiền để dành của con em gái tôi. Anh làm ngon lắm.

Tôi ra hiệu cho anh ta im lặng và lắng tai nghe qua cánh cửa hé mở. Bên trong không có tiếng động nào. Tôi bật đèn bấm soi vào phòng. Dọc theo tường là một dãy bàn bệnh viện.

Chúng tôi bước qua phòng, tới một cánh cửa khác. So với bên ngoài nóng bức thì ở đây lại quá mát dịu. Tôi mở cửa nhìn vào trong bóng tối. Mùi thuốc sát trùng xông lên. Tôi bật đèn. Reg nhìn qua vai tôi.

- Đây là phòng để xác mới đem tới. Chắc là phải có lối dẫn đến nơi chứa xác.

Reg bước tới cửa trước mặt, lén nhìn qua rồi quay sang tôi:

- Chắc ở chỗ kia.

Chúng tôi đi dọc hành lang có đèn sơn màu xanh chiếu sáng. Ở đây lạnh lẽo hơn nhiều. Cuối đường có chiếc thang đi xuống dưới hầm, và lên lầu một. Reg chỉ lên thì thầm:

- Phòng của Johnson trên kia.

- Chúng ta đi xuống à?

- Vâng... Tôi cũng thấy hơi ớn ớn...

Chúng tôi theo bậc thang đi xuống, đẩy cánh cửa sắt mở ra từ từ. Tôi nhìn hai dãy quan tài kim loại:

- Đây rồi.

Reg cũng nhìn lặng yên, nét mặt anh ta như bụng cá chết sinh, hai đầu gối run lên. Anh ta nói:

- Lẹ lên rồi đi ra. Anh xem thử cái nào là của Dixon?

Tôi suy nghĩ nhìn dây quan tài, cắn chặt răng để lấy can đảm:

- Đêm tối như thế này mà điếu qua các thầy ma này thật không hấp dẫn tí nào.

Reg lên giọng khôi hài:

- Anh gọi đi, may ra lão giở nắp quan tài lên nhòm dậy gọi anh lại.

- Coi chừng cậu lên cơn động kinh đấy, cậu bạn nhỏ ạ. Tôi vừa nói vừa thò vào túi lấy chai uýt-xki ra.

Reg vội vã chớp lấy:

- Thì tôi đang lên cơn đây.

- Ê, khoan đã! Tôi vội mở nút chai và ngạc nhiên thấy mình không kiểm soát nổi cử chỉ của mình.

Tôi tộp một hóp rồi đưa chai cho Reg. Cứ nhìn cách anh ta để chai rượu lên môi thì thật cũng đáng để đi tới đây.

Trong khi anh ta ngà ngà hơi men, tôi nhìn các quan tài. Mỗi chiếc có dán tên người chết. Tôi nhận ra quan tài của Dixon bèn quay ra Reg:

- Đây rồi.

- Tốt lắm. Anh ta giở chai rượu không còn một giọt lên – Lão giở ra sao? Cũng nên mời lão một ly.

Tôi chớp lấy chai:

- Nếu tôi lạnh lẽo như cậu thì tôi đủ tiền dưỡng già rồi.

Tôi giở nắp quan tài và ngắm Dixon. Thật là ớn lạnh.

- Cậu lại đây ngó một chút là tỉnh rượu liền à.

Reg tiến lại gần và đúng là tỉnh hẳn. Anh ta nhắm mắt lại:

- Ông bạn già đáng thương, tội nghiệp nằm một mình.

- Thôi dẹp điếu văn đi. Làm lẽ lên.

Reg chớp lấy máy ảnh, mở bao ra. Bỗng nhiên anh ta nín thở, mắt nhấp nháy, nhìn phía sau tôi. Tôi quay lại và thấy nổi da gà. Cánh cửa sắt mở ra từ từ. Chúng tôi nháy qua một bên nhưng mỗi người một phía. Reg lại gần Dixon còn tôi về phía cửa. Tôi phản ứng trễ mất một giây.

Jeff Gordan bước vào phòng, tay cầm khẩu súng, môi mỉm nụ cười nanh ác, bệnh hoạn. Chiếc cung đã buông không thể dừng lại được, tôi đã liều một cú. Một cú may thật. Khẩu súng của Jeff tuột khỏi tay hắn. Tôi nhào tới và cả hai lăn trên sàn. Tôi hét to:

- Lấy hình đi. Mặc tôi lo con heo này.

Nhưng thật ra Jeff đang trên thế tiến công. Đôi tay khỉ đột của hắn ôm lấy sườn tôi và hắn siết mạnh. Cánh tay phải của tôi hoàn toàn tê liệt vì cái siết của con heo làm bằng sắt này. Tay trái tôi tưng một cú vào miệng hắn. Hắn hất vai xoay tròn đè lên tôi. Tôi nắm lấy tay hắn xoay mạnh và cố tránh khỏi đầu hắn to như đầu bò mộng đập xuống cằm tôi.

Thấy chớp đèn máy ảnh sáng lóe lên, tôi biết Reg vừa chụp hình xong. Một lúc sau anh ta chạy đến chụp cái đai máy ảnh lên Jeff, hắn kêu be be, đập tam phương tứ hướng. Tôi lợi dụng dịp đó thoát được nhưng vừa đứng lên, hắn đã chụp chân tôi và cả hai lại lăn ra trên sàn nhà. Tôi ngã bên cạnh khẩu súng, la lên:

- Chạy đi. Để mình tôi lo. Nhưng phải coi chừng cái máy ảnh đấy.

Reg vọt đi không đợi tôi cầu khẩn. Anh ta biết tôi cần đến bức ảnh như thế nào rồi nên cũng chẳng màng giúp tôi.

Tôi đập mạnh báng súng lên đầu Jeff. Tôi nhớ lại cảnh trong nhà Sheridan nên tăng gấp bội sức mạnh. Hắn ngã đổ ra không kịp kêu lên một tiếng.

Tôi lấy cái túi máy ảnh ra, lật ngửa hắn lên thấy hắn còn ngất lâu nên an tâm bước ra phía hành lang. Không một tiếng động nào. Chắc là Starkey cho Jeff đủ lớn để một mình vào nhà xác mà không sợ gì.

Tôi len lỏi qua căn phòng, chạy ra tới ngoài hẻm. Sức nóng nằng nề và mùi ẩm mốc đập vào mặt tôi, sau cái lạnh lẽo của nhà xác. Nhưng còn có một mùi gì lạ tôi chưa kịp nghĩ ra. Mùi hoa tử đinh hương.

Tôi sững người lại ngửi nữa. Đúng là mùi hoa tử đinh hương rồi.

Tôi lên tiếng gọi Reg. Anh ta rên lên một tiếng nhỏ ngay trước mặt tôi. Tôi bấm đèn. Anh ta ngã xuống, lưng dựa tường, mắt lạc đi rồi gượng đứng dậy.

- Cô ta lấy máy ảnh rồi.

Tôi tưởng như mình phát điên lên.

- Cậu nói gì thế? Ai? Cái gì?

- Một con nhỏ... Nó nhào tới tôi khi tôi vừa mới bước ra.

- Thế rồi cậu để cho nó giật máy ảnh à. Tôi như không tin ở tai mình nữa.

- Nó hất mình một cái là tôi văng vào tường.

Anh ta rên rĩ nhưng tôi không cần nghe tiếp nữa.

- Đúng là con quỷ cái dơ dáy đó rồi... Con nhỏ tóc hoe... Audrey Sheridan, nhà thám tử xinh đẹp bé nhỏ của Crainville đấy! Á cứ chộp các tang vật của tôi hoài. Thôi đừng đứng đây như gà chết toi nữa. Vọt đi.

Reg khó nhọc đứng dậy bước theo, dáng khốn khổ.

- Chắc đúng là nó rồi. Cái ngón võ nhu đạo ấy không đáng cho tôi...

Tôi cố nén giận:

- Nó cũng không đáng cho tôi... Nhưng đây là lần cuối mà nó có dịp để giở đòn ra. Khi nào tôi gặp thế nào nó cũng sung dít cho mà xem.

- Bây giờ ta đi đâu? Reg mở máy xe, hỏi...

- Còn đi đâu nữa. Đi tìm nó lấy lại máy ảnh. Cậu không đi nhanh được nữa ư? Tôi tiếp lời gần như hung hăng.

- Thật giống như phường tuồng. Thế rồi Reg ấn mạnh chân ga.

Chương 5

Tôi để ra hai ngày cố túm lấy bằng được Audrey nhưng thật tổn công vô ích. Tôi lẻn vào tận căn hộ cô ở nhưng cũng không kết quả gì lắm. Tôi chỉ nhận thấy những đồ lót của cô không còn, thêm vài bộ quần áo và chiếc vali nhỏ tôi đã nhìn thấy trong lần đến thăm đầu tiên. Có vẻ như cô tự nguyện rời khỏi mọi hoạt động rồi.

Trong khi tôi đi lòng cô thì Wolf đã có trong tay tờ nhật báo của Crainville rồi. Tôi không thể làm gì khác để lão có thể rảnh tay và được biết Reg đã sắp xếp lại tờ báo có nhiều đổi mới. Nhưng chừng nào tôi chưa lấy được những tấm hình chụp xác Dixon thì chừng đó tôi chưa có thể làm gì được với tờ La Gazette. Và tôi thấy cũng không có lý do gì để sớm có thể tìm ra.

Tất cả những chuyện này làm tôi cáu kỉnh hết sức. Cái phiền nhất là Starkey cứ dính ninh tôi giữ những tấm hình đó. Và tôi biết hẳn đã quyết định bằng mọi giá ngăn cản tôi sử dụng chúng. Tôi cứ chạy rong khắp thành phố như một diễn viên biểu diễn tiết mục đu dây mà không có lưới bảo hiểm. Tôi phấp phỏng chờ mình có thể bị hạ sát vào bất cứ lúc nào.

Tôi để hết thời gian đứng rình trong căn hộ và trong văn phòng của Audrey. Đến cuối ngày thứ hai tôi kết luận hoặc cô ta đã rời thành phố hoặc chui nhủi vào xó xỉnh nào không ai biết để trốn rồi. Tôi nghĩ hay cô bị bắt cóc nhưng việc mang vali đi theo kể cả những tấm hình có tác dụng như trái mìn nổ chậm đủ để thấy không phải cô bị mất tích. Cô biết tôi sẽ tìm mọi cách đụng độ mà chắc chắn sẽ gây phiền phức cho cô.

Starkey tìm cách nhắc cho tôi nhớ lại hẳn vào buổi chiều ngày thứ hai sau buổi tối tôi và Reg vào thăm nhà xác.

Tôi đã qua cả đêm hôm trước chờ Audrey trong căn hộ và tôi thấy nản quá. Tôi đành chịu thua, trở về khách sạn tắm một chậu trong bồn.

Một gã thuộc bè đảng Starkey có “nhã ý” quăng qua cửa sổ phòng ngủ của tôi một ống nhỏ bằng chì xinh xinh trong đó nhồi đầy thuốc nổ. Quả mìn tự tạo làm rung chuyển khách sạn đến tận chân móng. Nếu tôi không ở phòng tắm thì chắc chắn thân hình tôi chỉ là một mớ bầy nhầy dính chặt vào tường. Tuy may mắn như vậy nhưng tôi vẫn bị một nửa khoảng trần buồng tắm rơi vào đầu.

Tôi từ trong bồn tắm loạng choạng bước ra, vớ lấy chiếc khăn mặt vùi trong đồng vôi vữa và liếc nhìn vào phòng.

Trên bức tường trông ra đường phố có một lỗ thủng to tướng, trần thì sụp xuống sàn còn cánh cửa xiêu vẹo như thằng say rượu, chỉ còn đứng được nhờ một tấm bản lề. Còn nói về đồ đạc thì ôi thôi chẳng khác gì một con nước thủy triều vừa tràn qua chỗ này.

Tôi thấy cuộc đua dai này kéo dài quá lâu đấy. Ngay sau khi rũ được bọn cảnh sát, tôi nhặt nhanh các thứ quần áo còn lại và đồng tuốt xuống nhà để thanh toán tiền phòng.

Trong khi một nhân viên trực đêm đang làm hóa đơn thanh toán thì cô Nora từ trên lầu bước xuống nhìn tôi cười chế nhạo. Cô tựa khuỷu tay vào tay vịn cầu thang và hỏi:

- Thế nào, người hùng phải chuẩn à?

- Cô cứ nói – tôi vờ là một gã thổ đế – Khi người ta bắt đầu biểu tôi những quả dưa thuộc loại này thì tôi nghĩ đã đến lúc phải giương buồm mà xéo đi cho rồi. Tôi quay về New York sống với bà xã ở Broadway^[16] còn hơn.

- Thế có dịp nào quay lại vùng này, ông nhớ đến thăm chúng tôi. Chắc chắn lần sau người ta sẽ nhắm trúng hơn.

- Đó chính là điều tôi sợ nhất đấy! Tôi nói và thanh toán hóa đơn – Còn cô, chú ý đừng để kẻ nào xoa vú của cô nhé.

Nói xong được một câu hay ho như vậy, tôi đi qua phòng khách và thận trọng ló đầu ra cửa.

Có hai anh cớm đứng ngay ngoài cửa, trên đường phố một đám vô công rồi nghề đứng ngây người nhìn lỗ thủng trên tường.

Tôi rút tờ 1 đô la dúi cho một anh cớm nhờ kiếm hộ chiếc taxi. Tôi không muốn chường mặt ra ngoài đường trong thời gian lâu.

- Ông chủ, tôi chở ông đi đâu vậy? Người tài xế hỏi tôi và đậu xe sát vỉa hè.

- Ra ga. Tôi nói thật to để gây sự chú ý của hai anh cớm hoặc bất cứ kẻ nào quan tâm đến tôi rồi chui tốt vào xe.

Hai anh cớm nháy nhau cười nhạo một cách thật tình. Anh cớm nhận tờ một đô la thò đầu qua cửa xe:

- Nơi này không còn làm ông vui nữa hả? Hẳn hỏi và nhe bộ răng vàng khè.

Đến giữa Phố Lớn tôi nói với người lái là tôi đổi ý:

- Trước hết cho tôi đến tòa báo La Gazette đã.

Sau hai, ba phút xe chạy, tôi nhận thấy hẳn không đưa tôi đến đấy, tôi hét vào tai hẳn:

- Anh đi đâu vậy? Tôi nói là đến tòa báo.

- Ông chủ, nghe thấy rồi. Hẳn bình thân nói – Sáng nay tòa báo chuyển đi nơi khác rồi.

Tôi ngồi xuống, miệng làu nhàu. Suốt từ hôm qua đến sáng nay tôi chưa gặp Reg và hoàn toàn mù tịt không biết Wolf đã làm gì. Tôi nghĩ việc chuyển tòa báo đi khỏi ngôi nhà tắm tối cũng là cái hay. Nếu Wolf muốn làm một cái gì cho tờ con vịt thì việc đầu tiên lão nên làm là tạo ra những văn phòng có tiện nghi một chút.

Tôi tìm thấy tòa báo ở tầng tám trong một cao ốc hiện đại. Các phòng làm việc trông ra đáng lắm.

Tôi đẩy tấm cửa kính trên có viết bằng phấn tên tờ báo. Tôi nghĩ khi người ta thay nó bằng những chữ vàng thì thật là oách.

Cả ba người cùng có mặt: Wolf, Reg và Marian. Lại thêm một tay vóc dáng cao, gầy, mặt mỏng như lưỡi dao cạo với đôi mày rậm, ngồi ở góc bàn. Lần đầu tiên tôi gặp cậu này.

Nhìn tôi bước vào, lão Wolf đã rống lên:

- Anh đi đâu mấy hôm nay vậy?

Tôi đặt vali xuống:

- Lo công việc, – tôi nói và thả người xuống chiếc ghế dựa, cười nụ với Marian.

Reg lo lắng hỏi:

- Thấy cô ta không?

- Có quỷ mới tìm được con nhỏ, – tôi nói và châm điếu thuốc – Có thể cô ta rút khỏi vòng chơi hay lẫn trốn ở đâu đó. Cái xó chết tiệt này! Hình như tôi chỉ có mỗi một việc là tiêu phí thời gian đi tìm những con nhỏ biến đi đâu mất thôi.

Wolf nhìn tôi với ánh mắt không lấy gì làm dịu dàng, lão nói:

- Vậy mà anh chưa tìm ra được cô nào hết. Này, anh chàng trẻ tuổi, hãy nghe tôi nói...

Tôi quắc mắt lại nhìn trả và nói:

- Đủ rồi. Tối nay tôi không ưa những lời nhận xét của bất kỳ ai. Tôi thèm ngủ quá. Cách đây 15 phút, có kẻ nào đó có ý nghĩ siêu việt là thả một quả bom vào phòng tôi làm tôi đang bức mình đây.

Lời nói có tác dụng ngay lập tức.

- Một quả bom à? Marian lo âu hỏi – Anh không bị thương chứ? Cái cậu cao, gầy đang chìm đắm vẻ bất động bỗng như tỉnh ra.

- Ông nói gì vậy? Bom hả? Ở đâu thế?

Tôi kể cho mọi người nghe. Tôi kể chưa xong, Reg đã nhảy nhồm. Anh ta vớ lấy chiếc máy ảnh rồi nói với cậu cao gầy:

- Nhanh lên. Tin thế mới là tin chứ!

Hai người vội vã rời căn phòng.

Tôi nhìn họ với ánh mắt lơ đãng và quay lại hỏi Marian:

- Tay có gương mặt như lưỡi dao cạo là ai vậy?

- Ned Latimer đẩy. Anh ta cũng làm cho báo La Gazette. Anh có chắc không hề gì chứ?
- Cô yên tâm, không sao đâu. Nhưng tôi tự hỏi những vụ như thế này còn kéo dài bao lâu nữa?
Wolf châm điếu xì gà, tiếp tục giận dữ nhìn tôi. Lão mở lời nói:

- Tôi muốn biết là...

Nhưng tôi cúp ngay lời lão:

- Đã đến lúc chúng ta phải có một cuộc thảo luận nho nhỏ với nhau. Ông chờ cho một lát.

Tôi quay sang Marian:

- Này em bé, khuya quá rồi đấy. Cô nên về nhà đi.

- Tôi về ngay bây giờ. Nhưng anh định làm gì? Ý tôi muốn nói là anh định ngủ ở đâu?

- Chiếc ghế dựa là ổn rồi. Tôi nói mà không phấn khởi mấy.

Cô đứng lên:

- Trong một phòng làm việc có cả giường đấy. Tôi thu xếp cho anh.

Tôi trả lời:

- Cô chu đáo quá – và cầm chiếc vali theo cô vào một hành lang nhỏ dẫn tới ba căn phòng khác.

Khi cô mở một cửa phòng, bật đèn, tôi nói:

- Ngủ đây được rồi.

Trong khi dọn giường chiếu, cô gái cho biết đã trả lại buồng cho khách sạn và thuê được một căn phòng trong một cao ốc ở ngay trước mặt. Giá rẻ mà tương đối tiện nghi.

Chúng tôi quay lại văn phòng chính. Wolf vẫn ngồi đấy, vẻ mặt trầm ngâm, miệng nhấm nhấm điếu xì gà.

Marian cầm nón, túi xách tay đi ra cửa. Wolf nhìn theo lâu nhàu nói:

- Con nhỏ thật đẹp.

- Tôi khuyên ông nên quần chặt cô Wilson thôi. Cô gái này không phải là loại cho ông đâu.

Lão lườm tôi:

- Anh định nói chuyện gì với tôi. Tôi chưa bao giờ gặp một gã nào như anh. Tại sao anh chưa làm gì hết?

Tôi ngáp dài, duỗi thẳng chân, nói:

- Có lẽ ông chưa biết những việc tôi làm. Để tôi nói vắn tắt cho ông biết.

Tôi kể cho lão nghe mọi chi tiết những việc xảy ra trong mấy ngày qua. Tôi nói như để kết luận:

- Thế bây giờ ông hiểu tôi đang bị vấp vắn đề gì rồi chứ? Ai cũng lo chống lại nhau hết và điều đó không dẫn chúng ta đi đến đâu cả. Dù có lấy lại được những tấm hình Dixon, tôi cũng còn phải suy nghĩ xem mình có thể cột vụ giết người vào cổ Starkey được không? Mọi việc tôi làm đều nhằm mục đích tạo ra thật nhiều kẻ thù cho Macey. Làm được như vậy sẽ là chuyện hay đấy.

Lão trề môi dưới:

- Như vậy chính Starkey là đầu mối của mọi câu chuyện. Cần phải cột Starkey vào vụ giết người, thế là hẳn bị loại khỏi vòng chiến. Đúng... không còn nghi ngờ gì nữa. Anh đừng lo vụ các cô gái bị mất tích nữa mà tập trung vào Starkey. Cố lấy lại tấm hình và tạo ra một chứng cứ có sức thuyết phục để hẳn vĩnh viễn bị loại. Sau đó chỉ còn Esslinger và tôi rảnh tay trong cuộc vận động bầu cử. Tôi không ngăn Esslinger chút nào.

Tôi nhìn lão chăm chú:

- Thế còn các cô gái?

- Chúng sẽ trở về ngay sau khi Starkey ngồi tù. Cả xứ này ai cũng biết các con nhỏ đồng mưu với hắn, trốn đâu đó thôi.

- Tôi không tin như vậy. Hẳn hay một kẻ khác đã bắt cóc các cô và có thể đã sát hại rồi.

- Mặc kệ xác bọn con gái quỷ quyệt. Anh cứ lo vụ Starkey đi. Việc làm quan trọng nhất là cố gán cho hẳn vụ giết Dixon.

- Có thể như vậy. Tôi nói – Nhưng tôi được thuê để tìm các cô gái mất tích, không phải kiểm chuyện hại Starkey.

Đôi mắt nhỏ của lão lóe lên những tia giận dữ:

- Anh được mướn làm việc cho tôi và chừng nào tôi còn trả tiền anh thì anh phải làm theo lời tôi.

- Ông sai rồi. Muốn tôi đưa Starkey cho ông thì ông phải làm hợp đồng khác.

Lão ngồi sâu trong chiếc ghế dựa, đôi mắt nheo lại một cách kỳ lạ.

- Thế à? Lão lạnh lùng nói – Có phải anh định tổng tiền tôi không?

Tôi bình tĩnh lại:

- Nếu muốn thì ông cứ gọi như vậy, nhưng tôi không thể lao vào một vụ mà cứ mỗi năm phút lại một lần suýt chết hụt với tiền công chết đói. Nếu ông không rút ý kiến của ông thì tôi sẽ quay về New York làm việc khác, buổi sáng ngủ dậy khi đánh răng, tôi không còn lo có một cặp giết người núp ở bồn tắm. Công việc mà ông bảo tôi làm thật quá đặc biệt. Cứ mỗi lúc, tôi lại có dịp châu ông bà ông vãi với nhã nhạc vang lừng và đôi cánh trên vai. Nếu tôi bám riết Starkey như tôi đã làm, Macey sẽ không làm gì hết, cả ông cũng vậy và Esslinger sẽ vui sướng bán cho tôi một chiếc quan tài.

- Anh có thể đi khuất mắt tôi. Cuối cùng lão nói – Tôi sẽ viết thư cho Forsberg cử người khác đến,.

Tôi cười vào mặt lão:

- Đây, đừng tỏ ra là con nít. Đại tá Forsberg điều hành một hãng trinh thám tư. Ông ta không bao giờ nhận một công việc gì thuộc loại như vậy. Nếu ông biết chuyện, ông sẽ gọi ngay tôi về và trả lại tiền ông.

Tôi rút điều thuốc và đưa ngón trỏ chỉ vào mũi lão:

- Nếu ông muốn hại Starkey ông sẽ được nhưng cần phải trả giá và để tôi tự do hành động. Nếu ông đồng ý, tôi sẽ làm được hẳn cho ông.

- Làm như thế nào? Wolf hỏi, đôi mắt mờ màng.

- Ông đừng vờ ngây ngô. Nếu ông muốn tôi mang đến cho ông một Starkey không cụ cựa và van xin ông chút ân huệ, thì ông nói đi và tôi sẽ làm ngay tức khắc.

- Trong con người anh có một cái gì đó làm tôi không ưa. Wolf làu nhàu nói – Anh muốn chơi trò gì đây?

Lão gạt tàn thuốc trong một cái cúp nhỏ bằng đồng đặt trên bàn.

- Anh định giá bao nhiêu?

- Năm ngàn là xong. Với số tiền như vậy, trong tám ngày ông sẽ có Starkey.

Lão lắc cái đầu tròn vo:

- Quá nhiều! Một nửa thôi cũng đã là quá rồi.

- Cái đó là tùy ông nhận xét vấn đề. Còn tôi, với số tiền đó có thể phải mất mạng.

- Hai ngàn đô la và tôi để anh tự do hành động. Kỳ kèo vô ích. Đây là giá cuối cùng.

Tôi nhận thấy ý lão đã quyết định.

- Thôi được. Ông may đấy. Tôi là con người không thích tranh luận về vấn đề tiền nong. Ký séc đi và ngay sáng mai tôi sẽ hành động.

- Chờ khi nào anh tóm được gáy lão Starkey đã.

- Không, tiền trả ngay hay không bao giờ. Chắc ông không có ý định để tôi lãnh mọi cú đánh chứ. Tôi lắc đầu.

Lão nhìn sắc diện tôi và hiểu không nên mất thì giờ bàn cãi. Lão rút quyển séc ký loanhào, với chữ to và xấu rồi đặt tám séc lên bàn. Tôi nhắc cho lão biết:

- Ông đã nói để tôi được tự do chứ?

- Thế anh hiểu thế nào?

- Ông không được lui tới tòa báo nữa. Chỉ có một biện pháp duy nhất Starkey cam hòng, cho nên tốt nhất là ông đừng có dính vào vụ này.

Lão gõ nhịp các đầu ngón tay trên bàn rồi nghi ngờ hỏi:

- Định mưu mô chuyện gì vậy?

- Trong lúc này, tôi muốn ông đứng ngoài mọi hoạt động của tờ báo. Nếu trong tám ngày nữa mà Starkey chưa bị nhốt, tôi hoàn lại tiền ông. Túm Starkey là nhiệm vụ của tôi và để đạt mục đích đó tôi cần tờ La Gazette. Tôi khuyên ông nên ngồi nhà trừ phi ông muốn nhận một quả bom ở đây.

Lão đứng dậy:

- Tám ngày. Nếu trong tám ngày chưa làm được việc gì, anh sẽ trả lại tiền tôi và đi treo cổ ở nơi khác cho xong. Ta nên hiểu như thế chứ?

- Đúng vậy! Tôi ngáp dài – Bây giờ ông để tôi đi ngủ chứ?

Mười giờ sáng hôm sau, tôi đã ngồi chễm chệ ở bàn giấy Wolf dành cho tôi. Marian, Reg và Latimer có mặt đầy đủ.

Tôi dịch cái ghế ra sau, thoải mái vắt đôi giò lên bàn và nói:

- Tôi không biết các cậu nghĩ thế nào về công việc nhưng tôi được tự do hành động trong tám ngày. Chỉ tám ngày thôi, các cậu nhớ chưa, là phải giải quyết xong mọi việc. Có thể các cậu không thích chen vào. Can thiệp vào thì hy vọng được ngồi ở hàng đầu, chỗ tốt nhất để xem sự biến diễn ra và được một tin thật giật gân khiến cho tờ báo nổi danh, nhưng cũng có thể xảy ra điều không hay. Nhưng điều đó làm các cậu khăng khít thêm với thành phố. Điều cần biết là các cậu có dám chơi hay không?

Cả ba chăm chú nhìn tôi. Reg hỏi:

- Thế ta phải làm gì? Ông cứ tin ở chúng tôi.

- Phải đánh bật tên hung thần của thành phố đi. Việc này không khó lắm nhưng đấy mới chỉ là bước đầu. Ta còn cần phải tìm cho ra Audrey để tước lại tấm hình. Có nó trong tay, ta mới hy vọng buộc tội Starkey và đồng bọn trong vụ giết hại Dixon. Làm được như vậy ta mới tạo ra sự sôi sục trong dân chúng và khi cái thành phố này mà nổi xung lên thì tôi hy vọng ta sẽ tìm thấy bốn cô gái...

Trong vài ngày, tốt nhất là tôi không nên thò mặt ra đường, các cậu sẽ làm thay tôi một số việc. Tôi muốn biết xác Dixon đã đưa ra khỏi nhà xác chưa và nếu đúng thì có mang về nhà Esslinger không? Tôi cũng muốn biết cảnh sát đã áp dụng những biện pháp gì trong vụ Mary Drake mất tích.

Tôi nhìn vào mặt Latimer:

- Cậu lãnh vụ đó. Thêm việc nữa là gặp Macey dưới hình thức phỏng vấn. Cứ để hấn tin cậu ủng hộ hấn và cố moi ra những tin tức đáng chú ý.

Tôi quay sang Marian:

- Còn cô, cô có thể gặp Ted Esslinger. Chắc hấn biết mối liên hệ trong những ngày gần đây giữa Audrey và bố hấn. Tôi thật muốn biết một đôi điều về Edna Wilson. Có vài việc khiến tôi thắc mắc khi ở nhà con nhỏ đó.

Tôi dừng lại để châm thuốc.

- À! Lại còn Jeff Gordan làm gì trong đêm Dixon bị giết, ta cũng cần phải biết.

- Đồng ý với ông. Reg nói – Mọi người lo làm việc đó.

Anh ta nhìn Latimer và anh này gật đầu.

- Được chứ, – tôi nói – Đi thôi. Bắt tay ngay vào việc. Ta sẽ gặp lại ở đây lúc 7 giờ xem các câu thu được kết quả gì. Nếu có chuyện thật đặc biệt quan trọng thì gọi điện về cho tôi, tôi ở đây suốt ngày. Nếu một trong các câu tìm thấy Audrey thì vớt mẹ nó công việc mà theo dò Audrey đến hang ổ cô ta. Và lập tức cho tôi biết.

Ngay sau khi họ tản đi, tôi ngồi viết báo cáo cho đại tá Folsberg. Mỗi một nhân viên dưới quyền ông đều phải gửi báo cáo về hàng ngày. Cách làm việc đó rất tốt. Sở được biết người nhân viên đó có tiến triển trong công việc không và đồng thời giúp anh ta soi sáng được một số vấn đề cùng chỉ rõ những chi tiết mà nhiều khi anh ta không lưu tâm tới.

Khi đọc lại bản báo cáo tôi chợt nhận ra một điểm đáng lưu ý: Có cái gì khó hiểu của vai trò tiệm hình trong suốt vụ này.

Càng nghĩ tôi càng thấy rối rắm tợn. Tôi chưa có một ý nghĩ gì về cách thức Starkey lựa chọn các cô gái định bắt cóc, nếu ta thừa nhận hẳn thực sự chịu trách nhiệm về những vụ này. Hẳn cho một tên đồng bọn chụp hình các cô, cho họ một địa chỉ đến lấy hình và bắt cóc họ ngay tại đấy. Nếu đúng về mặt lý thuyết thì cách thức này có vẻ đúng. Nhưng chỉ đúng về mặt lý thuyết thôi. Ngô lơ ra các cô đó ngại không muốn đến lấy hình thì sao. Và nếu họ đến lấy rồi bắt cóc họ thì làm sao đưa họ ra khỏi tiệm được? Tại sao hình của Mary Drake lại được bày ra ở tủ kính đúng hôm cô bị bắt cóc? Ôi, có nhiều chuyện không ăn khớp mà tôi chưa tìm được ra vì sao?

Cuối cùng tôi không thèm nghĩ về cái tiệm hình đó nữa và để phần lớn thời gian nằm ườn trên giường suy nghĩ và ngủ.

Tôi thức dậy khi thấy Reg cúi xuống. Trên gương mặt trẻ trung của anh ta lộ vẻ bức tức. Tôi dụi mắt, ngáp dài và ngồi lên mép giường. Tôi duỗi chân, hai tay vò mạnh đầu và nói:

- Này cậu đừng tưởng tôi ngủ đầu nhè. Tôi có thói quen nằm trong khi suy nghĩ. Từ lúc các cậu đi, tôi bắt đầu óc hoạt động dữ dội.

Tôi nhìn đồng hồ gần 3 giờ.

- Chà! Không ngờ lại trưa quá! Tôi chưa có ăn cơm.

- Cơm nước gì vội. Có nhiều tin đây.

Tôi cầm lấy ống điện thoại quay số và nói với Reg:

- Cậu ngồi xuống và kể cho tôi nghe. Tôi gọi điện cho tiệm ăn – Tôi nói vào trong ống: – Cho ít bánh xăng uyích, thêm một chai rượu đỏ. Tôi cúp máy rồi nói: Nào kể xem.

- Tôi không gặp may – anh ta chán nản nói – Cô ta ngồi trong taxi và nhìn qua cửa kính đúng lúc đi ngang qua tôi. Trong khi tôi loay hoay kiểm xe khác thì chiếc taxi đó mất hút. Tôi sục kiếm cô ta khắp nơi nhưng không hy vọng gì.

Tôi châm thuốc và ngồi sau bàn giấy.

- Thôi được, thế còn Dixon?

- A, vẫn cái mèo cũ? – Reg nói – Esslinger dùng một xe đòn [\[17\]](#) chở xác Dixon về nhưng giữa đường xe bốc cháy. Thi thể Dixon chỉ còn là một nắm tro và vài mảnh xương. Tôi có mặt tại chỗ rất sớm nhưng phải chạy về tòa báo để đưa cái trò bắn thiu đó lên trang nhất. Không ai rõ tại sao có ngọn lửa. Chỉ trong vài phút, cả chiếc xe bị cháy rụi. Người lái may không làm sao.

- Hay thật đấy – tôi cầu nhàu – Hay thật, hay cả cho tôi và hay cả cho hẳn. Vụ này làm tấm hình tăng thêm phần quan trọng. Nếu một khi tấm hình không còn nữa thì Starkey không còn lo gì.

- Nhưng chúng ta không chắc Starkey giết Dixon – Reg nói.

- Cũng vậy thôi. Nếu không phải Starkey thì là Jeff. Tôi vẫn nhức óc về cái tiệm hình. Có thể có kẻ mưu mô lợi dụng tiệm hình để đổ tội cho Starkey về các vụ bắt cóc. Cậu đừng quên Dixon giữ những tấm hình các cô. Một giả thuyết có thể nêu ra là Dixon muốn gây một sức ép nào đó với Starkey.

Reg bắn khoăn nói:

- Sức ép gì?

- Tôi không rõ. Nếu tôi biết thì mọi chuyện đã sáng tỏ rồi. Nhưng nếu ta giả sử Dixon định tống tiền Starkey về những tấm hình, thì đó là lý do đủ để hấn khử ông ta...!

- Ừa... chắc là vậy. Reg nói nhưng chưa tin tưởng lắm – Tôi không tin ông sẽ phát hiện đúng ra như vậy. Có thể là ông hấp tấp chứ chưa hấn thể.

- Tôi cũng biết thế – tôi nói và gãi đầu – Nhưng cuối cùng tôi sẽ tìm ra được thôi. Trong khi chờ đợi, nếu cậu đến nhà Esslinger mà thấy Marian thì cho cô ta biết cậu đã gặp Audrey. Cô ta có thể tìm thấy con nhỏ đó.

Suốt cả ngày tôi không phải làm gì ngoại trừ vài cú điện thoại của những người không quen. Tôi chưa nghĩ ra tôi sẽ phải làm gì thì trời đã sập tối nhưng tôi biết tôi sắp chuyển sang hành động.

Reg và Latimer có mặt vài phút trước 7 giờ. Tôi đã ngồi trước bàn giấy khi hai người đi vào.

- Chà! Reg nói – Tôi cứ tưởng anh còn đang ngủ.

Tôi mời hai người ngồi xuống.

- Chỉ một lần làm thí dụ thôi. Marian đâu?

Latimer đu đưa đôi chân dài ngoẵng trên tay ghế, châm một điếu thuốc rồi nói:

- Chắc cô ta sắp đến. Một cô bé thật kháu. Nếu cô ta đáp ứng tình cảm của tôi thì chúng tôi sẽ đi rất sâu đấy.

Reg cau mày và giận dữ nói:

- Này, tớ khuyên chú mày hãy bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Cô ta là thư ký của tớ. Tớ không muốn người khác dầy xéo lên vườn hồng của tớ.

- Thôi tốp lại, – tôi nói – Ta hãy nghe Latimer báo cáo công việc còn hay hơn.

- Không có chuyện gì lớn. Tôi đã gặp Macey. Hấn cho tôi biết toàn chuyện bá láp cả. Cảnh sát hy vọng sẽ tìm thấy các cô gái trong một ngày gần đây. Với cách thức hấn nói, người ta nghĩ hấn nói mà không suy nghĩ. Cuối cùng hấn cũng phải công nhận đó chính là những vụ bắt cóc mà cảnh sát phải tiến hành tìm kiếm. Hấn nói với tôi chính là Wolf đã giật dây trong những vụ này để gây khó cho hấn.

- Sao? Hấn nói như vậy à?

Latimer gật đầu:

- Ừa... Hấn nghĩ tôi là người của hấn. Nếu không hấn đã không nói.

Tôi nói:

- Báo ngày mai ta sẽ trưng lên trang nhất với chữ thật to: “Ông cảnh sát trưởng tuyên bố: Một nhà đại kỹ nghệ đã tổ chức những vụ bắt cóc. Người ta hy vọng ngày hôm nay sẽ tìm ra các cô gái” – Tôi quay sang Reg nói thêm: – Ta nhắc lại chính xác từng lời nói của Macey với Latimer. Nếu làm như vậy mà công việc vẫn không nhúc nhích thì tôi sẽ bỏ cuộc.

Latimer gãi đầu và nói với giọng ỉu xìu:

- Tôi nghĩ hấn sẽ làm gì tôi sau khi ta chơi hấn một cú như vậy.

Tôi quay lại Reg:

- Hãy viết một bài về đề tài đó và mang cho tôi xem có ra gì không? Nào ông nội, bắt tay vào làm đi.

Reg đi sang phòng bên và chỉ lát sau tôi nghe thấy tiếng lóc cóc của máy chữ.

Tôi hỏi Latimer:

- Thế còn Jeff Gordan?

- Hấn đánh bài ở Leyty đến một giờ, sau đó về nhà. Không có ai đi cùng với hấn. Tòa báo La Gazette nằm trên đường hấn về.

- Hấn không có được tình trạng ngoại phạm vững chắc. Dixon bị giết lúc hai giờ. Thế cậu có biết Starkey làm gì vào thời gian đó không?

- Không, nhưng tôi có thể dò hỏi được.

- Đồng ý – tôi nói và liếc nhìn đồng hồ – bảy giờ rưỡi. Marian đi quái quỷ đâu nhỉ?

Latimer vừa đứng lên vừa trả lời:

- Có thể cô ta còn lẩn theo một vết nào chẳng. Nếu anh không còn cần tôi nữa thì tôi rút. Tôi có hẹn với một con nhỏ khác lắm.

Tôi qua phòng bên, đọc bài viết của Reg. Chúng tôi thảo luận về bài đó một lát rồi ngồi xuống thở ra khoan khoái, nói:

- Tôi nghĩ ta cứ thế mà làm. Bài báo này sẽ làm gã Macey nhức óc đây và thế nào Wolf cũng kiện gã về tội phỉ báng.

Reg thừa nhận:

- Ừ, có thể ông có lý. Dẫu sao ông vẫn là người chịu trách nhiệm. Nếu ông nghĩ bài này như thế là ổn thì tôi mang xuống xưởng in.

- Tất nhiên là được rồi – tôi nói – Cậu mang xuống ngay đi.

Anh ta đang gấp những tờ bản thảo chợt dừng lại:

- Marian đâu nhỉ? Ông có biết mấy giờ rồi không? Chắc phải quá tám giờ.

Chúng tôi nhìn nhau và hai người cùng nhận ra có những ý nghĩ giống nhau.

- Chắc cô ta cũng sắp đến thôi – tôi nói mà không tin ở lời mình. Có thể cô ta rẽ qua nhà để thay quần áo.

- Cũng có thể như vậy. Anh ta nói nhưng cả tôi và anh ta không một ai tin tưởng như vậy.

Tôi liếc nhìn máy điện thoại:

- Cậu có số điện thoại của cô ta không? – Reg bốc máy điện thoại và quay số. Chúng tôi yên lặng chờ. Có tiếng chuông reo ở đầu dây bên kia.

- Không ai trả lời. Anh ta nói và cúp máy.

- Có thể cô ta đang trên đường. Tôi ra cửa sổ và nhìn xuống.

- Có phải tòa nhà ở góc phố kia không?

Reg lại gần tôi và nói:

- Ừa – Anh ta nhìn xuống đường – Tôi chưa nhìn thấy cô ta – Anh ta có vẻ bứt rứt – Ông không nghĩ là...?

- Không, tôi không nghĩ như vậy – tôi cắt lời anh ta – Này Reg, cậu hãy nghe tôi. Cậu mang bản thảo này xuống xưởng in. Còn tôi đến nhà xem cô ta đã về chưa? Xong việc cậu quay lại đây.

Anh ta ngần ngừ một lát rồi cũng đành cầm lấy tập bản thảo.

- Tôi sẽ ráng làm thật nhanh. Chắc chỉ trong vòng một tiếng thôi.

- Cậu hãy ghi số điện thoại vào mảnh giấy. Nếu tìm thấy cô ta tôi sẽ tin cho cậu biết.

Tôi biết anh ta miễn cưỡng phải đi nhưng sau khi ghi số điện thoại đưa tôi, anh ta đi liền.

Khi tôi sắp bước ra thì chuông điện thoại reo. Tôi quay lại cầm máy. Người gọi là Esslinger. Hắn hỏi tôi:

- Cô French có ở đó không?

- Không – tôi nói – Tôi đang chờ cô ấy. Thế anh muốn hỏi gì?

- Ông Spencer đó à? – Anh ta nói có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi nghe thấy ông rời thành phố rồi mà.

Tôi nói vắn tắt:

- Cho anh một lời khuyên: Đừng có bao giờ tin vào lời người ta nói. Anh muốn hỏi gì cô ấy?

- Tôi có hẹn với cô ấy vào lúc 8 giờ 15 phút – anh ta nói – Tôi hỏi xem cô ấy có còn nhớ không?

Tôi bắt đầu cảm thấy bức mình:

- Thật đáng tiếc, ông nội – tôi nói – Tôi chưa gặp cô ta – Nói xong tôi cúp máy.

Sau bốn phút, tôi có mặt ở cao ốc chỗ Marian trọ. Tôi bấm chuông và một phụ nữ đầu nhỏ ra mở cửa.

- Cô French? – tôi hỏi.

Gương mặt bà ta sáng lên và nói:

- Cô ấy không có nhà nhưng chắc sắp về thôi. Ông muốn chờ cô ấy không?

Tôi tự giới thiệu:

- Chắc cô ấy có nói với bà về tôi? – tôi hỏi vì biết Marian có vẻ hợp ý với người phụ nữ tốt bụng này.

Bà ban cho tôi một nụ cười và nói:

- Tôi là bà Sinclair. Vâng, cô ấy có nói về ông. Xin mời ông vào – Tôi theo và vào một căn phòng lớn đầy đủ tiện nghi.

- Cô ấy thật duyên dáng. Bà Sinclair nói tiếp – Thật giản dị và cũng thật đáng yêu biết bao!

Tôi nóng nảy ngắt lời bà:

- Xin lỗi bà Sinclair. Tôi cảm thấy lo ngại về cô French. Chúng tôi có hẹn cô có mặt lúc bảy giờ và vẫn đợi cô. Có thể cô nhầm bà một điều gì chăng?

Bà Sinclair nhìn tôi với đôi mắt sắc sảo, nói:

- Không... Sao lại thế nhỉ? Cô ấy về lúc năm giờ. Vài phút sau tôi nghe thấy chuông điện thoại reo và cô lại đi ngay. Cô không cho tôi biết cô đi đâu.

Tôi hỏi bà:

- Bà có thấy phiền khi để tôi vào phòng cô ấy không? Bình thường thì tôi không đưa ra đề nghị đó đâu. Nhưng lần này thì rất quan trọng đấy...

Bà ta có vẻ hơi bối rối:

- Tôi không nghĩ là...

Tôi nói và hơi ngạc nhiên vì giọng gay gắt của mình:

- Trong thành phố này đã có bốn cô gái bị mất tích. Tôi không muốn cô ấy là người thứ năm.

Mặt bà tái đi, bà nắm lấy tay tôi:

- Ông có ý là...

- Bà dẫn tôi lên phòng đi. Tôi nói – Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với cô ấy nhưng tôi phải làm cho rõ.

Chúng tôi leo thang. Tới tầng hai đi theo một hành lang nhỏ, bà mở cửa căn phòng cuối cùng.

Tôi quan sát căn phòng một lát và lại gần máy điện thoại. Canh máy điện thoại có quyển sổ tay. Trang giấy trên cùng chưa viết nhưng nếu để nghiêng quyển sổ theo một góc độ nào đó thì người ta dễ dàng nhìn thấy hẳn những nét chữ. Marian đã biết một cái gì đó trên tờ giấy trên rồi lấy đi nhưng tờ giấy sau vẫn hẳn nét chữ. Tôi xé trang ấy ra và chăm chú nhìn dưới ánh đèn. Có thể dễ dàng đọc thấy:

- 37, Victoria Drive.

Tôi hỏi bà Sinclair đang nhìn tôi với vẻ lo lắng:

- Bà có biết Victoria Drive ở đâu không?

- Ở bên cạnh thành phố trước khi đến các nhà máy luyện gang thép.

Tôi nhét mảnh giấy vào túi và nói:

- Xin cảm ơn bà. Tôi nghĩ không cần phải tìm đâu xa.

- Tôi lo quá. Có nên báo cảnh sát biết không?

Tôi nói bà là không nên. Cho tới lúc này cảnh sát chưa có hành động gì và tôi thấy không có lý

do gì thúc đẩy để từ nay họ bắt đầu tìm kiếm. Tôi nói:

- Chuyện này để tôi lo. Tôi sẽ tìm thấy cô ấy.

Tôi định chuẩn bị ra về nhưng khi liếc gian phòng lần cuối, bất chợt tôi dừng lại:

- Chiếc xách này của cô ấy à? Tôi hỏi rồi bước lại gần chiếc ghế và cầm lên chiếc túi xách tay màu đen trắng lịch sự được chiếc ghế che khuất một phần. Trong khi tôi mở túi ra xem, bà Sinclair nói:

- Không biết tại sao cô ấy lại không mang đi.

Tôi không còn bụng dạ nào mà nghe bà nói vì ở trong túi vật đập vào mắt tôi là một cái tích kê màu xanh. Tôi đã biết nó là cái gì trước khi có trong tay và cầm lên xem.

Ở một góc bên có in:

"Chúng tôi vừa chụp hình cô

Ngay chiều nay xin mời đến lấy tấm hình mẫu không mất tiền.

In ra 6 tấm: 50 xu.

Phóng đạo rất đẹp: 1 tấm 1 đô la rưỡi.

Stop Photo"

Khi tôi đến Victoria Drive thì trời đã tối mịt. Tôi bảo người lái taxi dừng lại ở góc phố và thân trọng đi dọc phố miệng lẩm nhẩm số nhà: 29, 31, 33, 35... Tôi dừng lại trước một ngôi nhà ẩn mình trong một hàng rào phủ đầy cây trường xuân. Trên một cánh cửa, hai con số 3 và 7 làm bằng kim loại đã xỉn, phản chiếu rất ít ánh sáng. Một tấm biển hình vuông màu trắng treo ở cánh cửa kia ghi: Nhà cho thuê hoặc bán.

Tôi đẩy cửa, rón rén đi theo một lối nhỏ trắng xi măng dẫn tới ngôi nhà. Tim tôi đập như trống làng và có cảm giác như khi người ta sắp sửa bị nhổ răng.

Tôi lặng lẽ bước, tai vểnh lên nghe ngóng nhưng bốn bề vẫn yên tĩnh. Tôi đến một cửa sổ thứ nhất rồi cửa sổ thứ hai. Tôi cố mở. Cả hai đều đóng như cửa vào.

Tôi đứng sững trước ngôi nhà và tự hỏi mình phải làm gì. Liệu Marian có vào ngôi nhà trống và vắng vẻ này không hay ngần ngại bỏ đi vì thấy ngôi nhà không người ở. Nhưng không nên bỏ sót một chuyện gì. Tôi cần phải vào và tự mình xem xét.

Tôi cố nạy một cửa sổ. Sau một lát, cánh cửa từ từ mở. Tôi chăm chú nhìn vào trong, mùi ẩm thấp và mốc meo xộc vào mũi tôi chứng tỏ đã từ lâu căn phòng này không người ở.

Tôi nhảy qua bậc cửa sổ, súng cầm tay. Sàn nhà kêu cọt két dưới sức nặng của tôi.

Tôi phải mất một phút để nghe ngóng và lấy lại nhịp thở nhưng vẫn không nghe thấy gì hết. Khẩu súng vẫn chìa về phía trước ngay tầm ngực, tôi bắt đầu quan sát xung quanh. Bàn tay trái quờ quạng trong không và không chạm một vật gì cho tới khi sờ được tay vào bức tường và những mảnh giấy dán tường bong ra kêu loạt soạt trong mấy ngón tay tôi. Một gian phòng hoàn toàn trống trơn. Tôi sờ soạng dọc theo bức tường để tìm cửa ra vào. Cuối cùng tôi cũng thấy sau khi đi lò dò năm hay sáu bước. Tôi cầm lấy tay nắm và quay từ từ, cửa dễ dàng mở ra. Trong khi tôi đứng ở ngưỡng cửa cố phân biệt trong bóng tối một cái gì đó thì nghe tiếng xe hơi từ phía trên phố xuống. Nó chạy từ từ khi gần tới và dừng lại trước ngôi nhà..

Tôi bò xuống, núp bên cạnh cửa sổ. Tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng chiếc xe còn trời tối quá không phân biệt được cái gì nữa. Tôi nhìn thấy một bóng mờ mờ bước ra khỏi xe – chắc là chiếc taxi – và tiếng cửa sập mạnh. Cái bóng đó nhanh nhẹn bước đi trên lối trắng xi măng. Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ và cửa mở nhẹ nhàng. Tôi dán người vào tường và nghe thấy tiếng cửa đóng. Người khách đó đi vài bước trên lối vào. Một chùm ánh sáng xuyên qua khe cửa ngay cạnh tôi và tay nắm từ từ xoay. Cửa mở và ngay cùng lúc đó tôi ngửi thấy mùi tử đinh hương.

Tôi không ngạc nhiên lắm. Tôi đã đoán trước cô nàng Sheridan ngay từ khi cô đi trên lối trắng xi măng. Tôi nép sát vào tường một chút nữa, nhét khẩu súng vào túi, chờ cô bước vào phòng.

Một luồng ánh sáng đèn bấm lia trên các bức tường đã tróc vôi. Một con nhện khổng lồ cuống quýt chạy khỏi luồng sáng và rơi đánh bịch xuống sàn.

Tôi nghe thấy Audrey lấy lại nhịp thở. Tôi cười thầm trong bụng: Tôi đang chuẩn bị cho cô một cú còn hơn thế nữa.

Cuối cùng cô gái bước vào phòng. Tôi nhìn thấy cô rõ ràng trong vầng ánh sáng. Không để cho cô định thần, tôi nhào tới ôm chặt lấy đầu gối cô. Cô khẽ kêu lên và chúng tôi vật lộn nhau trên sàn, lạng lã trao đổi nắm tay, căng chân vung vít loạn xạ ngẫu. Tôi thấy hãi nếu để cô lại giở những miếng võ nhu đạo quen thuộc nên khi cô đang cố sức để rút hai cánh tay ra, tôi liền lấy tất cả thân hình đè lên mặt cô làm cô ngạt thở và ghì chặt tay cô xuống đất.

- Này, em gái, hãy nghe đây! Em có thể tránh được nhiều chuyện không hay nếu em xin bỏ cuộc chịu thua.

Để trả lời, cô ghé răng cắn vào ngực tôi khiến tôi kêu ré lên và nới lỏng tay cô.

Lợi dụng tay được tự do, cô thoi một quả vào mặt tôi nhưng tôi nắm được cổ tay rồi vặn ngược ra sau lưng cùng thúc đầu gối vào người khiến mặt cô đụng vào sàn. Tôi nhong nhong ngồi lên hai vai cô và dí đầu cô xuống sàn. Tôi hỗn hển nói:

- Biết điều một chút nếu không tôi làm dữ...

Tôi nghe thấy cô ta lấy lại hơi thở người mềm ra. Cô nói khẽ:

- Ông làm tôi đau.

Tôi vẫn không buông tha, cứ ghì chặt.

- Ta đổi vai trò một chút – tôi nói và vẫn ghì chặt tay cô áp vào vai bên phải tôi – Lần vật lộn trước cô đã tống tôi vào tường rồi.

- Chưa phải là lần cuối đâu – đột nhiên cô giận dữ nói – Buông ra đồ vũ phu.

- Khi nào cô biết điều thì tôi thả – tôi bình tĩnh nói và siết mạnh hơn chút nữa. Cô kêu lên và rên rỉ nói:

- Ô! Không... Ông làm tôi đau quá.

- Đã đến lúc cô cần được dạy dỗ một chút. Trước nay cô đều làm theo ý thích. Nhưng bây giờ cô phải nói đi, nếu không tôi bẻ gãy cánh tay như bẻ cánh gà.

- Ông dám làm vậy? Và rồi còn gì nữa? – Cô chế giễu hỏi tôi.

Tôi cũng thừa rảnh rồi để cười nhạo.

- Liệu cô có biết điều hơn một chút không? – Tôi hỏi cô ta – Nếu tôi mềm lòng mà buông cô ra thì cô có chịu ngoan như một đứa em gái nhỏ không.

- Tôi muốn ngồi lên khi nào tôi muốn ngồi và tôi xử sự thế nào là tùy ý tôi. Cô nói với giọng khiêu khích. – Và đừng có tưởng tính khí dữ dằn của ông mà ngăn cấm được tôi.

Tôi dùng tay ấn đầu cô xuống, mũi dính vào sàn.

- Tôi khuyên cô không nên nói với tôi bằng giọng như vậy nếu không tôi sẽ bắt cô hít hết bụi trên sàn.

Có trời mới biết chuyện gì xảy ra. Bất thành linh cô nhảy dựng lên và chỉ một giây sau, tôi đã ngã ngửa, hai gót chân cô siết chặt cổ tôi, khiến tôi gần như bị nghẹt thở.

Lúc rảnh rồi, tôi cũng đã từng làm quen với đủ môn võ và cũng rành vài ngón nghề riêng. Cho nên trước khi cô biết tôi ở chỗ nào thì tôi đã nắm được chân cô quật xuống sàn gạch. Tôi muốn chop lấy cô nhưng hụt mất trong bóng tối.

Tôi ngồi xuống cho đỡ mệt, hai tai nghe ngóng, chuẩn bị đối phó với đợt tấn công mới.

Bất ngờ cô rũ ra cười:

- Thôi xí xóa, hòa cả làng thôi!

- Tán thành ấy! Vật lộn với cô làm tôi giảm tuổi thọ. Cô đến ngồi cạnh tôi đây này. Và nếu cô không để cho đôi tay được yên, tôi sẽ gọi cơm đấy.

Tôi nghe tiếng cô bước lại gần và bấm đèn bật sáng. Tôi quay lại, cô ở ngay sau lưng. Tôi thấy mình cũng ngồi bật xuống sàn, bụi phủ dày có tới vài centimet, tôi vội đứng lên. Cả hai chúng tôi nhìn nhau qua ánh đèn mà cười rử. Người đầy bụi, mặt mày lem luốc như vẽ hề.

- Tôi có cảm tưởng chúng ta hợp thành một cặp cầu bơ cầu bất – tôi nói – Cô làm gì ở đây?

- Thì cũng là điều tôi muốn hỏi ông. Cô cãi lại – Nhưng tôi không tò mò đâu. Ta nói chuyện lằng nhằng vui thôi. Không nên đi sâu vào chuyện khác.

- Không, cái chuyện vô lý này kéo dài quá đủ rồi. Cô sẽ không rời khỏi được nhà này chừng nào cô chưa hứa trả lại tôi tấm hình chụp xác Dixon mà cô hót tay trên đêm nào. Nếu công việc của tôi không tiến triển thì có lẽ tôi đã tìm ra các cô gái rồi.

- Ô! Không... Ông chỉ mơ hão thôi. Cô ta nói và khôn ngoan ngồi lì xa khỏi tầm tay tôi – Thế ông nghĩ dùng tấm hình đó để bắt Starkey phải tự lộ mặt nạ ư? Tôi đã làm thử nhưng không ăn thua gì.

- Cô đã thử rồi ư? Tôi kêu lên – Cô có điên không mà lại cho Starkey biết cô có tấm hình?

Cô gật đầu với vẻ buồn phiền:

- Tôi thật lo sợ. Vì vậy tôi mới tìm chỗ để trốn. Tôi không tin dù có chuyện gì xảy ra, hẳn cũng không dám đụng chạm tới tôi.

- Tôi thấy cô đã thay đổi ý kiến rồi đấy. Tôi ngạc nhiên là tại sao cô vẫn còn sống đấy.

- Tôi biết chính hẳn đã bắt cóc các cô gái.

Tự nhiên cô lại tin cậy tôi mà thổ lộ.

- Tôi nghĩ dùng tấm hình để hù dọa hẳn thì may ra hẳn thả các cô gái ra.

- Cô đi lệch hướng rồi. Starkey không dính dấp gì tới chuyện bắt cóc cả. Tôi tin chắc như vậy. Tất cả những gì cô thu được chỉ là mối nguy cho cô thôi.

- Chắc chắn hẳn nhúng tay ngay từ đầu vào vụ này mà – cô cãi lại – Hẳn thuộc loại người như vậy. Tôi tin chắc ông lầm rồi!

- Thôi được, không sao! Không nói chuyện này nữa. – Tôi nói hơi mất bình tĩnh – Tốt hơn là cô cho tôi biết cô làm gì ở đây. Còn tôi, tôi đi tìm cô French – Tôi bồn chồn búng ngón tay – Nhưng tất nhiên cô không biết cô ta.

- Có, tôi biết. Cô mau mắn đáp lại – Cô ta ở trong ê kíp[\[18\]](#) mới của báo La Gazette.

Tôi cau mày:

- Ừa... Nhưng cô đến đây làm gì?

- Tôi nhìn thấy hình cô ta ở tiếp Stop Photo lúc chiều nay. Do đó tôi nghĩ mình nên đến đây để chứng tỏ Starkey có liên quan đến những vụ bắt cóc này.

- Nhưng tại sao cô lại đến ngôi nhà này? – Tôi băn khoăn hỏi – Tôi đến đây vì tìm thấy trong phòng cô ta địa chỉ này, nhưng còn cô, cô làm thế nào mà biết ở đây?

Cô nhìn tôi hơi bối rối:

- Người ta đã tìm thấy một chiếc giày của một trong các cô đó ở ngôi nhà này – Cô trả lời tôi – Đã nhiều ngày tôi theo dõi cái tiệm đó. Và chiều nay khi đi ngang qua thấy hình cô ta bày trong tủ kính, thế là tôi nảy ý nghĩ đến đây. Tôi đi gặp chủ nhân ngôi nhà này mượn chìa khóa và... và có mặt ở đây.

Bất chợt tôi cảm thấy khó chịu. Tôi cầu nhàu nói:

- Ta đã mất quá nhiều thời gian. Cô chịu đi không? Ta xem qua trong nhà này một lát. Cô đưa cho tôi chiếc đèn bấm.

Chúng tôi đi vào phòng treo quần áo, nó còn bẩn thỉu hơn phòng chúng tôi vừa đi qua. Cầu thang lầu ở ngay trước mặt. Tôi rút súng và hết sức nhẹ nhàng bước lên. Audrey đi theo tôi lên lầu một. Có ba buồng. Trong buồng thứ hai, chúng tôi thấy Marian French. Cô nằm sòng xoài ở sàn, giữa đám bụi. Hai tay bấu chặt chiếc thùng quần quanh cổ. Mắt bất động và không hồn. Mặt méo mó vì cơn hấp hối và ứ máu đỏ sẫm. Chiếc áo ngắn màu xanh trắng bị xé ở phần trên lộ cái vai trắng nõn. Cô chết thật rồi. Tôi không thể làm gì được cho cô nữa.

Marian French đã chết.

Tôi nghe thấy hơi thở dồn dập của Audrey. Tôi đặt tay lên vai cô nhưng không thể thốt ra lời

nào. Tôi kinh hoàng, cảm thấy như mình có lỗi. Chúng tôi đứng ngây người trong vài phút, ánh mắt không thể nào rời hình ảnh dễ sợ và thê thảm như vậy.

Bất chợt Audrey hai tay ôm lấy mặt và cố nén lòng nhưng vẫn để buông ra những tiếng nức nở ngẩn vang lên xa vắng, kỳ lạ như lẫn lộn nỗi sợ hãi và sự bất bình.

Tôi nắm chặt tay cô và dịu dàng nói:

- Can đảm lên. Cô bình tâm lại đi. Ta xem phải làm gì bây giờ.

Tôi thở dài và lại gần xác Marian. Tôi tránh không dám nhìn gương mặt bị méo mó và sờ vào vai cô. Vai lạnh toát như tôi sờ một hình nhân bằng sáp. Tôi lùi lại, miệng khế nguyên rủa những đứa khốn nạn đã nhúng tay vào tội ác.

Tôi như tự nói với mình:

“Chúng nó đã làm như vậy chắc chắn sẽ phải lên ngôi ghế điện[19] bất kể đứa nào. Mình đã dính vào việc khá sâu. Bây giờ đến hồi gây cản rồi đây.” Tôi phũ phàng giật tay Audrey và giận dữ nói:

- Nhìn thấy chưa, không à? Vẫn một kiểu giết người như vậy. Số phận bốn cô gái trước cũng thế này. Cô cũng có thể bị như thế này. Sao? Bây giờ cô đã mở mắt để giúp tôi tìm ra bọn khốn nạn đã hành động như thế này hay cô còn cố bám víu lấy cái hăng trình thám bé nhỏ quý giá của cô?

Cô nhìn thấy ánh mắt giận dữ của tôi.

- Tôi xứng đáng bị trừng phạt – cô thú nhận với giọng bình tĩnh lạ lùng – Nhưng tôi tin Starkey cầm đầu các vụ bắt cóc này và nghĩ có thể tự mình khám phá ra. Tôi sẽ phụ tá ông.

- Thế là tốt rồi. Tôi kéo cô ra cửa – Đi thôi, cần phải báo cho cóm.

- Ông nghĩ nên cho họ biết ư?

- Cần bắt Macey thọc tay vào. Bây giờ hắn không thể thoái thác được nữa. Cần phải phá vỡ cái ung nhọt này và làm cho cả thành phố biết. Đi thôi, tìm chỗ nào có điện thoại.

Chúng tôi rời khỏi ngôi nhà và vội vã chạy đến ngôi nhà nhìn thấy đầu tiên ngay trước mặt. Tôi ấn nút chuông cho tới khi một người đàn ông thấp béo tròn, mặc sơ mi cộc tay ra mở rộng cửa và nghi ngờ nhìn chúng tôi.

- Cháy ở đâu? – Ông ta hỏi và ngắm khuôn mặt lem luốc của Audrey với vẻ chê trách.

- Có vụ giết người ở số 37 ngay trước mặt. Tôi muốn gọi điện nhờ.

Ông ta giật mình:

- Vụ giết người? Nhà 37? Nhưng đó là nhà không có người ở mà.

Tôi dùng khuỷu tay gạt ông ta, bước vào nhà.

- Tôi muốn báo cho cảnh sát biết. Điện thoại ở đâu?

Ông chỉ tay về một phía và trong khi tôi đang quay số, bà vợ ông từ phòng khách đi ra nhìn Audrey và tôi với vẻ nghi ngờ.

- Họ nói là nhà 37 có vụ giết người. Ông ta nói.

Bà vợ chừng khoảng 50 với mái tóc xám cứng đờ, nghiêm khắc nhìn Audrey rồi cuối cùng nói:

- Thật vô lý. Bảo họ đi ra – Nói xong bà ta lại trở vào phòng khách.

- Hai vị nên đi thì hơn... – người đàn ông thấp béo nói với vẻ sượng sùng – Bà nhà tôi tưởng hai vị say rượu. Tôi quen tính nhà tôi mà. Cứ nhìn cách bà ấy ngó hai vị thì biết.

Cùng lúc đó tôi nghe thấy tiếng cầu nhàu ở đầu dây kia.

Tôi đề nghị cho nói chuyện với Beyfield.

Sau một lát, gã có mặt ở máy điện thoại.

- Nảy lên xe và phóng nhanh tới đây. Trong ngôi nhà số 37 Victoria Drive xảy ra vụ giết người – Nói xong tôi cúp máy.

Ông già mở rộng cửa ra đứng chờ, rõ ràng như muốn mời chúng tôi xéo nhưng tôi không để

ý. Tôi quay số điện thoại mà Reg Philipps đã ghi. Khi anh ta có mặt ở đầu dây, tôi hết sức nhẹ nhàng báo cho anh ta biết cái tin đó. Anh ta hoảng hốt nhưng do máu nghề nghiệp nên không để mất thì giờ trao đổi những lời vô ích.

- Thế cuối cùng người ta cũng tìm ra tên chó đẻ ấy. Nếu không phải là anh thì là tôi.

- Đến ngay đây – tôi nói – Chộp được Latimer thì bảo cả anh ta cùng đi. Tôi muốn anh ta dẫn cô Sheridan đến nghỉ tạm tại một khách sạn nào đó và ở luôn cạnh cô cho tới khi tôi xong việc với cảnh sát.

Audrey nhìn tôi nhưng cho đến khi chúng tôi ra ngoài đường, cô mới nói:

- Cái vụ khách sạn là gì vậy? Ông không nên để tôi rời xa ông.

- Không đâu – tôi nói với vẻ kiên quyết – Macey và Starkey là hai ngón tay trong một bàn tay. Nếu Macey nhìn thấy cô, hẳn sẽ báo ngay cho Starkey biết và nên chắc chắn có chuyện không hay xảy ra với cô. Đừng nên quên rằng Starkey cảm cô lắm. Chừng nào tôi chưa làm cho hắn bị treo cổ thì chừng đó cô chưa được an toàn.

- Tôi cũng cứ liều. Câu chuyện đã xảy ra như thế này thì tôi phải về đúng vị trí của tôi. Tôi không thể tự cho phép tôi...

Tôi ngắt lời cô:

- Đừng nên quên rằng chúng ta cộng tác với nhau – tôi nhắc lại cho cô nhớ – Trong lúc này cô không được để cho ai nhìn thấy. Đừng có rắc rối.

Tôi đưa cho cô chìa khóa văn phòng tòa báo:

- Cô đến tòa báo và chờ Latimer ở đó. Tôi bảo hắn tìm cho cô khách sạn nghỉ qua đêm nay và sau khi làm xong việc với cảnh sát tôi sẽ đến gặp cô. Không có cô thì mọi chuyện cũng đã rồi tình rồi mù lên rồi.

Trong khi nói, tôi vẫy chiếc taxi đi qua rồi đẩy Audrey vào xe:

- Sau hai giờ nữa, tôi sẽ gặp lại. Tôi hứa với cô – Không được mở cửa cho bất kỳ người nào trừ phi họ gõ ba tiếng: Hai ngắn, một dài. Đó là Latimer. Cô có thể tin tưởng ở hắn.

Audrey định nói gì nhưng còi hụ của xe cảnh sát đã kêu vang lên.

- Đi thôi – tôi nói – Lát nữa nhé.

Chiếc taxi và chiếc xe cảnh sát gặp nhau ở đầu đường. Khi xe cảnh sát dừng lại trước nhà 37 với tiếng thắng kít trên mặt đường, tôi băng qua đường đến gặp ba người từ trong xe bước ra.

Beyfield thì tôi nhận ra ngay còn hai gã kia tôi chưa gặp lần nào. Người lái xe mặc cảnh phục đến lượt chui ra nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. Khi thấy tôi, Beyfield nói:

- Tôi tin chắc vẫn chính là anh – gã nói thêm – Nếu anh muốn giở trò đùa giỡn thì anh sẽ phải trả giá đấy.

- Tôi không hề có ý định đùa dai chút nào – tôi lạnh nhạt nói – Anh sẽ tìm thấy cô gái trong đó. Cô ấy bị siết cổ chết.

Gã nhìn ngôi nhà với vẻ ngạc nhiên:

- Sao? Làm sao anh biết?

- Mắt tôi nhìn thấy. Khi đẩy cửa sắt... Trước hết anh cứ thử nhìn qua, sau đó ta sẽ nói chuyện.

Gã nói với người lái xe và một anh cóm mặc thường phục:

- Hai chú mày đứng đây. Còn Harris, cậu theo sát thằng cha này, canh chừng hắn không để hắn chuồn.

Tôi đi theo họ trên lối tráng xi măng. Trước khi rời ngôi nhà, tôi và Audrey đã cẩn thận khóa cửa nên tôi dẫn họ đi thẳng tới cửa sổ và nhảy vào trong. Beyfield theo tôi nhảy qua bậc cửa sổ và nói:

- Tôi thật muốn biết anh âm mưu giở những trò như thế này để làm gì?

Harris theo chân chúng tôi cũng nhảy vào căn phòng đó và bật đèn bấm, gã nói như quát vào tai Beyfield:

- Ở... có phải đây là ngôi nhà mà ta đã tìm thấy chiếc giày của cô Kuntz không?

Beyfield gật đầu nói:

- Nếu ở đây có các xác nào thì tôi chắc là của thằng cha này đem nhét vào đấy.

Chúng tôi theo cầu thang lên lầu một và tôi mở rộng cửa gian phòng có xác Marian.

Tôi nói với về chua chất:

- Ghé mắt dòm xem.

Ánh đèn quét lên tường rồi lia xuống sàn.

- Phải... tôi đã nhìn. Beyfield nói. Giọng của gã vụt đanh lại.

Ngoài trừ bụi, những băng giấy dán trên tường long ra và mồ hóng phủ quanh lò sưởi, gian phòng hoàn toàn trống trơn. Macey chỉ cho tôi chiếc ghế trước mặt:

- Anh ngồi xuống đây.

Hắn ngồi đằng sau chiếc bàn lớn trong văn phòng ở tầng ba thuộc Sở cảnh sát thành phố. Tôi ghé đít ngồi.

Beyfield dựa lưng vào cửa, lấy thanh keo cao su cẩn thận tháo lớp giấy bọc trắng thiếc, đút tồm vào mồm. Hai ngón tay cái móc vào dây lưng, gã nhìn tôi bằng ánh mắt trống rỗng.

Macey châm điếu xì gà. Hắn cố tình kéo dài thời gian, chưa vội bắt đầu nói chuyện, trước khi hắn thưởng thức việc mời lửa một cách thích thú. Làm xong nghi lễ đó, hắn đặt cùi tay lên bàn và nhìn thẳng vào mặt tôi. Hắn mở lời:

- Tôi không thích cái loại trình thám tư, – hai gò má bu bẫm trở nên đỏ ửng – nhưng nếu một tay trình thám tư muốn chơi xỏ, tôi biết sẽ phải làm gì. Phải không Beyfield?

Beyfield thốt ra tiếng cầu nhàu. Tôi nhẹ nhàng nói:

- Tôi dễ dàng tin ông có thể hù một số tay trình thám tư nào đó nhưng với tôi, ông không dọa được đâu. Macey, tôi biết quá nhiều về ông nên không sợ những lời dọa dẫm của ông đâu.

Macey mím một nụ cười dữ tợn để lộ bộ răng vàng khè. Hắn dùng đầu xì gà đã ngấm nước bọt chỉ vào mặt tôi nói:

- Anh tưởng anh biết nhiều chuyện về tôi nhưng thực ra chẳng biết gì hết. Chính chúng tôi biết nhiều về anh và nếu anh không tỏ ra biết điều thì chúng tôi sẽ giữ anh lại.

Hắn ngồi sâu vào trong ghế dựa, nhìn tôi một lâu rồi cuối cùng nói:

- Không có ai biết anh ở đây.

Tôi suy nghĩ một giây. Nếu họ quyết định khử tôi, chẳng có gì ngăn được họ. Không có ai biết chuyện gì xảy đến với tôi. Do đó, tôi quyết định phải tỏ ra thận trọng.

- A, anh tìm thấy một cái xác ở nhà số 37 nhưng khi người của chúng tôi đến thì nó không còn nữa. Điều đó có nghĩa là gì?

- Tôi cũng không có ý kiến nào về việc đó hết – tôi nói – Xác vẫn có ở đấy nhưng có thể khi tôi chạy đi gọi điện thoại cho các ông thì người ta đã mang đi mất tiêu rồi.

Tôi kể cho họ nghe buổi hẹn làm việc với Marian French và khi không thấy cô ta đến họp, tôi đến chỗ cô và tìm thấy địa chỉ của ngôi nhà.

- Cô ta nằm sòng sượt trên sàn với chiếc thùng quần quanh cổ. Có thể cô chết được bốn tiếng đồng hồ rồi. Người phụ nữ tốt bụng cho cô thuê nhà nói với tôi Marian nhận được một cú điện thoại lúc 5 giờ và cô ta đi ngay. Đúng là đi gặp kẻ sát nhân rồi.

- Thế ông cho câu chuyện ông kể người ta có thể nghĩ được à? Macey hỏi.

- Tôi mặc xác ông có tin hay không – tôi cãi lại – Tôi không hy vọng ông tìm ra kẻ giết người. Đó là phận sự của tôi. Nhưng tôi muốn để ông thấy phải làm một cái gì đó có kết quả về bốn cô gái bị mất tích.

Một sự im lặng nặng nề và căng thẳng.

Sau một lát, Macey hỏi:

- Giữa Marian French và bốn cô gái đó có mối liên hệ gì không?

Tôi lại gần bàn giấy nói:

- Ta nói thẳng với nhau đi. Mọi chuyện ông làm đều nhằm cho cuộc bầu cử. Ông muốn Starkey thành thị trưởng và còn bỏ mặc cho kẻ sát nhân...

Beyfield nhào về phía trước như gã từ trong tường bật ra, vung tay đâm vào mặt tôi. Tôi cúi thấp người xuống tới đầu gối để tranh và lợi dụng lúc gã mất thăng bằng tôi nhảy sang một phía với lấy chiếc ghế đang ngồi, giơ lên. Nếu gã sắp tâm định nhào lên người tôi, tôi sẽ phang chiếc ghế vào gã. Tôi và gã hằm hè nhìn nhau như muốn ăn sống nuốt tươi.

Macey vụt đứng dậy, hai ngón tay cái đặt lên bàn:

- Ngồi xuống và thôi đi. Hắn sửa với Beyfield đang thở hồng hộc như con hải cẩu, mặt tái đi vì giận dữ.

Tôi đặt chiếc ghế xuống và nói với Beyfield:

- Nếu mày muốn ăn thua đủ thì cũng được nhưng coi chừng phải nghỉ hè ở bệnh viện đấy.

- Anh có nghe thấy không? Tôi đã bảo anh thôi cơ mà. Macey lại sửa lần nữa.

Beyfield quay ra cửa, tiếp tục nhai kẹo và nhìn tôi với vẻ hận thù. Tôi nhún vai và ngồi xuống ghế, nói:

- Ông hãy tỏ ra hiểu biết. Tôi đã nói đặt quân bài lên bàn nhưng nếu ông sợ thì thôi ta không nói nữa.

Macey lại ngồi chễm chệ trong ghế dựa. Hắn nhặt điều xì gà rơi lăn lóc trên sàn, cẩn thận xem xét rồi gắn chặt vào môi. Hắn quay về phía tôi, nói:

- Được rồi! Nói đi, hãy lật quân bài ra.

- Ông không cố tìm các cô gái bị mất tích vì ông sợ đụng chạm tới Starkey. Ông nghĩ rằng chính hắn đã tổ chức các vụ bắt cóc và nếu ông đào bới chuyện này chỉ cần hơi sâu một chút là ông lo ngại sẽ phải bắt hắn. Và bởi vì ông muốn hắn làm thị trưởng nên ông lúng túng không biết phải làm gì để gỡ ra cái vụ này.

Đôi mắt của hắn tránh ánh mắt tôi nhưng hắn không nói gì.

Tôi nói tiếp:

- Nhưng nếu Starkey không biết Marian French thì hắn cũng không có mối liên hệ gì với việc mất tích của các cô khác. Các hiện trường đều chống lại hắn nhưng chính là có kẻ nào đó đã bày đặt như vậy để nhằm mục đích đó.

Mặc dù giữ vẻ dè dặt nhưng bây giờ mặt Macey đã lộ vẻ lưu tâm.

- Anh nói tiếp đi. Làm sao anh lại nghĩ như vậy?

- Chuyện tiệm Stop Photo đấy. Ông chắc biết mỗi cô gái bị mất tích đều có hình bày trong tủ kính của tiệm và ông chẳng lạ gì Starkey là chủ tiệm. Ông nghĩ rằng những hình là mỗi câu các cô gái kia đến tiệm nhưng không phải thế đâu. Trong thành phố này có kẻ nào đó cố giấu mình sau Starkey. Có thể đây là cách thức tên đó tiến hành.

Vì lý do nào đó mà cho đến nay tôi vẫn chưa tìm ra, gã quyết định bắt cóc và giết hại một số cô gái. Có thể gã tính rằng làm như vậy là một biện pháp để phá Starkey mà cũng có thể còn có một lý do khác. Tôi vẫn chưa biết nhưng tôi hy vọng sẽ biết. Dẫu sao gã quyết định tiến hành một loạt vụ bắt cóc không phân biệt cô nào. Thoạt tiên gã xem tấm hình nào trong tủ kính. Cứ bốn ngày người ta lại thay hình khác nhau như vậy gã phải điểu qua tiệm nhiều lần trước khi gã am hiểu cô đó. Nếu rơi đúng vào trường hợp như vậy, gã sẽ tiếp cận với cô gái, bắt cóc, giết rồi giấu xác vào đâu đó. Gã đã làm liên tiếp ba lần như vậy và gửi hình các cô cho Dixon và ám chỉ cho Dixon tưởng Starkey dùng tiệm hình để làm chuyện đó. Gã hy vọng Dixon sử dụng chuyện đó để đăng lên báo nhằm không ai chú ý đến gã.

Macey im lặng suy nghĩ. Tôi hiểu cái mẹo đó đã làm hắn lưu ý đến cách tôi lập luận. Hắn hỏi:

- Nhưng làm thế nào cái thằng khốn đó lại có hình để gửi cho Dixon?

- Thật quá dễ. Mỗi cô gái mà gã bắt cóc đều có giữ trên người một tấm tích kê của tiệm. Cái

tích kê đó cho phép bất cứ người nào đến tiệm hỏi mua những tấm hình đó. Trong tiệm, khách hàng đến lấy hình nhón nhíp nên người phụ trách giao hình khó lòng mà nhớ nổi kẻ nào đã đến mua.

Macey tiếp tục suy nghĩ và một lát sau hắn định nói điều gì thì chuông điện thoại reo. Hắn vội lấy máy.

Tôi quan sát thấy đôi mắt nhỏ bé sáng lên khi hắn nghe điện. Hắn lén lút nhìn tôi nhưng vội lia mắt đi nơi khác. Sau đó hắn nói: “Đồng ý. Tốt đây” rồi cúp máy.

Hắn nói:

- Có thể anh đã có một hướng tìm rồi đấy.

Tuy nhiên tôi nhận thấy hắn không chú ý lời hắn nói, hắn đang nghĩ đến một chuyện khác nào đó.

- Nhưng nếu tôi chấp nhận lời anh nói đúng thì gã đó là ai?

Tôi nhún vai nói:

- Đó là việc tôi đang tìm, nhưng tôi biết không phải là Starkey và nếu ông đồng ý như vậy thì ta có thể quấy lộn thùng rác lên mà không sợ phải tìm được thứ gì.

Hắn lấy mẫu giấy ghi vài chữ lên đó và nói:

- Ừa... nhưng nếu ta giả sử gã đó là Wolf thì sao? Anh làm việc cho lão và tôi nghĩ anh không thể quay sang chống lão được.

Tôi nói:

- Cũng không phải là Wolf. Nhưng dù cho kẻ đó chính là Wolf thì cũng không ngăn cản được tôi đâu.

Hắn đưa mẫu giấy cho Beyfield và nói:

- Đưa cái này cho Joe. Bảo hắn làm ngay đi.

Tôi có một linh tính thoáng qua trong óc báo trước một điều gì không tốt lành. Nhưng trừ phi tôi giật được mảnh giấy đó chứ không có cách nào biết được nội dung hắn viết gì.

Macey giải thích nhưng tránh mắt nhìn tôi:

- Một nhân viên của chúng tôi vừa bắt được một tên mà chúng tôi đang truy lùng.

Tôi biết hắn nói láo nhưng không thể đoán được hắn che giấu điều gì. Macey nói, hai tay khoanh lên bàn:

- Nếu cho rằng anh có lý và có những vụ giết người thì những xác chết đâu?

- Thế ông đã tìm ở đâu rồi?

Câu hỏi của tôi khiến hắn ngẩn người trong giây lát. Tôi thừa biết hắn chưa đựng chân đựng tay gì trong việc tìm kiếm và hắn cũng rõ tôi biết điều đó. Cuối cùng hắn nói:

- Thế anh khuyên tôi nên tìm ở đâu?

Tôi nói:

- Điều này thì ông đòi hỏi tôi quá nhiều đấy. Tôi thử nêu một biện pháp là ông chia thành nhiều nhóm nhỏ gồm những tay có năng lực cho lục soát kỹ cả thành phố... Ông lấy bản đồ thành phố và chia ra từng ô vuông. Cứ mười người lục soát một ô và săn đuổi... Tìm cách đó thì không chắc ra nhưng tôi chưa nghĩ được cách nào khác.

- Thế theo anh chúng làm thế nào để mang xác cô... Marian French ra khỏi ngôi nhà 37. – Cuối cùng sau một lát, hắn lầu nhầu hỏi tôi.

- Đưa ra phía sau nhà... Chỉ cần mang xác xuống vườn, đi dọc theo lối đi sau nhà rồi đưa qua hàng rào. Nếu bên ngoài có xe chờ sẵn thì mọi việc dễ như trở bàn tay.

- Tôi sẽ đích thân cho người lấy dấu vết của bánh xe. Thôi được, Spencer, ta đồng ý với nhau. Tôi sẽ cho người tìm kiếm xác chết theo lời khuyên của anh nhưng tôi thấy khó mà tìm ra được cái gì.

Tôi vừa nói vừa đứng lên:

- Điều đó thì còn tùy thuộc vào sự nhiệt tình của ông. Nhân tiện cũng nên nói với Starkey là tôi không có gì với hắn đâu. Không cần phải giận hắn nhiều.

- Tôi sẽ cho ông ta biết điều đó – Macey cười và hứa.

Đó là một nụ cười lạnh nhạt, đầy âm mưu không nói với tôi điều gì vui vẻ cả.

Tôi xuống đường và gặp Reg Philipps đang nóng ruột chờ tôi.

- Làm sao cậu biết tôi ở đây? – tôi hỏi và cố không giấu niềm vui được thoát ra ngoài.

- Khi đến số nhà 37 và không thấy ông, tôi chắc họ đưa ông đến đây. Sao? Chuyện xảy ra như thế nào?

Tôi nói vắn tắt cho anh ta biết.

- Thế cậu có gặp Latimer không?

- Có... hắn đang ngồi trong xe chờ ông, ngay chỗ đậu xe gần đây.

- Chúng tôi không biết tìm Audrey Sheridan ở đâu?

- Tôi muốn con nhỏ đó phải giữ mình trong một thời gian. Nếu Starkey mà vợ được chắc sẽ cho cô ta nhảy múa trong vòng mười lăm phút.

- Ông cho hắn vô tội trong vụ bắt cóc nhưng hắn vẫn luôn luôn ở trong cuộc về vụ giết Dixon... Có phải đúng thế không?

- Đúng... Macey cũng biết rõ như vậy. Nhưng chúng tôi không đề cập đến chuyện đó. Nếu Starkey thành công trong việc đoạt lại tấm hình thì hắn trong trắng như người vừa được giải tội.

Chúng tôi gặp Latimer trong xe. Reg leo lên ngồi cạnh, còn tôi ngồi ở ghế sau. Tôi nói với Latimer:

- Tới tòa báo. Và đừng có rề rà.

Khi chiếc xe bắt đầu mở máy, Reg nói:

- Như vậy đúng là những vụ giết người, không còn đơn thuần là chuyện bắt cóc nữa.

- Đúng... Đó là những vụ giết người – tôi nghĩ tới Marian, bất chợt cảm thấy một nỗi buồn xen lẫn với sự chán nản. Tôi nói thêm với Reg:

- Chúng tôi thả cậu ở nhà in. Cậu bỏ bài viết về Macey đi và đưa kẻ giết Marian lên trang nhất. Ta hãy tạm tha cho Macey một thời gian xem hắn có tham gia trò chơi không? Nếu hắn giở trò bịp thì ta sẽ lôi vụ đó ra.

Reg buông ra với vẻ chán nản:

- Cộng tác làm báo với ông không phải dễ dàng như ngồi uống một chầu bia. Ngay cả chuyện ông muốn gì ông cũng không biết nữa.

Tôi cười gằn trong bóng tối:

- Bây giờ thì tôi biết rồi. Những chuyện gì xảy ra trong ngày hôm nay là một giọt nước tràn. Tôi sẽ làm hết sức mình để tóm được kẻ sát nhân và tôi sẽ làm được dù cho đó là một việc cuối cùng tôi làm trong đời.

Chúng tôi yên lặng một hồi, cuối cùng Reg nói:

- Anh biết đấy, tôi không thể nào tin rằng cô ta đã chết. Bây giờ tôi coi đây là việc cá nhân.

Latimer dừng xe trước nhà in và Reg bước ra. Tôi nói với anh ta:

- Hãy cho đăng mọi chi tiết. Sáng mai tôi sẽ gặp cậu.

Tôi rời chỗ leo lên ngồi cạnh Latimer. Tôi nói:

- Tôi cần một khách sạn nhỏ bé thật yên tĩnh. Cậu kiếm được không?

Cậu ta nói có khách sạn Palace và không xa với tòa báo.

Khách sạn ngay trên đường đi và trong không đến nỗi tồi lắm. Khi đến tòa báo tôi bảo Latimer về nhà nghỉ. Khi định bước vào tòa nhà thì Latimer nhắc tôi:

- Chuyện xảy ra vừa rồi làm tôi quên nói với anh. Tôi đã dò hỏi về Starkey. Hắn có tình trạng ngoại phạm cứng như thép vào đêm hôm đó lúc hai giờ sáng. Anh không thể buộc tội hắn giết Dixon được.

- Tôi không bao giờ hy vọng làm được như vậy. Nhưng tôi có thể cột một trong những tay sai của hắn về chuyện đó và làm hắn vĩnh viễn rời bỏ Crainville.

Tôi sắp sửa đi.

- Còn một chuyện khác nữa – anh ta nói – Tôi không biết chuyện này có ích gì cho anh không? Edna Wilson là con gái của hắn.

Tôi dừng chân ngay tức khắc:

- Cái gì?

- Đúng... Con gái hắn. Tình cờ tôi biết chuyện này là do một thằng bạn kể. Starkey lấy vợ cách đây khoảng 18 năm. Vợ hắn nhanh chóng chán cung cách của hắn và bỏ lại hắn ngay. Bà ta chết năm ngoái còn con gái – bà ta có mang với hắn – trở về Crainville hy vọng hắn sẽ trông nom cô ta. Hắn xin việc cho cô ta ở nhà Wolf và từ đó cô cung cấp cho hắn mọi tin tức trong ngôi nhà đó. Người bạn tôi đã ở trong một thời gian cùng thành phố với vợ hắn nên có biết Edna.

Tôi nói:

- Cô ta luôn luôn có vẻ lạ lùng như thế nào ấy. Không rõ Starkey nghĩ sao nếu hắn biết được mối quan hệ giữa con gái hắn và Wolf. Vẫn luôn luôn là cái chuyện một đứa con gái ngủ với một gã đồng thời lại gặt gẫm gĩa.

Latimer lắc đầu và nhận xét:

- Đàn bà là thế cả. Họ cắt cổ anh nhưng vẫn thầm thì bên tai là “em yêu anh lắm.” Tôi dò xét cho anh được cái tin tức đáng giá đấy chứ.

Tôi trả lời “rất hài lòng” và bước vào tòa nhà.

Không có ánh đèn chiếu qua cửa kính của các phòng làm việc của tòa báo. Tôi lo lắng tự hỏi có thể Audrey đã đi ngủ rồi chẳng. Tôi xoay nắm cửa. Cửa không đóng. Tôi bật đèn. Chỉ cần liếc nhìn qua gian phòng cũng đã xác nhận điều tôi lo ngại là đúng. Người ta có cảm tưởng có một đợt sóng thần đã hoàn toàn phá hủy căn phòng này. Ghế đồ lỏng chỏng, chiếc bàn thì bị đẩy lùi sát vào tường, những tấm thảm bị hất tung vào một xó.

Audrey không thể để căn phòng như vậy. Tình trạng của căn phòng chứng tỏ Starkey đã bốc cô đi rồi.

Chương 6

Tôi bảo xe taxi đỗ lại cách nhà Wolf khoảng một trăm mét rồi đi bộ tới. Đã quá nửa đêm một chút và tôi hy vọng mọi người trong nhà đã ngủ.

Có hai cửa sổ ở lầu một còn sáng ánh đèn, còn tầng trệt thì chìm hoàn toàn trong bóng tối. Tôi vượt qua bãi cỏ ở đằng sau gara.

Phải mất đến năm phút tôi mới mở được khóa cửa rồi thêm năm phút nữa cho xe ra khỏi gara. Cũng may từ gara đến cửa lớn, con đường mà không cần mở máy. Tôi thu xếp sao cho có thể nổ máy được nhanh nhất rồi quay lại cửa ra vào. Tôi thấy mở nó tốn nhiều thời gian nên quyết định cầu may nạy cửa sổ. Tôi đẩy cái then rồi nâng lên thật nhẹ và luồn người vào trong. Thì ra tôi đã lọt vào phòng làm việc của Edna Wilson. Tôi thông thả đi qua phòng lớn và vênh tai nghe ngóng. Không thấy gì, theo cầu thang tôi lên lầu một không gặp trở ngại. Trong khi còn đang lưỡng lự không biết có nên đi tiếp không thì một cánh cửa ở ngay đầu cầu thang mở. Tôi nhanh chóng lùi vài bước.

Wolf đi dọc theo hành lang. Lão mặc chiếc áo ngủ bằng lụa xanh. Choàng ra ngoài pijama[20] Trên môi khít rít điều xì gà, lão nặng nề như người mệt mỏi hay có điều gì đang lo nghĩ.

Trong giây lát tôi tưởng lão xuống thang và tự hỏi mình phải lựa lời xin lỗi ra sao nếu bắt gặp tôi ẩn núp trong nhà lão vào lúc đêm khuya này. Nhưng lão đi đến giữa hành lang thì dừng lại trước một căn phòng và gõ tay gõ cửa. Một lát sau Edna Wilson xuất hiện ở ngưỡng cửa. Cô ta mặc đồ lót bằng lụa xanh. Cô ta hạ giọng nói nhỏ với lão điều gì và cái mặt tròn vo của lão xịu xuống rồi ửng đỏ. Lão lầu nhàu:

- Thôi được. Nếu cô cho là như vậy thì...

- Đúng là như vậy... – cô ta nói bằng giọng gắt gỏng và sập mạnh cửa ngay trước mặt lão.

Wolf đứng sững, lăm lăm nói một lúc rồi quay trở về phòng riêng.

Tôi chờ vài phút rồi mới rón rén vào hành lang đến phòng ngủ của Edna Wilson. Tôi xoay nắm cửa và ngạc nhiên thấy cửa mở ngay. Tôi bước vào gian phòng lớn đồ đạc sang trọng.

Liếc mắt sơ qua, tôi thấy cô ta không ở gian phòng. Bên trái có một cửa mở, tôi rón rén lại gần thì bất chợt cô ta xuất hiện. Tôi có đủ thì giờ để nhìn thấy bộ đùi lộ ra dưới lớp đồ lót. Khi nhìn thấy tôi cô gõ tay lên ngang mặt, miệng tròn như chữ O.

Tay trái tôi giữ chặt tay cô ta còn tay phải tương một cú vào hàm. Tôi giữ lấy người khi cô ta sắp sửa ngã và để cô ta nằm dài xuống thảm.

Tôi đưa mắt nhìn quanh và vớ lấy đôi nịt dài buộc cánh khuỷu hai cổ tay cô ta lại. Tôi dùng chiếc khăn lụa vắt trên thành ghế buộc hai cổ chân và dùng khăn tay nhét vào mồm. Sau đó tôi xoắn người cô ta đi ra cửa. Cô ta nhẹ như bấc và các đầu xương như ấn vào da thịt tôi.

Tôi đi nhanh ra hành lang, xuống thang tới cửa ra vào. Đặt cô ta xuống đất, tôi mở chốt cửa. Tôi đẩy cửa, lại ôm cô ta lên và nhanh chóng chuồn ra xe, không có thời gian khép cửa lại.

Tôi đặt cô ta vào ghế trước, ngồi vào tay lái và mở máy.

Tôi cho xe chạy gần như vượt các đèn đỏ, đến xưởng in chỉ mất có mười hai phút. Tôi thắng gấp, bánh xe xiết mạnh mặt đường. Tôi kiểm tra lại thấy cô ta vẫn bất tỉnh, tôi băng qua đường và gõ cửa.

May mắn làm sao lại chính là Reg Philipps. Tôi nắm lấy tay anh ta, nói:

- Đi mau, Starkey bắt cóc Audrey rồi.

Tôi kéo anh ta chạy nhanh đến chiếc xe không để anh có thời gian mở miệng.

- Leo lên và cầm lái – tôi nói rồi ngồi ở ghế sau. Anh ta hốt hoảng nhìn Edna Wilson nhưng không hỏi gì và nhanh chóng mở máy.

- Ta đi đâu vậy?

Tôi dướn người về phía trước và nói:

- Reg, cậu nghe tôi nói đây. Cái bọc bên cạnh cậu là con gái của Starkey. Con nhỏ làm cho Wolf đồng thời làm ăng-ten cho cha nó. Có thể vì tình máu mủ bố con mà Starkey ưng thuận cho cô

ta đổi lấy Audrey. Dẫu sao tôi cũng thử làm cách này xem. Cậu có chỗ nào chắc chắn nhất để nhốt con nhỏ này trong khi chờ tôi nói chuyện với Starkey không?

- Tôi à? – Anh ta có vẻ hết hoảng – Ê, ông nội, vừa vừa thôi chứ. Đây là tội bắt cóc. Để xoi hai mươi năm tù lắm. Nếu không phải là lên ghế điện.

- Đừng có nói bậy nữa – tôi nói – Đối với bọn hung đồ thì cần phải có chung tiếng nói, chúng mới hiểu được. Thế cậu không muốn Audrey ở trong hàm chó vó ngựa của chúng à, không chứ?

- Thôi được! Được rồi! Nếu ông đã đánh vào tình cảm tôi thì... Con nhỏ sẽ bị nhốt lại theo ý ông. Bao lâu?

- Có thể là hai tiếng mà cũng có thể là một hay hai ngày.

- Tôi có một cậu bạn làm chủ một khách sạn nhỏ ở North Street – Reg nói. Hắn cho tôi thuê một phòng mà không cần vận gì.

- Thế là ổn rồi. Cứ làm như vậy. Khách sạn tên là gì?

- Fernbank. Có tên trong quyển danh bạ điện thoại đấy.

- Hãy cho tôi xuống sào huyết chính của Starkey rồi phóng nhanh tới khách sạn. Để mắt tới con nhỏ. Quan trọng lắm đấy. Khi cần tôi sẽ gọi điện cho cậu. Chỉ mang nó tới Starkey khi tôi nói trong máy một câu gì theo vắn về tiếng lục bụi trên đường dây, đại loại như thế. Starkey có thể chụp ép được tôi cho nên tôi không muốn cậu sơ sẩy chút nào.

- Ông không quyết định làm một mình chứ?

- Tôi không còn cách nào khác. Gấp lắm rồi. Điều cậu có thể làm khi đến khách sạn, cậu gọi điện cho Latimer và cho hắn biết công việc. Có thể hắn có ý định nhào vô chỗ tôi. Nếu được thì tôi sẽ nhờ hắn một tay.

Reg cho xe chạy chậm lại.

- Starkey ở trong một cụm nhà xa nhất. Tầng dưới là phòng chơi bi da nhưng ở lầu hai có nhiều căn phòng. Phía sau tòa nhà có thang cứu hỏa đấy. Ta có thể leo lên từ đó.

Anh ta cho xe đậu sát lề đường.

Tôi đập tay vào Reg và nói:

- Cám ơn cậu đã làm vì mình. Đừng có rời mắt khỏi con nhóc ấy nhé.

Tôi đi dọc phố và đến một cụm nhà đầu tiên. Tôi đi dò dẫm và thấy mình đứng trước một bờ rào liền vọt qua. Tôi băng qua một khu đất hoang mọc đầy cây tầm ma và gai dại để tới phía sau nhà Starkey.

Ba tầng lầu còn cách tầm tay tôi tới gần một mét rưỡi. Tôi lấy đà rồi nhảy lên chụp nó. Tôi phải nhảy đến lần thứ hai mới bám chặt được di động để kéo xuống.

Tôi leo lên lầu và trả phần di động về chỗ cũ rồi tiếp tục trèo lên tới sân thượng. Ở giữa mái nhà có một cửa sổ lớn còn sáng ánh đèn.

Tôi nhẹ nhàng bò tới, ghé mắt nhìn. Jeff Gordan đang ngồi trên bàn, chiếc ghế xích đu để sát tường. Hắn đang đọc báo, chiếc nón hất ra phía sau gáy. Đôi môi dày thâm xỉ ngậm điếu thuốc. Ở phía đầu gian phòng, Audrey Sheridan nằm dài trên giường, hai cánh tay duỗi thẳng lên đầu, cổ tay bị trói bởi sợi dây buộc vào thành giường, cổ chân cũng vậy. Có vẻ như cô đang ngủ.

Tôi tự hỏi trong ngôi nhà này có bao nhiêu gã tay sai của Starkey và ước lượng cơ may còn sống mà thoát khỏi ngôi nhà này cùng với Audrey. Tôi quì xuống và ấn nhẹ tấm kính cửa sổ. Có vẻ như nó không chịu nhúc nhích.

Tôi chưa biết nên làm gì thì cửa phòng mở và Starkey đi vào.

Jeff đứng dậy vút báo lên bàn và mỉm cười với Starkey. Cả hai bước lại gần Audrey. Jeff lay người cô. Cô mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng và không hồn trong giây lát nhưng khi nhìn thấy Starkey, cô cố nhồm dậy và vùng vẫy dưới mớ dây buộc chân tay.

Starkey ngồi xuống giường, ngay bên cạnh cô, châm điếu thuốc và bắt đầu nói. Tôi không thể nghe thấy hắn nói gì nhưng cứ nhìn vào mặt Jeff thì cũng có thể dễ dàng đoán ra.

Audrey lắc đầu và tỏ dấu hiệu cự tuyệt. Starkey tiếp tục nói nhưng tôi hiểu Audrey vẫn cương

quyết từ chối. Cuối cùng hắn chịu thua và lặng lẽ nhìn cô với đôi mắt nhỏ giận dữ và độc ác.

Sau đó hắn nhún vai đứng lên. Hắn nói điều gì với Jeff chỉ thấy cái mồm to tướng của Jeff gật đầu. Hắn bước ra khỏi phòng để lại Audrey và Jeff đối mặt nhau.

Jeff cúi xuống người cô, những ngón tay to như chuỗi mẩn tì xuống giường. Audrey nhìn thẳng vào mặt hắn. Trông cô tái xanh nhưng ánh mắt cương quyết và tự tin.

Tôi hít một hơi dài và đúng lúc Jeff sờ vào người cô, tôi đặt chân lên tấm kính và dùng toàn thân đập vỡ kính nháy xuống. Tôi rơi xuống sàn đến rầm một cái giữa tiếng kính vỡ và những mảnh gỗ tung ra. Tôi loạng choạng trong giây lát, khi lấy lại được thăng bằng tôi chìa súng vào người Jeff.

- Giờ ngay tay lên! – tôi nói – Không thì tao sẽ bắn sổ ruột mày ra.

Hắn tuân lệnh và chạy vội đến khóa cửa lại. Nó có vẻ chắc chắn và tôi hy vọng chịu đựng nổi sức đẩy từ bên ngoài. Tôi chạy đến giường cúi trối cho Audrey.

- Cô ra chỗ kia. Tránh đừng đứng chỗ cửa. Tôi nói và đẩy cô hãy còn đứng chưa vững. Chúng sắp sửa bắn bây giờ.

Đúng lúc đó có tiếng đập cửa thành linh và có tiếng la hét:

- Cái gì thế? Có chuyện gì xảy ra đấy?

Tôi bắn một phát xuyên qua cửa. Có tiếng thét lên và tiếng chân chạy huỳnh huých xuống cầu thang.

- Có như thế mới làm chúng yên lặng trong một phút.

Tôi nói – Còn cô, cô nàng xinh đẹp. Sức khỏe khá chứ?

- Sẽ không khá bao lâu nếu ông không đến – cô nói với nụ cười buồn bã – Tôi... Tôi thật vui sướng thấy ông đến kịp.

- Chuyện không đáng gì đâu. Tôi nói và lại gần Jeff.

- Quay lại thằng ngu! Tao muốn nói với mày một câu.

Hắn quay lại để lộ bộ răng trắng nhợt như răng lợn luộc. Tôi nói thật nhanh:

- Mày là con nít còn bú trong cả vụ này. Tao tiết lộ cho mày biết một tin chỉ vì tao không nghĩ được lão Macey cũng như cái thằng thầy mày. Chúng định cột vào lưng mày. Chúng định cột vào lưng mày vụ giết Dixon đấy. Chiều nay tao vừa gặp Macey xong, lão cần phải có kẻ phạm tội. Đã có lệnh ký bắt mày và Starkey về phe lão trong vụ này.

Bộ mặt khỉ đột của hắn lộ vẻ dữ tợn.

- Chuyện ba xạo – hắn nói – Tôi không hiểu ông định nói gì.

- Chính mày đã khử Dixon để lấy mấy tấm hình. Mày giết lão theo lệnh của Starkey. Mày tưởng thầy mày sẽ che chở cho mày chắc. Có thể đó là ý định của hắn nhưng tờ La Gazette đang giữ tấm hình chụp xác Dixon chứng tỏ lão bị siết cổ chết. Việc này sẽ gây náo động trong thành phố và Macey hiểu chỉ còn một biện pháp duy nhất để cứu lão là tóm lấy kẻ sát nhân. Và Starkey cũng đã đồng ý giao mày cho cảnh sát. Mày tin tao hay không thì tùy. Tất cả những gì tao có thể nói với mày đó là bọn cớm chực sẵn ở ngoài chờ rước mày đi đó.

Tôi kết thúc bài diễn văn ngắn đúng lúc bên ngoài lại bắn một phát đạn xuyên qua cửa. Đạn trúng vào tường làm vôi vữa bắn tung tóe. Cả hai chúng tôi đều ở phía hai bên cửa nên đạn không thể trúng vào người. Tôi bắn một viên nữa. Chúng tôi nghe thấy một gã tuôn ra hàng tràng tiếng chửi rủa và chạy vội xuống cầu thang.

Jeff tiếp tục dò xét mặt tôi một cách dữ tợn và một luồng nghi ngờ hiện trong cặp mắt nhỏ bé của hắn, cái miệng méo đi vì cắn giận.

- Ông nói láo, hắn quát lên.

Tôi cười chế nhạo:

- Thằng ngu đáng thương hại kia, hãy suy nghĩ trong một giây. Mày làm được cái gì cho Starkey? Loại như mày thì hắn có hàng tá và nếu Starkey giao mày cho bọn cớm, hắn sẽ làm chúa cái thành phố Cranville này những phiếu bầu đã nằm gọn trong túi hắn. Thế mày tưởng

hắn hy sinh những thứ đó vì mày chắc?

Hắn lúng túng xoay xoay hai nắm tay với nhau. Tôi chỉ cho hắn cái cửa sổ trên mái:

- Chuồn theo lối này là chắc ăn nhất.

Hắn chưa có thời gian để trả lời thì bên ngoài đã bắn dồn ba phát qua cửa nhưng hắn cũng như tôi không ai bận tâm chú ý.

- Cái vụ này là thế quái nào? – Hắn hỏi và cố làm sáng tỏ vấn đề trong bộ óc bã đậu của hắn.

- Trời đất! – tôi la lên – Mày lại còn muốn tao nói thêm thế nào nữa? Có chuồn nhanh không bọn còm nó túm được bây giờ. Mở hết tốc độ mà linh cho nhanh vào thành phố. Nếu mày dừng làm kiểu ngu thì mày có thể thoát được cái bẫy đang giương lên chờ mày đấy.

Tôi thấy ngón bíp của tôi bắt đầu có tác dụng.

- Cái bẫy à? Hắn nhắc lại với vẻ đần độn.

- Hãy nghe cho rõ này, cái đồ ngu như heo! – Tôi quát lên với hắn – Starkey đã bán mày rồi, bọn còm ở ngay sau đít mày và tao cho mày một lối thoát. Mày có hiểu không hả?

Hắn nhìn ra cửa, cái mặt to tướng dữ dằn của hắn xám lại, hắn nghiêng răng nói:

- Cái đồ c... thối, cái thằng khốn nạn!

- Tẩu đi, cái đồ rỗng tuếch! Trèo lên rồi rút! Tao còn phải nói với Starkey vài lời.

- Tôi, tôi cũng vậy – hắn lăm bắm giữa hai hàm răng rồi nhảy lên bám bờ cửa sổ và đu lên mái nhà. Ngay lúc đó còi hụ của cảnh sát kêu vẳng tai dưới đường phố. Không có sự trùng hợp ngẫu nhiên nào lý thú hơn.

- Gấp lên! Chúng kia! Tôi quát lên.

Tôi nghe thấy hắn chửi rủa và tụt vội xuống thang cứu hỏa.

Audrey nhìn tôi với đôi mắt lo âu và hỏi:

- Ta định làm gì đây? Chắc không đời nào bọn chúng lại để mình ra khỏi nơi này.

Tôi cầm lấy tay cô kéo ra cửa:

- Tôi dành cho cô một sự ngạc nhiên.

Tôi dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng thò tay ra cầm chìa khóa. Tôi mở cửa và hất mạnh cánh cửa ra phía ngoài. Tôi kêu to, lưng vẫn dựa vào tường:

- Gọi Starkey đến đây. Tôi muốn nói chuyện với ông ta.

Để trả lời, từ hành lang chúng lại bắn dồn dập, vôi vữa bắn tung tóe trong phòng.

- Đủ rồi! Tôi hét lên – Đừng bắn nữa. Tôi muốn thương lượng với Starkey!

Bên ngoài im lặng một lát. Sau đó tôi nghe thấy chúng rì rầm bàn tán ở bên kia tường. Tiếng còi hụ của xe cảnh sát đã tới gấp lắm rồi. Cuối cùng một tên nói:

- Vút súng ra cửa, bước ra, giơ tay lên đầu.

Audrey thì thầm nói:

- Đừng...

Tôi cười với cô và vút súng qua cửa. Tiếng súng rơi nặng nề xuống sàn.

Tôi bước ra, hai tay giơ lên cao.

Tôi cảm thấy một khẩu súng dí sát vào lưng tôi. Có bốn gã đứng ở đầu hành lang. Starkey cũng có mặt cùng với chúng. Gã cầm súng thuộc loại giết người không tanh, nhỏ thó, mặc bộ đồ đen đã sờn.

Starkey tiến đến, khuôn mặt mỏng và nhợt nhạt thoáng vẻ lo âu:

- Khám người hắn.

Gã nhỏ thó sờ rần khắp người tôi rồi ra hiệu không thấy gì. Tôi nói với Starkey:

- Tôi muốn nói chuyện với ông. Nhưng chỉ có ông, tôi và cô gái này.

Có thể do giọng nói của tôi mà cũng thể do sự tò mò, hắn chịu đi vào phòng và tôi theo hắn.

Đi vài bước, hấn dừng lại và nói:

- Chúng mày đứng chờ đây. Nếu hấn giở trò sinh sự thì nhảy vào ngay.

Hấn rút chìa khóa cửa đưa cho gã mặc đồ đen.

Audrey đứng cạnh giường chờ xem sự việc diễn biến. Cô có vẻ căng thẳng nhưng mỗi lúc lại thêm tò mò.

Ông nghe này. Chúng ta làm một cuộc trao đổi. Tôi đang giữ con gái ông, cô Edna.

Nếu có con ngựa đá vào mồm hấn cũng không gây hậu quả như khi nghe tôi nói.

Nét mặt hấn biến sắc, đôi mắt mở to, sừng sốt và đần độn. Cuối cùng hấn ngồi xuống giường, nói mà không nhìn tôi:

- Ông đâu có thứ gì mà nói với tôi như vậy. Ông ở thế cùng rồi. Không biết điều đó sao?

Tôi châm điếu thuốc, nói với giọng mềm mỏng:

- Nào... đừng mơ ngủ nữa. Chính ông mới đang ở thế cùng. Hoặc ông thả Audrey hoặc chính Edna tiêu.

Hấn đứng lên nhìn tôi bằng cặp mắt căm giận.

- Ông giữ con tôi ở đâu?

- Ở một nơi chắc chắn. Tôi nói và ngồi lên bàn.

Hấn nhỏ giọng, nói giận dữ: - Thế nào rồi ông cũng phải nói. Nhanh lên. Tôi biết cách để cái thứ như ông phải há miệng.

- Đây, Starkey, tôi không phải loại mặc váy. Nếu trong mười phút nữa, tôi không gọi điện thoại thì bạn bè tôi sẽ mang cô ta đi chỗ khác mà tâm tình đấy và nhân tiện cũng nên nói qua là họ chỉ thi hành với cô ta khoảng một phần tám mức độ như các ông là đủ tù chung thân rồi.

Hấn nhìn tôi nhưng khi tôi nhìn lại thì hấn quay mặt đi. Tôi đã làm cho hấn hiểu ra rồi nên không bỏ lỡ cơ hội:

- Bây giờ ông nghe tôi nói này. Tôi cần có một kẻ bị kết tội trong vụ giết Dixon. Có thể là Jeff. Ông hãy tham dự trò chơi với tôi và ông sẽ thấy không bị hổ đâu. Nhưng nếu ông cứ cố tình thọc gậy bánh xe tôi sẽ làm ông, Jeff và cả cái băng của ông nữa nổ tung lên trời.

- Được chết vì cơn đau tim. Hấn nói mà không vững tin lắm.

- Đúng như vậy sao? - Tôi nói và tiến lại gần hấn. - Ông lại muốn giở trò can đảm của anh lính chì à? Tôi được cả Crainville đồng tình rồi, tôi sẽ phá tung hết, dù vui lòng hay không thì ông và tay chân ông cũng phải chịu tiêu thôi. Chính thủ hạ của ông đã giết Dixon, hấn hành động theo lệnh ông. Tôi chưa có ý định tóm cổ ông. Chưa vội để người ta quần chung quanh cổ ông sợi dây thừng vì ông còn có thể dùng được. Do đó tôi chọn Jeff làm vật hy sinh. Hãy giao hấn cho Macey và uy tín của ông lại được nâng cao trong vùng này. Nếu không, chính tôi sẽ đích thân làm việc này, làm cho cả thành phố biết hấn thi hành theo lệnh ông. Đừng có nghĩ là Macey muốn làm mưa làm gió gì trong thành phố cũng được. Cảnh sát liên bang sẽ thọc tay vào vụ này nếu tôi báo cho Washington và nhất định tôi làm như vậy nếu ông chơi trò ám muội. Mặt khác nếu ông định làm dữ với tôi thì hãy nhớ đến Edna. Những người bạn mà tôi giao cho họ giữ con nhỏ, không ưa loại thiếu nữ gầy gò. Họ sẽ chặt con nhỏ thành từng mảnh, đóng gói gửi bưu điện biểu ông nếu tôi không được tự do ra về. Tình hình chung là như thế, ông liệu đấy.

Tôi có cảm giác như hấn định nhào lên người tôi nhưng hấn vẫn ngồi yên. Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn và sau một lát, hấn trở lại bình tĩnh và nói:

- Ông điên rồi. Ngay cả ông cũng không tin ông chơi được tôi cái cú đó đâu.

Tôi nhìn đồng hồ thông thả nói:

- Có thể, nhưng tốt nhất ông nên để tôi gọi điện cho bạn bè tôi. Đã quá hẹn mười phút rồi và tôi không muốn họ có hành động gì khiến ông hối hận sau này.

Hấn không tỏ vẻ gì ngăn cản tôi bốc máy lên. Từng giọt mồ hôi rơi trên đôi môi, hấn càng tỏ ra căm giận hơn.

Tôi quay số. Reg đã ở đầu dây. Tôi nói:

- Tôi đang ở chỗ Starkey. Hắn định chấp nhận trò chơi. Đừng đừng đến con nhỏ vội chừng nào tôi chưa gọi anh lần nữa. Mười lăm phút nữa tôi trở về. Nếu không thấy tôi về cứ việc cắt tai con nhỏ và gửi cho thằng ngốc này.

Tôi cúp máy và nhìn Starkey thấy hắn hoàn toàn bị khuất phục. Tôi nói:

- Đi chứ... ông, tôi và cô gái này, ta cùng đến gặp Macey. Ông cho lão biết Jeff đã giết Dixon ra sao còn tôi giao tấm hình cho lão.

Hắn đứng lên, hơi lưỡng lự rồi cũng đi theo chúng tôi. Tôi nói:

- Ông bạn, xin mời ông đi đầu đề phòng các bạn ông không được ai mời mà sửa đây.

Chúng tôi đi dọc theo hành lang dưới những cặp mắt sững sờ của những gã thuộc băng Starkey, xuống thang đi thẳng ra cửa.

Tôi nói và đặt tay lên vai Audrey:

- Chúng tôi chờ ông ở đây trong khi ông đi kiểm taxi.

Hắn không nói gì hết, lặng lẽ tới cửa. Ngay khi hắn vừa mở cửa, tôi kéo mạnh Audrey sang phải ra ngoài phạm vi sát tường. Bất ngờ một loạt súng vang lên bên ngoài, những tia sáng màu vàng lằng nhằng trong đêm tối.

Ngay cạnh chúng tôi có một cửa khác. Tôi mở ra, kéo Audrey vào phòng rồi đóng lại.

Ngoài phố tiếng súng vẫn bắn nhau loạn xạ. Trong nhà tiếng chân bước, tiếng la hét ầm ĩ.

Audrey mất tinh thần hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Hình như chúng ta vừa mất ông bạn quý hóa – tôi nói và băng qua phòng đến một cái cửa nữa ở ngay trước mặt.

Tôi mở cửa, xem xét cẩn thận gian phòng chơi bida lúc này không có ai.

- Mau lên, đến đây.

Tôi cầm tay kéo cô đi qua gian phòng lớn mù mịt khói. Chúng tôi len lỏi qua những bàn bida đến một cửa sổ mở ra khu vườn hoang phía sau nhà.

Tôi mở cửa sổ, trèo lên thang cứu hỏa. Audrey lú lú theo sát tôi, chúng tôi nhanh chóng bước xuống theo những bậc sắt.

Mặt tiền ngôi nhà vẫn còn tiếng súng và tiếng còi của cảnh sát. Chúng tôi vượt qua khu vườn hoang, trèo qua hàng rào và ra tới phố.

Một đám đông người đứng xúm xít trước gian phòng chơi bida. Những chiếc xe của cảnh sát đậu đối diện ở phía bên kia đường. Một vài anh cớm cổ mở một lối đi giữa đám người.

Một chiếc taxi xuất hiện ở góc phố ngay gần chỗ đám đông chạy về phía chúng tôi. Tôi bước ra lề đường, vẫy tay ra hiệu. Tôi mở cửa xe và nói:

- Đến khách sạn Palace. Đằng kia có chuyện gì ồn ào thế.

Người lái xe ngoái lại nhìn về phía đám đông và hơi nhăn mặt:

- Có một lũ vừa giết lẫn nhau. Tôi tự hỏi không biết cái miền thổ tả này sẽ đi về đâu?

Tôi đỡ Audrey trèo lên xe.

- Cái đất này thì có gì mà nói. Chỉ những con người mới làm anh phải lo nghĩ thôi.

- Tôi ư? – người lái xe hỏi và mở máy – Tôi không quan tâm đến bất kỳ ai. Lo cơm gạo cũng đủ mệt rồi.

Tôi cười với Audrey và nói:

- Nghĩ như anh này là có lý đấy. Nếu cô không dính vào chuyện gì không liên quan đến cô thì ta đâu đến nỗi thế này.

Chúng tôi đang ở trong một phòng ngủ lớn, trang hoàng cũng khá thanh nhã. Giữa hai giường cá nhân có một cái bàn và máy điện thoại.

Audrey nằm dài trên giường, điều thuốc ngậm trên môi, hai tay đặt lên gáy. Tôi ngồi trên cái

ghế dựa, một chai rượu mạnh để ở dưới đất, một ly đầy rượu pha sô đa trên tay ghế.

Audrey lười nhác hỏi:

- Ông có biết ông đang làm tổn hại đến danh dự của tôi không?

Tôi không muốn để xảy ra chuyện gì bất ngờ nữa. Chừng nào tôi chưa chắc chắn biết tin Starkey đã chết thì chừng đó tôi vẫn phải để cô cạnh tôi.

Tôi vẫn chưa thật hiểu mọi chuyện xảy ra, – cô nói – Tại sao ông lại nói chuyện với gã du côn đó là Starkey cột chặt hẳn vào vụ giết người? Có đúng như vậy không?

- Không, nhưng vụ này bắt đầu trở nên phức tạp rồi. Có quá nhiều tay muốn thọc gậy vào bánh xe. Do đó tôi nghĩ nên loại bớt một vài tên thì công việc của ta sẽ có chiều đơn giản hơn.

Tôi cười với cô và nghĩ cô dễ thương.

- Tôi nói với Jeff là Starkey định cột Jeff vào vụ đó. Tôi biết rõ giới anh chị. Chúng chẳng suy nghĩ được nhiều đâu. Có qua có lại thế thôi. Cậu Jeff của tôi sẽ làm gì khi tôi cho hẳn biết như vậy. Hẳn sẽ chạy xuống thang, đứng nấp ở trước cửa và chờ cho Starkey ló đầu ra ngoài. Bởi thế nên tôi không bước theo khi Starkey ra kiểm taxi. Jeff đã chờ hẳn ở bên ngoài để hạ hẳn luôn và tôi không muốn mình phải trả giá vì viên đạn lạc. Bây giờ tôi muốn biết hẳn đã chết hay chỉ bị thương. Tôi hy vọng hẳn ngủ rồi.

Audrey vụt đứng lên nhìn tôi chăm chú:

- Ông muốn nói là ông cố ý đẩy hẳn vào chỗ chết sao? Ông biết Jeff chờ hẳn ở bên ngoài à?

- Tôi không biết nhưng tôi hy vọng.

- Làm sao ông lại có thể...?

- Đây cô em yêu quý – tôi kiên nhẫn giải thích – cuộc chơi này không phải dành cho phụ nữ. Không thể để tình cảm xen lẫn vào loại công việc này. Chắc chắn Starkey sẽ tìm ra chúng ta sau khi ta chơi cho hẳn một vở như vậy. Hẳn trả đũa khi ta không chú ý đề phòng, lịch sự khử ta. Không, Starkey cần phải bị loại và tôi hy vọng Jeff hoàn thành tốt ý định của hẳn.

Tôi nốc cạn chỗ rượu còn lại và rót ly khác.

- Latimer chắc phải gọi điện ngay. Chỉ đến lúc đó chúng ta mới biết phải làm gì nữa.

Cô thu mình trong ghế. Vụ này làm cô bối rối rõ rệt.

- Chuyện này không làm tôi thích thú. Thật là một ý nghĩ ghê gớm.

- Cô sẽ còn thấy tởm lợm hơn nhiều nếu Jeff đã có hành động với những thủ thuật nho nhỏ. Không, cô bé, hãy tin ở tôi, đó là kẻ sẵn sàng làm tất cả. Không nên do dự khi đối xử với chúng như chúng đã đối xử với cô.

Cô im lặng không nói nhưng có vẻ không tán thành.

- Ngay khi Latimer gọi điện xác nhận Starkey bị loại. – tôi nói vẻ lạnh nhạt – tôi sẽ để cô được tự do. Cô có thể đi ngủ và lấy lại sức một chút.

Bất chợt cô nói:

- Thế ông coi tôi là người vô ơn à? Ông đừng nghĩ thế. Tôi không biết tôi sẽ ra sao nếu ông không can thiệp và đã làm như thế.

- Thôi ta đừng nhắc đến nữa. Cô đã làm gì với bức hình Dixon?

Cô nhìn tôi rồi vội đưa mắt ra chỗ khác.

- Tôi cố rút nó ra khỏi máy nhưng bị tuột tay. Tôi... tôi đã làm vỡ tấm kính máy ảnh rồi.

Tôi giật mình:

- Cô đánh vỡ tấm kính máy ảnh? – tôi nhắc lại với giọng ghệt thờ.

- Vâng... Do vậy tôi rất lo. Tôi... tôi không thể đưa nó cho Starkey mặc dù bị hẳn đe dọa. Hẳn sẽ không tin lời tôi nếu tôi cho hẳn biết tấm kính máy ảnh đã bị vỡ.

Tôi nói cà vạt, chân dậm dậm xuống đất một cách nóng nảy:

- Tôi nghĩ tốt hơn hết là cả hai chúng ta nên quỳ xuống tạ ơn chúa đã cho Starkey về châu

trời. Nếu hần còn sống thì chúng ta tiêu mất. Cô bé, cô nhớ là có những lúc tôi muốn nọc cô ra mà phết vài roi vào đít. Nếu cô còn làm như vậy nữa thì tôi sẽ nện thật đấy.

- Ông không cần phải nhọc lòng như vậy nữa đâu – cô giả vờ hối hận – Tôi sẽ không bao giờ phá ông nữa.

- Thế là cô biết điều rồi đấy. Tôi không muốn nói cô làm hỏng việc nhưng cô chưa biết cách thu xếp.

Cô quay lại tôi:

- Thừa ngài Spencer, còn ngài nữa, ngài chưa làm được bao nhiêu mà ngài cứ giở trò ta đây. Ngài nên nhớ lấy điều đó. Nó có ích cho ngài đấy khi ngài muốn trở thành người hùng.

Tôi gật đầu xác nhận một cách khôn ngoan và nói với giọng tin tưởng.

- Rồi cô sẽ thấy tôi chuyển sang hành động. Ngay sau khi Latimer cho tôi biết tình hình ra sao, tôi sẽ bắt đầu tấn công ngay. Cô ngạc nhiên khi thấy tôi chỉ giải quyết trong vài giờ là xong.

- Này, đừng có mà huênh hoang như vậy. Tốt nhất là xem có gì cho tôi ăn một chút. Ông nghĩ là Latimer chậm trễ có lâu không?

Tôi lắc đầu ra hiệu không biết.

- Tôi không biết nhưng tôi sẽ gọi cho cô ăn một chút gì.

Tôi cầm máy điện thoại gọi xuống khách sạn đặt mua mấy thứ. Khi vừa cúp máy thì có người gõ cửa.

Tôi thận trọng hỏi:

- Ai đó?

- Tôi đây – tiếng Reg nói qua cửa.

Tôi mở cửa. Anh ta trông có vẻ nhớn nhác lạ lùng, đôi mắt ánh lên sự xúc động và phấn khích.

- Chuyện gì vậy? Tôi tò mò nhìn anh ta.

Anh ta gượng cười và chua chát:

- Chuyện gì à? Trời, ông nội chơi tôi một vố thật đẹp rồi bỏ mặc tôi.

Cái gì? – Tôi nhíu mày hỏi – Này uống một ly đi. Có vẻ cậu đang cần thứ này.

Anh ta giằng lấy chiếc ly làm một hơi cạn sạch:

- Tôi đã nói việc bắt cóc con nhỏ là việc làm bẩn thỉu – Anh ta nói sau khi lấy lại hơi thở – Làm náo động cả ma quỷ.

- Cậu thả cô ta ra theo lời tôi dặn rồi chứ? Thế có chuyện gì trục trặc?

Anh ta đưa tay vò mái tóc bù xù:

- Có chuyện gì trục trặc à? Phía ông thì đáng giá sang mười rồi còn gì. Còn phía tôi, ông nghe này. Con nhỏ la hét, chạy quanh cứ như có con ong bầu trong quần lót ấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái cảnh như vậy. Thà tôi đương đầu với con hổ cái cổ cái nhọt trong tai còn hơn là ngồi cạnh con nhóc đó lấy một giây.

Tôi làm ra vẻ ngờ nghệch:

- Tôi không hiểu gì hết về lời cậu kể. Chuyện gì đã khiến con nhỏ giận điên lên vậy?

Anh ta quay lưng về phía Audrey như muốn nhờ cô làm người phân xử:

- Không có gì hết, nhưng... Cô nghe như thế này nhé, – anh ta phân bua – Chắc cô chưa hiểu hết việc hần làm. Nửa đêm hần đột nhập vào nhà một nhân vật có vai vế nhất về mặt chính trị của thành phố Crainville. Hần thoi một cú vào quai hàm cô bồ nhí của ông ta làm con nhỏ ngất đi và ẵm cô ta trần nửa người giao cho tôi. Còn tôi là thằng đại cù lần số một. Tôi nhận cái bọc mà con heo này đùn cho tôi rồi đưa con nhỏ đến khách sạn, nhét nó vào giường, ngồi trên mình nó, sẵn sàng ngăn cản nếu nó la làng. Đúng lúc đó, một cú điện thoại nói: “Mọi chuyện tốt đẹp. Thả cô ta ra” Tôi cố giải thích cho nhỏ hiểu nhưng muốn biết ra sao thì cô phải vào chuồng sư tử mới thấu hiểu được. Tôi biết rõ là nếu tự tay mình cởi trói cho con nhỏ thì tôi

không còn sống đến lúc này nữa nên tôi nhờ người quản lý khách sạn làm hộ việc này và đã dẫn kỹ là chỉ cõi trời sau khi tôi rời khỏi khách sạn ít nhất mười lăm phút. Thế rồi rốt cục ngài đây lại hỏi có chuyện gì trục trặc xảy ra.

Audrey ôm bụng cười:

- Sao anh lại làm những chuyện như vậy?

- Tôi không thể làm khác đi được. Edna là con gái của Starkey đấy. Đó là biện pháp uy nhất để hấn nghe ta.

- Ông là người nói ra như vậy thôi – Reg chua chát nói – Tôi chưa nói hết với ông. Con nhỏ đó làm mình làm mẩy với Wolf và đến lượt Wolf lại làm rầm lên với bọn cớm. Chúng đang lùng ông về tội bắt cóc.

- Sao? Bọn cớm à? Lùng tôi? Cậu bịa chuyện gì vậy?

- Wolf thừa kiện ông về tội bắt cóc – Reg kiên nhẫn nói – Và Macey túm được cơ hội này tha hồ mà hài lòng. Bọn cớm đang tìm ông.

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo lên. Tôi cầm máy. Người nói là Latimer.

- Có tin gì không? Tôi vội vã hỏi.

- Starkey đã chết. Jeff xoi tái rồi bọn cớm lại hạ Jeff đúng lúc hấn định chuồn.

Tôi thở ta khoan khoái.

- Tốt quá. Đây là tin vui nhất mà từ lâu bây giờ tôi mới nghe được.

- Rất vui sướng được nghe anh nói vậy – Latimer cãi lại – nhưng anh không còn đất để vui đâu. Anh còn làm những chuyện gì nữa đấy? Macey vừa tổng lệnh bắt anh.

- Được rồi, hãy chờ xem... Nếu chúng nghĩ chúng có thể làm được tôi như vậy...

Tôi cúp máy và quay lại hai người:

- Các cậu cứ chờ tôi ở đây. Tôi cần gặp Wolf.

- Ê này... Khoan đã! – Reg hoa tay rồi rít nói – Bọn cớm đang đi lùng sục khắp ngả đường để tìm ông đấy. Ông không ra đường bây giờ được đâu.

Tôi sẽ đi gặp Wolf – tôi cảm thấy nóng mũi – Không một anh cớm nào ở Crainville lại có thể ngăn cản được tôi đến đó.

Tôi bước ra đóng sầm cửa lại.

Một chiếc xe cảnh sát bắt đầu mở máy ngay trước cửa nhà Wolf vừa vặn khi tôi tới đó. Tôi chờ vài phút cho xe đi xa rồi băng qua bãi cỏ đến cửa ra vào. Tôi đang hoảng hốt bấm chuông.

Mặc dù lúc đó đã hơn một giờ sáng nhưng ngôi nhà còn sáng trưng ánh đèn và cửa mở ngay tức khắc.

Tôi gạt người hầu phòng và mạnh bạo bước vào tiền sảnh.

- Wolf đâu?

Gã hầu phòng lăm lét nhìn tôi với cặp mắt nhỏ còn ngái ngủ và hoảng hốt:

- Tôi khuyên ông không nên gặp ông chủ lúc này – gã nói nhỏ – Ông ta đang nổi xung lên...

- Không sao. Ông ta đâu?

Một giọng nói từ đầu cầu thang. Tiếng nói của Wolf:

- Jackson, ai đấy? Anh nói chuyện với ai vậy?

Tôi tiến đến chân cầu thang để ánh đèn soi rõ tôi.

- Xin chào! Tôi vừa nói vừa bước lên thang gác.

- Anh... Ra ngay khỏi nhà tôi! – lão quát tháo – Jackson đi gọi cảnh sát ngay...

Tôi quay lại dí súng vào mũi gã đầy tớ:

- Đi theo ngã này – tôi nói và hất hàm chỉ cho hấn lên gác.

Hấn bắt đầu bước thì tôi quay về phía Wolf chĩa súng vào lão. Lão nhìn tôi chăm chú, đứng

như trời trồng vì ngạc nhiên.

Tôi lạnh lùng nói:

- Ta đi gặp con nhỏ Edna. Nào... cả hai bước lên.

- Anh sẽ phải trả giá cho chuyện này – Wolf gầm lên nhưng vẫn đi vào phòng Edna, theo sau là gã đầy tớ.

Edna nằm trên giường. Khi nhìn thấy tôi, cô ta chồm dậy, tức giận đến nghẹn ngào.

- Dịu dàng một chút, cô nàng lẳng lơ. Đừng có cáu giận nữa, tôi không còn làm cô đau thêm đâu.

Tôi mở cửa buồng tắm và đẩy gã đầy tớ vào:

- Đứng trong đó cho đến khi nào người ta gọi anh. Tôi nói và đóng cửa lại.

- Nếu anh nghĩ rằng làm như thế này... – Wolf mở lời.

- Ông ngồi xuống đây – tôi nói và dùng đầu mũi súng chỉ vào chiếc ghế – Cả ba ta có cuộc bàn luận nho nhỏ.

Edna bất chợt tung chăn nhảy ra khỏi giường:

- Tôi sẽ gọi cảnh sát – cô ta nói với giọng run run vì giận dữ – Cái thằng chết vằm này không thể chơi với chúng ta được mãi. Nếu ông còn chút khí phách nào thì ông tổng nó ra.

Wolf cúi đầu không nói. Lão chỉ chăm chăm nhìn mũi súng đang chĩa vào bụng.

Tôi để cho cô ta bước lại gần máy điện thoại và chỉ hai bước chân là tôi túm được người cô ta và quăng mạnh xuống giường sau khi tránh được cú đâm của cô ta vào mặt. Trong khi cô ta chưa lấy lại được thăng bằng, tôi phát mạnh một cái vào đít cô ta. Tiếng vỗ kêu to như khi ta đập rách chiếc túi giấy, cô ta vội chui vào chăn, se sẽ rên rỉ vì đau đớn và giận dữ. Tôi bình thản nói:

- Nếu cô còn đứng dậy, tôi sẽ lột da cô ra.

Cô ta nhìn tôi với vẻ dữ tợn nhưng không dám làm gì nữa.

Tôi ngồi xuống và chĩa súng uy hiếp cả hai người. Tôi nói và nhìn Wolf:

- Đã đến lúc tôi và ông phải làm cho rõ một số vấn đề.

- Anh bị đuổi rồi. Tôi không thuê anh nữa. Tôi sẽ kiện anh. Tôi làm cho anh rũ tù.

Tôi cười lớn:

- Đồng ý. Tôi bị đuổi. Cái đó được thôi. Nhưng tôi cho ông biết chuyện này trước khi tôi rút lui. Starkey đã chết rồi. Người ta thịt hẵn cách đây đúng nửa giờ. Ông nghĩ thế nào về chuyện này?

Đôi mắt nhỏ của lão ánh lên vẻ vui mừng nhưng lão không nói gì. Edna khẽ kêu lên, gương mặt thất sắc. Cô ta úp mặt xuống giường, cố nén những tiếng nức nở.

Wolf nhìn cô ta với vẻ bối rối.

- Con gái hần đó. Hần luôn con hần vào đây để do thám những hành động và cử chỉ của ông.

Căn phòng yên lặng một hồi lâu, thỉnh thoảng có tiếng nức nở mà Edna không kìm nổi. Wolf nhìn xuống đôi chân với vẻ nhón nhác:

- Anh nói láo!

- Sao ông không hỏi cô ta. Ông không có hy vọng may mắn được bầu làm thị trưởng khi còn để con nhỏ ở đây. Cả hai cha con hần sẽ dựng chuyện làm ông mất uy tín và có thể buộc ông phải bán sới cái thành phố này.

Lão giơ ngón tay chỉ ra cửa:

- Để tôi yên – giọng lão run lên vì tức giận.

- Tôi sẽ ra khỏi đây – tôi nói – Ông cứ yên tâm nhưng trước đó ông phải gọi điện cho Macey, rút lời thưa kiện tôi về tội bắt cóc. Nếu không tôi sẽ loan tin cho cả thành phố biết về cái tổ con chuồn chuồn của ông.

- Tôi không muốn nhìn thấy anh trong thành phố nữa – lão nhắc lại – Tôi chịu đựng anh đã quá đủ rồi. Tôi sẽ rút lời kiện nếu anh rời hẳn nơi này.

Tôi cười chế nhạo:

- Ông phải rút lời kiện mà không có kèm theo điều kiện nào cả. Tôi mới là người nắm đằng chuôi. Tôi đã có sẵn bài báo định đăng ở trang nhất của tờ La Gazette mà ông không thể ngăn cản được. Tôi sẽ ở đây cho đến khi nào báo được bán khắp phố. Khi cả Crainville biết chuyện Edna là con một tay cờ bạc bịp và là bồ nhí của ông, ông sẽ ở trong một cảnh nhầy nhụa hầy đấy.

Lão còn lưỡng lự, tôi bèn gọi dây nói tới Sở cảnh sát thành phố. Khi Beyfield ở đầu dây kia, tôi đưa ống nói cho Wolf:

- Nói với hắn đây chỉ là một sự nhầm lẫn, con nhỏ bị bệnh thần kinh và định vu cáo tôi. Nói đi...

Lão trao đổi một hồi lâu với Beyfield và lại phải nhắc lại với Macey. Lão rút lời tố giác tôi và với cung cách lão phải giải thích như vậy tôi chắc Macey phải phất khùng lên. Dẫu sao câu chuyện cũng kết thúc một cách thắng lợi. Lão đập mạnh ống nói vào giá đỡ và hăm hè nhìn tôi.

Tôi đứng lên:

- Mọi chuyện thế là giải quyết xong. Tôi để ông lo thu xếp tiếp – Tôi liếc nhìn Edna vẫn chui trong chăn. – Tốt hơn hết là ông nên gặt con nhỏ đi. Bắt đầu từ bây giờ tôi làm việc cho tôi. Tôi đến Crainville với nhiệm vụ tìm ba cô gái bị mất tích, tôi sẽ tìm ra... Ông đừng có dính mũi vào chuyện này nữa, tôi đang cân nhắc xem ông nên làm thị trưởng hay không. Bây giờ Starkey đã bị loại khỏi vòng đua, chỉ còn ông và Esslinger so găng với nhau thôi. Tôi đã giải quyết Starkey cũng như tôi sẽ giải quyết những gã cứ nhất định cản trở công việc của tôi. Ông phải hiểu điều đó.

Tôi đứng dậy và đi ra không để lão trả lời. Tôi xuống nhà mở cửa, băng qua bãi cỏ và chui vào xe. Chiếc đồng hồ nhỏ trong xe chỉ một giờ ba mươi phút. Tôi quá mệt mỏi nhưng thấy vững tâm. Bây giờ tôi có thể tập trung sức lực để tìm cho ra kẻ đã giết Marian French, việc này chắc không dễ nhưng tôi sẽ tìm ra với bất cứ giá nào.

Tôi quay lại khách sạn Palace, nhảy vội những bậc thang và thấy Audrey và Reg đang ngủ say. Họ cứ để nguyên cả quần áo như thế mà nằm lán trên giường cá nhân, tôi phải dựng họ dậy để họ biết tôi đã về.

Audrey đứng lên duỗi hai tay:

- Tôi mệt quá. Chuyện xảy ra sao. Ông có gặp Wolf không?

- Có, tôi gặp rồi – tôi cười chế nhạo – Bây giờ cô có thể yên tâm mà ngủ. Sáng mai ta sẽ gặp nhau. Có nhiều chuyện tôi cần phải nói với cô. Nào ta đi Reg... Kiểm cái phòng khác mà ngủ một giấc. Bây giờ chúng mình ra đứng đường rồi. Wolf đã sa thải tôi, cả cậu cũng vậy. Có phải đã nói cậu muốn làm thám tử tư không?

Reg nhìn tôi với cặp mắt ngái ngủ và chuồn ra khỏi giường.

- Thật sao... Đó là ước vọng suốt đời của tôi. Không bao giờ tôi nghĩ sẽ chết rũ ở tờ báo La Gazette này.

- Nào, tiến lên thôi. Cậu sinh ra không phải để làm một anh chủ bút tờ con vịt nhưng cậu có thể làm một nhà trinh thám đấy. Nào, ta đi kiểm chỗ ngả lưng thôi.

Reg đi ra cửa:

- Ông có muốn tôi rề rà với nhân viên trực để ông bám lấy cô ấy không? – Anh ta đề nghị và nháy mắt về phía Audrey.

Tôi đẩy anh ta ra cửa:

- Cậu kiểm một phòng có hai giường. Ta phải tiết kiệm đấy.

- Này, đừng có để một giờ mà chào tạm biệt với cô nàng đấy nhé. Nếu ông chưa muốn ngủ thì tôi buồn ngủ rũ ra rồi.

Ngay khi anh ta đi khỏi, tôi quay lại Audrey vẫn nằm dài trên giường và chúng tôi nhìn nhau mỉm cười.

- Bây giờ yên tâm rồi chứ? Tôi còn làm gì cho cô nữa?

- Tốt rồi – cô trả lời vẻ hơi mệt mỏi – Ông giải quyết xong câu chuyện bắt cóc rồi chứ?

Tôi ngồi xuống cạnh cô và cầm lấy tay cô.

- Anh đã dàn xếp xong với Wolf rồi. Trong tình trạng của lão hiện nay, không có cách gì làm phiền anh được.

Cô cúi xuống nhìn hai bàn tay chúng tôi nắm nhau.

- Đúng vậy không? Nhưng anh cần thận trọng nhé.

- Em đừng lo cho anh. Cũng không mất thì giờ nhiều lắm để dọa nạt một lão già ngu ngốc như Wolf.

Tôi vuốt ve bàn tay cô. Cô thật đẹp. Tôi nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta cộng tác với nhau rồi. Anh nhiều tuổi hơn em. Vậy anh là người chỉ huy nhé...

Cô nói:

- Em đã hơi làm rối mọi việc. Bây giờ em không còn thể nào chống cự được anh nữa.

- Thế thì tốt lắm. Em không từ chối anh bất cứ điều gì nữa phải không?

- Bất cứ điều gì ư? – Cô nói với vẻ hoảng hốt giả tạo.

- Ừ, bất cứ điều gì – tôi nhắc lại và luồn tay vào đầu cô nâng nửa người cô lên. Đầu cô đặt vào khuỷu tay tôi, mặt chúng tôi sát gần nhau – Anh có làm phiền em không?

Cô nhìn tôi, trang trọng hẳn lên:

- Không, em không nghĩ vậy.

Tôi hôn cô:

- Thật sao?

Cô kéo tôi sát vào người, dịu dàng nói:

- Thích quá! Nữa đi anh!

Buổi sáng hôm sau, lúc 11 giờ, chúng tôi tập trung ở văn phòng Audrey để vạch một kế hoạch hành động.

Sau khi ba chúng tôi ngồi yên vị, tôi nói:

- Bây giờ xét xem ta phải làm gì. Có nhiều khả năng Wolf sẽ cho ngừng tìm kiếm các cô gái. Tôi không biết Folsberg sẽ làm gì. Có thể ông ta bảo tôi ngưng việc này. Nếu đúng như vậy, tôi sẽ hủy hợp đồng với ông ta. Tôi rút ruột Wolf được hai ngàn đô la, với số tiền này ta có thể đứng vững trong một thời gian. Cần phải tìm cho ra kẻ nào đã giết Marian French và chúng ta sẽ tìm ra. Tôi chia số tiền hai ngàn thành ba phần để mỗi người có một ít tiền mà chi dùng nhưng cần phải làm nhanh lên trước khi ta cạn tiền.

Audrey nói có vẻ lo lắng:

- Liệu anh có đại dột khi hủy hợp đồng với Sở Điều Tra Quốc Tế không? Ý em muốn nói... không dễ tìm được những việc tốt như vậy ở tất cả các nơi và anh có thể...

Tôi ngắt lời:

- Để rồi sẽ tính. Có thể Folsberg sẽ để mặc anh hành động. Dẫu có chuyện gì xảy ra thì đối với anh cũng vậy. Anh vẫn thích làm việc theo ý mình. Thôi, tạm thời trong lúc này, ta không nghĩ đến chuyện đó nữa. Bây giờ xem công việc của ta tới đâu rồi.

- Chưa ra sao cả – Reg nói – Ta chưa đạt được những kết quả quan trọng.

- Tôi cho cậu biết lý do vì sao. Cho tới bây giờ ta nhìn vấn đề vẫn dưới góc độ bầu cử. Nhưng nếu giả dụ những vụ bắt cóc không liên quan quá gì đến chuyện bầu cử thì cậu bảo sao?

- Không thể như thế được. Audrey bác đi.

- Tại sao lại không thể được. Tôi nói – Ta hãy bỏ qua chuyện bầu cử, Wolf, Macey cả băng của lão và đặt lại vấn đề từ đầu. Bốn cô gái bị mất tích không tìm ra được một hướng tìm tòi nào ngoại trừ chiếc giày của một trong các cô được tìm thấy ở một căn nhà bỏ không. Cô thứ năm cũng bị mất tích giống hệt như trường hợp của bốn cô trước nhưng lần này ta phát hiện được xác của cô trước khi kẻ giết người có thời gian giấu đi. Nếu chúng ta không đến ngôi nhà đó đúng lúc thì chẳng bao giờ ta biết được Marian French bị giết. Cô ấy bị mất tích giống như những cô khác. Do đó anh có thể cá được rằng bốn cô trước cũng đều bị siết cổ...

Audrey nói với vẻ nghi ngờ:

- Có thể như vậy... Bây giờ ta đã biết họ bị giết chết nhưng điều đó cũng không giúp được gì cho ta.

Tôi ngồi vào bàn giấy, cầm lấy bút chì rồi nói:

- Ta thử ghi những nhận xét lên giấy xem. Trước hết là về các cô gái. Thực ra chúng ta đã biết những gì về họ?

- Các cô đó cũng bình thường như các cô khác – Reg nói – Tôi không nghĩ ra kẻ sát nhân có lợi ích gì mà lại giết các cô gái đó.

- Điều mà em muốn biết – Audrey nói – là kẻ giết người làm thế nào có thể thuyết phục được các cô đến một ngôi nhà bỏ hoang... Em thấy các cô không khờ dại gì mà nhận lời đi đến một ngôi nhà ở nơi vắng vẻ không người ở... trừ phi họ tin cậy hoàn toàn vào kẻ...

Tôi chăm chú nhìn cô thật lâu:

- Đúng – tôi nói – có thể có cái gì khuất tất đây. Một kẻ nào đó đã gọi điện cho Marian hẹn cô ấy đến ngôi nhà. Điều này thì chúng ta biết rất rõ. Đầu tiên là bà chủ nhà cho anh biết. Sau đó cô ấy ghi lại địa chỉ trên cuốn sổ ở bên cạnh máy điện thoại. Tại sao cô ấy đến đấy mà lại không báo cho anh biết. Cô ấy biết anh ở đâu rồi mà.

Audrey nói mà xanh xám mặt mày:

- Cô ấy đến đấy vì biết rất rõ người gọi điện và cô nghĩ có thể tin tưởng ở kẻ đó.

- Ted Esslinger – tôi nói thông thả – Ngoại trừ Reg, Wolf và tôi thì Ted là người duy nhất mà cô quen trong thành phố này.

Audrey vụt đứng lên, bồn chồn đi lại trong phòng rồi nói:

- Thật là một sự điên rồ. Tại sao anh ta lại làm như vậy... Việc đó thật vô lý.

Tôi châm điếu thuốc và thông thả nhả khói:

- Bình tĩnh nào. Chúng ta chưa chắc chắn có phải chính là Esslinger không. Chỉ mới có thể nghi là hẩn thôi. Không hơn.

Reg nói giọng chua chát:

- Gã đẹp mã đó luôn luôn chạy theo cái váy. Nhưng từ đó mà dẫn đến chỗ giết các cô liên tiếp... hẩn làm như vậy với lý do gì.

- Em không thể tin như vậy – Audrey nói – Ted không thể là tên sát nhân được. Em tin chắc điều đó.

Tôi suy nghĩ và thấy mình hơi bị kích động:

- Hãy chờ một chút. Ta hãy tạm thời quên Ted đi. Các bạn cho tôi biết giả sử các bạn là kẻ giết người và muốn giấu xác nạn nhân đi. Các bạn giải quyết ra sao?

Reg nói ngay:

- Tôi sẽ chôn ở một nơi nào đó.

- Tại một nơi mà hẩn tin chắc không thể tìm thấy được – tôi nói – Chôn vào một nơi nào... Không, không chắc chắn lắm...

Audrey hơi rùng mình nói:

- Có một lò luyện gang của nhà máy gang thép nhưng hẩn làm thế nào chở xác từ Victoria Drive đến đấy mà lại không bị phát hiện, nhất là khi vào bên trong nhà máy.

Tôi lắc đầu:

- Cái đó không thể được. Quá khinh xuất. Nếu là tôi, tôi muốn giấu xác một kẻ nào không thể cho ai tìm ra thì các bạn này, tôi có một nơi: Nghĩa địa.

Reg nói:

- Đó thật là nơi lý tưởng. Nhưng chuyển xác từ Victoria Drive đến nghĩa địa thì cũng nguy hiểm chẳng kém gì đến nhà máy.

Tôi thông thả nói:

- Không nguy hiểm lắm đâu nếu đích thân nhà đòn làm việc đó.

Cả hai nhìn tôi với vẻ mặt căng thẳng, rồi Reg nhảy lên kêu:

- Phải, đúng rồi. Mọi chuyện thật ăn khớp. Điều đó hoàn toàn đúng. Chính là Ted Esslinger, không còn chệch đi đâu được nữa. Hắn giết các cô gái rồi ông già hắn chôn xác các cô. Ông ta chỉ việc chờ đến tối để xác vào trong xe đòn và chở đi đến nghĩa trang. Nếu có kẻ nào tình cờ bắt gặp thì cũng không thấy gì là lạ để nói lại. Lão có chìa khóa nghĩa trang và giấu xác trong bất kỳ nhà mồ nào.

Mặt Audrey tái xanh và nói:

- Em không thể tin như thế được. Max Esslinger không thể làm một chuyện như vậy.

Reg nói:

- Nhưng điều đó hoàn toàn đúng. Nó giải thích được tất cả.

- Không. Tôi nói – Chưa giải thích được tất cả đâu. Điều đó giải thích được vì sao Ted lại giết các cô. Vì lý do gì? Chúng ta hãy đào sâu vấn đề này mà xem xét. Giả sử Ted là kẻ giết người, các bạn có tìm cho hắn một lý do nào thật xác đáng không? Tại sao hắn lại giết năm cô trong một thời gian ngắn như vậy. Chỉ có một lời giải duy nhất có thể đứng vững được một chút, đó là hắn có máu giết người.

Audrey vẫn khẳng khái lắc đầu:

- Em biết hắn từ lâu. Chúng em là bạn học cùng lớp. Hắn bình thường như em và anh nói.

Tôi nhận xét:

- Ta không bao giờ nên quyết đoán như vậy. Có thể hắn đột nhiên bị mất trí. Lúc hắn còn nhỏ, hắn ra sao? Có sâu não hay gần như thế không?

Cô cãi lại:

- Hắn hoàn toàn bình thường. Tất nhiên hắn khoái các cô nhưng không thể liệt hắn vào loại điên rồ... có phải không?

- Không... Thôi được! Ta không bàn lý do này nữa. Thế còn có lý do nào khác để hắn có thể giết người không?

- Ông không nghĩ hắn đẩy các cô... vào một tình trạng xấu xa... và muốn tránh những chuyện rắc rối... – Reg nói nhưng đột nhiên ngừng lại.

- Sao? Cả năm cô ư? – Tôi nói – Không, không thể được. Hơn nữa hắn mới quen Marian thôi. Và Marian không thuộc loại nhẹ dạ đâu.

Chúng tôi yên lặng suy nghĩ một lát. Tôi hỏi Audrey:

- Hắn có yêu ông bố không?

- Họ rất thân với nhau – cô trả lời – Hai người làm bất kỳ việc gì cho nhau. Hắn không thuận lắm với bà mẹ thôi.

- Thế liệu có phải hắn muốn ông bố trở thành thị trưởng ở Crainville không? Anh muốn nói... anh ta có mong muốn lắm không?

- Tôi nghĩ là có.

- Thật là một ý nghĩ hơi kỳ lạ nhưng khiến cho mọi sự việc đứng vững được. Giả sử Ted muốn tìm một mưu kế để giúp đỡ ông bố trong việc bầu cử. Nếu hắn có thể hạ đổ ván Starkey thì sẽ tạo ra nhiều thuận lợi cho ông bố.

Ref nhảy nhồm:

- Sao? Ông muốn nói chỉ vì muốn cho ông bố làm thị trưởng mà hấn hạ sát năm cô gái ư?

- Không, không phải là điều tôi định nói. Nhưng giả sử Ted có một cái gì đó. Tôi không biết. Một sự sùng tín về tôn giáo nào đó... một loại chứng cuồng dâm... Nếu hấn tìm ta một biện pháp vừa dễ loại Starkey vừa dễ thỏa mãn tính khát máu bẩm sinh...

Audrey nói:

- Nhưng hấn không có như vậy. Em biết rõ hấn mà.

- Nghe đã. Tôi nói ngắn gọn – Nếu tôi có tính khát máu bẩm sinh thì không bao giờ tôi la toáng lên cho mọi người biết.

- Thế ra ông có đấy à? Reg hỏi.

- Sau này tôi sẽ cho cậu biết... tôi dám chặt bàn tay mà cá rằng hăng mai táng của Esslinger có dính dáng một chuyện gì đó trong các vụ giết người này.

- Ông không biết có thực các cô khác bị giết không. Reg nói. – không phải vì Marian bị giết mà...

- Này, đừng có cố mà làm hỏng lập luận của tôi. Chắc chắn ta cứ theo hướng đó mà tìm kiếm. Lập luận đó đúng đấy! Quá đúng là khác! Cần phải theo hướng đó ngay. Tôi muốn cậu đến tiệm hình dore xét xem có bao giờ Ted đến đó không? Đó là điều chủ yếu. Sau đó cậu cố tìm xem kẻ nào đến mua những tấm hình của ba cô Luce Mac Authur, Vera Dengate và Joy Kuntz.

- Đồng ý – Reg nói – Tôi sẽ xem tôi có thể làm được gì.

Sau khi anh ta đi tôi nói với Audrey:

- Bây giờ đến lượt em. Anh muốn em lo Ted Esslinger. Em tìm hiểu xem hấn làm gì trong buổi chiều xảy ra các vụ mất tích. Xem hấn có tình trạng ngoại phạm nào không? Cố tỏ ra dịu dàng với hấn và không rời hấn nửa bước. Cố tìm xem hấn có những ý nghĩ lạ lùng gì không? Trừ phi chúng ta sơ sót điều gì, anh vẫn thấy chỉ có một cách giải thích duy nhất là hấn điên. Em cố tìm hiểu xem hấn có điên thật không?

Audrey gật đầu:

- Em sẽ lo chuyện đó. Thế còn anh? Anh định làm gì?

- Đã đến lúc anh phải làm một cuộc viếng thăm Max Esslinger. Anh muốn ngó qua hăng mai táng của ông ta.

Cô cầm lấy túi xách và khăn tay.

- Anh sẽ thấy ông ta làm anh có cảm tình đấy. Em thề rằng Max Esslinger không dính dáng một tẹo nào vào vụ này và khi gặp ông ta, chắc anh có cùng ý kiến với em.

Tôi kéo cô vào người:

- Em không có tâm hồn đen tối và nghi ngờ như anh. Tôi nói và ôm hôn cô.

Cô đẩy tôi ra, nghiêm nghị nói:

- Ta làm chuyện này quá nhiều rồi đấy. Thôi bỏ tay ra.

- Khoan đã – tôi nói, vẫn giữ cô trong vòng tay – Chẳng phải anh đã nói với em, chính anh là người chỉ huy hay sao?

Cô cười hỏi:

- Bất cứ lúc nào ư?

Căn phòng rơi vào im lặng một lát.

Chương 7

Tôi nhẹ nhàng đẩy tấm cửa kính của “Hãng mai táng của thành phố Cranville.” Một tấm màn lớn bằng lụa đen treo dọc theo một cây sào bằng đồng che phần trong cùng của gian phòng tôi bước vào. Sau tấm màn, chắc có cửa đi sâu vào trong. Phải chờ một lát mới thấy một người đàn ông vén màn đi ra.

Hắn có bộ mặt xám ngoét không một hạt màu, mớ tóc vàng màu rơm được chải sáp dính chặt vào sọ, đôi mắt đen thụt sâu vào trong hố mắt như hai hòn than hồng.

Hắn có dáng như một con ma cà rồng khiến tôi cảm thấy ghệt thở trong giây lát. Cuối cùng cố gắng lắm tôi mới cất lời hỏi:

- Ông Esslinger có nhà không?

Hắn khó chịu, không nhúc nhích, hỏi:

- Ông là ai để tôi vào báo?

- Một nhân viên Sở Điều Tra Quốc Tế muốn gặp ông ta đôi chút.

Ánh mắt hắn vội lia đi nhưng tôi kịp nhận thấy hắn có vẻ hoảng hốt.

- Tôi sẽ vào báo nhưng lúc này ông ta đang bận.

- Tôi cũng không vội lắm. Ông cứ nói đơn giản là tôi muốn gặp ông ta.

Hắn nhìn tôi thật lâu với cặp mắt thù địch rồi mới lui vào.

Trong khi chờ đợi, tôi ngắm chiếc quan tài giả gỗ kê ở giữa phòng. Đó là một công trình tốn nhiều công sức và tôi mơ hồ tự hỏi nó có phải để dành cho tôi không?

Một giọng nói dịu dàng ngay sau lưng tôi:

- Ông muốn gặp tôi.

Tôi giật mình muốn nhảy nhồm. Nom ông giống Ted như đúc tuy có già hơn. Mặt có nhiều nếp nhăn và ánh mắt đầy vẻ suy tư nhưng sự giống nhau thì đáng kinh ngạc.

Tôi nói:

- Chắc ông có biết về tôi. Tôi làm cho Wolf đến sáng nay thì thôi.

Ông mỉm cười và nói với giọng nam trầm dễ nghe:

- Vâng. Ông là nhà thám tử tư ở New York phải không? Rất vui sướng được làm quen với ông. Ông không còn làm cho Wolf nữa sao?

Tôi hơi lúng túng bắt tay ông, mỉm cười:

- Chúng tôi có một số bất đồng ý kiến. Thế là tôi buông.

Ông lắc đầu:

- Khó mà hợp được với một người như Wolf. Xin mời ông qua phòng tôi.

Tôi theo ông đi vào một hành lang hẹp có nhiều phòng. Phòng thứ ba là văn phòng của ông.

Ông chỉ chiếc ghế dựa mời tôi ngồi và đến ngồi sau chiếc bàn lớn có bày đủ mọi thứ cần thiết.

- Ông Spencer, tôi có thể giúp ông được việc gì? Ông hỏi và rút hộc bàn lấy ra một hộp xì gà đãi tôi.

- Không, xin cảm ơn. Thứ này tôi không quen. Tôi lấy thuốc châm lửa hút – Như vừa nói với ông, tôi cắt đứt Wolf từ sáng nay. Ông Esslinger, vụ này làm tôi đau lòng và tự nghĩ ông sẽ không phản đối nếu tôi tiếp tục công việc này cùng với cô Sheridan. Tất nhiên ông không phải trả tôi tiền công. Wolf đã thanh toán tiền và tôi không có ý định hoàn lại cho lão. Trước khi quay về New York, tôi muốn làm sáng tỏ mọi chuyện.

Tôi ngạc nhiên thấy gương mặt ông bừng sáng.

- Ông Spencer, ông thật quá hào hiệp. Xin thú thực với ông, tôi cũng rất áy náy thấy công việc chưa đâu vào đâu. Bản thân tôi cũng lo lắng muốn thấy vụ này được khám phá ra.

Tôi nhớ lại lời cam đoan của Audrey rằng ông không có chút gì dính dấp tới vụ các cô gái mất tích. Ở con người Esslinger, có một cái gì đó khiến tôi thừa nhận là Audrey có lý.

- Thật tốt quá. Nói thực ra tôi chờ ở phía ông những lời nói buông xuôi cơ đấy. Tôi được biết ông để cho cô Sheridan được tự do hành động phải không?

Ông bối rối nhìn tôi:

- Tại sao?... Không... Xin cam đoan với ông... Khi được biết Wolf có thuê một nhà chuyên môn và lão có ý định lợi dụng câu chuyện khủng khiếp này vào mục đích chính trị thì tôi bắt buộc cũng phải làm theo lão. Nhưng thưa ông Spencer, xin thề với ông lương tâm tôi chỉ yên ổn chừng nào người ta tìm thấy các cô gái hay tóm được gáy kẻ sát nhân lôi ra trước vành móng ngựa.

Tôi chăm chú nhìn ông rồi thông thả nói:

- Đó là những vụ giết người. Không nghi ngờ gì nữa.

Rồi tôi kể vụ phát hiện ra xác Marian French. Khi tôi thuật xong ông thông thả đặt điều xì gà lên cái gạt tàn. Rõ ràng câu chuyện làm ông xúc động.

- Kẻ nào có thể phạm vào một tội ác khủng khiếp như vậy. Tôi không thể nào tin được lại có kẻ dám cả gan giết các cô gái tội nghiệp một cách dã man như vậy... mà không có một lý do nào. Thật không hiểu nổi.

- Có thể có lý do đấy. Hoặc có một lý do hoặc kẻ giết người thuộc loại bạo dân hay bị ám ảnh dục tính giết người vì điên loạn.

- Ông nói thì thể cô gái khốn khổ đó bị lấy mất. Nhưng làm thế nào? Kẻ sát nhân giấu xác cô vào đâu?

Tôi lắc đầu:

- Tôi không biết gì về chuyện kỳ lạ đó cả. Nhưng... có một điểm tôi muốn biết rõ.

Tôi dừng lại một giây và vụt hỏi thẳng ông:

- Sao ông lại thuê Sheridan? Theo tôi hiểu thì không một người dân nào ở Cranville lại tin cô ta làm được vụ này?

Hình như có một thoáng lưỡng lự hiện lên trên mặt ông, nhưng tôi không kịp biết có chắc không.

- Tôi chưa thật hiểu rõ ý ông. Giọng ông có chút lạnh lẽo.

- Thưa ông Esslinger, cô Audrey là một cô gái dũng cảm. Tôi thật mến cô, phải nói là rất mến. Thật tình tôi thú nhận với ông là cô đã làm hỏng của tôi một số dấu vết vì cô nghĩ bản thân cô có thể giải quyết được. Một phụ nữ không thể làm một việc quá liều lĩnh, quá nguy hiểm như thế này. Vậy thì ông thuê vì lý do gì?

Mặt ông ửng đỏ. Ông cầm điều xì gà lên ngấm ngía, thấy tắt ông châm lại.

- Tôi thật tin cô Sheridan có đủ khả năng tìm thấy các cô gái. Cuối cùng ông nói – Thưa ông Spencer, ông đừng nên quên khi đó không ai nghĩ các cô đó bị giết cả.

Tôi chăm chú nhìn ông nhưng ông nhìn đi nơi khác.

- Mọi chuyện đều rồi như canh hẹ. Tôi nói – Nhưng nếu ông không thành thực thì tôi không thể nào giúp được ông.

- Nhưng tôi thề với ông...

Tôi gơ tay.

- Thôi ta không nói nữa. Khi nhìn thấy ông, tôi cứ nghĩ ông là con người mực thước, nhưng tôi cũng có thể nhầm. Ông giao Audrey lo vụ đó và làm như vậy không phải vì ông nghĩ cô ta có thể tìm được các cô gái. Có một lý do khác. Có thể ông không muốn người ta tìm thấy họ và khi mướn Audrey, ông cảm thấy yên tâm vì biết không bao giờ cô ta tìm ra.

Ông nháy nhồm trên ghế, giận dữ nói:

- Làm sao ông dám nói với tôi như vậy? Audrey Sheridan điều hành một Cơ sở trinh thám tư duy nhất ở Cranville. Lẽ tự nhiên tôi phải thuê cô ta.

- Vậy sao, – tôi lắc đầu – Còn nhiều hăng có danh tiếng – mà cũng không xa đây lắm – sẽ rất

vui sướng nếu được lo vụ này. Họ cũng không đòi quá đắt hơn Audrey đâu, và ông có thể tin chắc sẽ đạt kết quả. Thưa ông Spencer, nhưng điều ông nói với tôi còn khuya mới làm tôi hài lòng.

Ông cố gắng kiềm chế bản thân và ngồi thụt sâu trong ghế dựa.

- Tôi e rằng ông đánh giá quá thấp phần đóng góp của tôi trong vụ này – ông cố bình tĩnh nói – Tôi biết rõ là mình đã làm hết sức với các phương tiện có được và hơn bao giờ hết tôi muốn ông tiếp tục lo việc này. Nếu cần thiết tôi sẽ trả ông tiền.

- Đồng ý. Tôi nói và dí mẩu tàn thuốc vào cái gạt tàn. – Thế theo ông, ông có hy vọng trúng cử không?

Tôi cảm thấy câu hỏi này không làm ông hài lòng và có ý đề phòng.

- Tôi không nghĩ Wolf là một đối thủ gây khó dễ cho tôi, – ông bữu môi trả lời – Lão không được lòng mọi người. Lại thêm bây giờ ông không còn làm cho lão nữa, tôi không tin lão có thể tìm được các cô gái đó.

- Ông có nghĩ Macey sẽ đưa ra một ứng cử viên khác không? Starkey đã bị loại hẳn cuộc đua rồi.

Ông nhún vai:

- Có thể. Tôi không biết nữa.

- Cái ông gây đét mà tôi gặp khi vào là ai vậy?

Sắc diện ông trở nên ủ ê:

- Ông muốn nói ai? Elmer? Elmer Hench phải không? Ông anh vợ tôi đấy. Ông ta thay tôi điều hành cơ sở. Chuyện chính trị choán của tôi nhiều thời gian quá.

Tôi đứng lên:

- Thôi được, thưa ông Esslinger, đó là gần như tất cả những điều tôi muốn nói với ông. Bắt đầu từ hôm nay tôi chuyển sang hành động. Chúng ta sẽ có dịp gặp lại.

Ông không nhúc nhích:

- Tôi hoàn toàn tin tưởng nơi ông – ông nói mà đôi mắt nhìn xuống miếng lót tay – Tôi tin ông sẽ thành công.

- Đó là điều ông có thể tin chắc như vậy – tôi nói ngắn gọn rồi quay ra cửa. Chợt tôi sững người.

Một người đàn bà đứng ngay ngưỡng cửa. Mụ đứng đấy từ lúc nào? Tôi không biết chút gì hết. Mụ cao lớn, mớ tóc xám và đôi mắt ướt trông như hai viên sỏi sau cơn mưa. Mụ mặc chiếc áo dài lụa đen lòa xòa xung quanh như cái xắc và đeo đôi hoa tai bằng hạt huyền. Với giọng khàn khàn, khô khốc, đầy vẻ uy quyền, mụ hỏi Max Esslinger:

- Người này là ai?

- Ông Spencer, nhà thám tử New York đấy. Ông trả lời và liếc nhìn mụ với ánh mắt sượng sùng và mệt mỏi. Ông quay sang tôi – Vợ tôi đấy.

Không một chút vui thích, không một chút tự hào trong giọng nói. Trái lại giọng ông dừng đọng, ánh mắt chán chường đủ để bộc lộ một điều thất vọng thầm kín nào đó.

Mụ Esslinger nhìn tôi, thè đầu lưỡi đỏ nhợt nhạt qua đôi môi. Cử chỉ đó thật khá kinh tởm. Nó như là cái bụng nhọn nhót của con ốc sên.

- Ông ta muốn gì vậy? Mụ hỏi.

- Mọi chuyện đã thu xếp xong xuôi rồi – Esslinger vội nói – Bây giờ ông khách về. Ông ta muốn giúp cô Audrey và hiện nay ông không còn làm cho Wolf nữa.

Mụ thông thả đặt hai bàn tay nhợt nhạt chéo nhau, những ngón tay của bàn phải đặt lên mu bàn trái.

- Audrey không cần phải có người giúp – mụ nói – Bảo hắn đi thôi.

- Tôi đi đây. Tôi nói và đi ngang qua mụ ra cửa.

Cái mũi cao lớn, mắt như rắn độc, có cái gì làm cho người ta hết vía. Giữa ông anh và mũi rất giống nhau. Cũng thân hình khô đét như mướp, cũng cái mũi gãy và nhọn, cũng đôi môi tím ngắt và độc ác.

Khi tôi ra đến cửa, mũi nói theo:

- Tôi không thích những kẻ đến rình mò nhà tôi. Đừng có bao giờ để tôi gặp lại nữa...

Tôi đi qua hành lang, bước vào phòng chờ của khách.

Elmer Hench đứng đó, ngay cạnh chiếc quan tài, hai bàn tay dài xương xẩu đặt trước ngực, cái đầu nghiêng về một bên như chú ý nghe trộm từ lâu.

Hắn đưa mắt nhìn trong khi tôi đi qua căn phòng và cả hai cùng câm nín.

Tôi mở cửa rồi hít một hơi dài. Đã tìm thấy ánh mặt trời và tiếng huyên náo của đường phố rồi.

Tôi để lại mảnh giấy cho Reg và Audrey ở văn phòng khách sạn cho họ biết tôi ở quán Joe cách đây hai khúc nhà.

Khi tôi đến quán thì mới hơn bảy giờ một chút, trong quán chỉ có lèo tèo vài người ở quầy trả tiền còn phòng ăn nhỏ gian trong thì hoàn toàn vắng bóng người. Tôi nói với người pha rượu hể ai hỏi thì bảo tôi chờ ở phòng ăn.

Hắn nói:

- Đồng ý – và tôi đi vào ngồi bên cái bàn trong một góc phòng cách xa cửa ra vào.

Một cô phục vụ mặc đồng phục xanh hỏi tôi có dùng “món ăn đặc biệt” không.

Tôi giải thích với cô là tôi còn chờ các bạn và mang trước cho tôi một ly rượu mạnh.

Cô cười để lộ hai hàm răng trắng bóng. Khi nhìn cô thật gần, tôi nhận thấy cô có một thân hình thật “vâm” đủ để các tay lái xe tải có thể tông xe vào nhau.

- Ông dùng rượu gì? Cô cúi xuống hỏi tôi. Mùi thơm nước hoa tỏa ra khiến tôi muốn ngộp thở.

Tôi bảo cô mang cho tôi một ly urytxki lớn không pha, và nhìn cô núng nính đi về phía quầy rượu.

Khi cô chưa quay lại với ly urytxki, Reg đã xông vào và nở nụ cười thoải mái lúc thấy tôi. Anh ta hấp tấp vấp phải một chiếc ghế.

- Tôi đang chết đói đây. Cuộc sống mới làm người tôi hao mòn nghiêm trọng.

- Hao mới chẳng sao? Cậu có thu được tin gì không?

Cô phục vụ đặt lên bàn ly urytxki trước khi anh trả lời.

- Chào bé bột. Cô nói với Reg làm mặt Reg đỏ rần.

Tôi hỏi Reg: -Cậu uống gì?

- Đừng có cho hắn tập uống rượu – cô phục vụ nói và nở nụ cười che chở với Reg.

- Để tôi đem cho hắn ly Coca cola.

Tôi nhìn theo dáng cô đi với con mắt thích thú cho tới khi cô khuất vào trong quầy.

Tôi hỏi Reg:

- Bờ của cậu đấy à? Rồi tiếp: -Sao?

Anh vuốt mớ tóc rối:

- Ở tiệm hình người ta có biết Ted. Hắn đến đây khá nhiều lần và mua một số hình nhưng cô thu ngân không nhớ những hình hắn mua có phải là hình của ba cô gái không?

- Thế sao cậu không cố làm đầu óc con nhỏ tươi tỉnh cho nó nhớ ta.

Anh nhún vai:

- Không thể hỏi thêm được điều gì. Ông còn lạ gì cái bọn ngu ấy. Ngay cả họ của mình cũng không nhớ nổi nữa là.

- Thế làm sao con nhỏ lại nhớ ra Ted có đến tiệm?

- Hẳn tán cô ta. Thằng cha đó thấy gái như mèo thấy mỡ. Cô ta nghĩ hẳn đến mua hình chỉ là một có để bắt bồ với cô.

- Thế cậu có thêm được chi tiết nào không? Tôi hỏi và lảng trên bàn cho Reg một điều thuốc.

- Hẳn bắt đầu lui tới tiệm gần một tháng nay. Hẳn làm quen luôn với con cào cào đó. – tôi nghĩ con nhỏ đã cắn câu – Và mỗi lần đến, hẳn lại mua một hay hai tấm hình bày trên quầy. Sau khi tán trời trăng với cô một lát, hẳn trả tiền rồi rút. Cô ta quỳnh lên không nhớ hẳn đã mua những tấm hình nào.

- Thế hẳn không đưa tấm tích kê cho cô ta à?

- Làm gì có chuyện đó. Hẳn có điên đầu. Thêm một chuyện khác: Những tấm hình chụp hôm trước thì hôm sau được bày trên quầy. Như vậy chắc hẳn đã mua những hình các cô gái đó nhưng không thể nào xác minh được.

- Những câu chuyện lật vạt này chẳng đưa ta đi đến đâu – tôi lầu bầu – Cậu chỉ thu thập được thể thôi à?

Reg thở ra một làn khói:

- Tôi vừa mới gặp một cậu bạn của hẳn, một gã tên là Roger Kirk. Ted và gã luôn luôn cặp kè với nhau. Tôi cố dò hỏi nhưng gã không muốn mở miệng. Ông có định gặp gã không?

Tôi nhìn anh chăm chú:

- Cậu có ý định gì đấy?

- Chắc gã biết nơi Ted hẹn hò với các cô gái bị mất tích. Cứ bám riết gã thì thế nào cũng phun ra được một điều gì.

- Đó cũng là một ý kiến nhưng phải coi chừng. Nếu Kirk kể lại cho Ted nghe người ta nghi ngờ hẳn thì mọi chuyện hỏng bét. Để tôi xem thử có dùng gì được tay Kirk đó không.

- Tôi nhường gã cho ông – Reg nói và vắn vẹo người trên ghế.

- Đến bao giờ mới được đớp? Tôi muốn măm rồi.

Tôi tọt nốt ly rượu và nói:

- Chờ Audrey đã. Thế cậu có biết gì về tay Elmer Hench không?

- Lão đó à? Lão làm tôi cháy mặt. Ông đã bao giờ gặp một gã như vậy chưa? Đóng phim thì chắc ăn tiền đấy.

- Thôi bỏ đi... Cậu biết gì về hẳn?

- Không nhiều lắm. Chính hẳn điều khiển cái hãng đó thay cho Max. Tôi được biết hẳn là một chuyên viên giỏi trong lĩnh vực chôn người chết. Chưa ai vượt hẳn về nghề liệm xác. Xác chết nào qua tay hẳn cũng như là còn sống đấy.

- Hẳn là anh vợ của Max phải không?

- Đúng vậy. Khi Esslinger bắt đầu dẫn theo con đường chính trị thì chính mụ đưa hẳn vào làm và từ đó hẳn mọc rễ ở đây.

- Có đúng là mụ Esslinger nghiện rượu không? Dixon cho tôi biết, nhưng mặt mụ ta không có vẻ gì là cái hũ chìm cả.

Reg lắc đầu:

- Tôi không thể biết thế nào mà nói với anh được. Mụ ta lạ lắm... Hình như Max sợ mụ.

- Sao thế?

- Chính mụ dắt mũi cả ông chồng lẫn mọi chuyện trong nhà. Ông chồng theo con đường chính trị cũng là theo ý kiến của mụ. Chỉ có Ted là làm cho mụ mềm yếu nhưng chuyện đó anh có thể hiểu được vì sao rồi.

Cô phục vụ mang ly Coca cola đến và hỏi:

- Bây giờ các anh đã định ăn chưa?

Khi nhìn thấy tôi định ra hiệu cho cô chờ thêm một lát nữa, Reg phản đối:

- Ê nay! Audrey đi đâu nhỉ? Tôi đã nói với ông là tôi muốn đớp từ lâu rồi mà.

- Thôi được. Cho hai xuất “món ăn đặc biệt” đi.

Khi cô phục vụ đi khỏi, tôi hơi cúi người phía anh ta:

- Không biết cô bé có gặp chuyện gì rắc rối không?

Reg nhìn qua sau vai tôi rồi mỉm cười chế nhạo

- Lần này thì không. Cô ta kia rồi.

Tôi quay lại.

Audrey đi qua căn phòng, duyên dáng hơn bao giờ hết. Mắt cô sáng long lanh. Tôi hiểu là cô có chuyện gì...

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi hỏi.

Cô ném chiếc tích kê màu xanh lên tấm khăn bàn, kéo ghế ngồi.

- Em vừa nhận cái này.

Cô nói và kéo ghế ngồi.

Tôi không cần nhìn tấm tích kê đến hai lần. Tôi biết rõ nội dung trước khi đọc hàng chữ in ở phía trên: “Chúng tôi vừa chụp hình cô.”

Tôi thông thả ngồi xuống nhìn Audrey nén nỗi hốt hoảng. Tôi có cảm giác như trong người không còn giọt máu nào. Cô cười vui vẻ nói:

- Ô kìa... Anh đáng lẽ phải vui vẻ chứ? Đây chẳng phải là một dịp ta mong chờ ư?

- Hừ? Em muốn nói cái gì vậy? – Tôi gay gắt hỏi trong khi cố làm tiêu tan những hậu quả đầu tiên của cú sốc – Em tưởng anh để em tham dự cái vụ đó hả? Em không khùng chứ?

Cô thở dài và quay sang Reg như tìm người đồng minh:

- Cậu có hiểu cái gã này không? – cô hỏi – Tôi trịnh trọng làm con mồi mang đến cho hắn một biện pháp dẫn ta thẳng đến tên sát nhân thể mà hắn lại đón nhận như vậy.

Bản thân Reg cũng có vẻ hơi dao động:

- Nay bà chị – anh ta nói về lịch sự – hãy đặt mình vào vị trí của hắn xem. Hắn mất bà chị đấy!

Đến lượt Audrey tỏ ra bối rối, gượng cười:

- Thế mà tôi lại nghĩ là chuyện không ai biết chứ.

- Ngay đến cả một thằng cha cầm điếu cũng biết hắn về đêm không ngủ được – anh ta nói với vẻ miệt thị – Cô nhật được cái này ở đâu vậy?

Audrey đặt chiếc xắc lên bàn vui vẻ nói:

- Chiều nay người ta vừa chụp hình tôi. Lúc đó tôi đi cùng với Ted thế là người ta chụp luôn.

Cô phục vụ quay lại với hai xuất ăn “món đặc biệt.” Cô ta nhìn trộm Audrey nói với vẻ ghen tị:

- Cũng món ăn như vậy chứ?

Tôi đẩy xuất ăn của tôi về phía Audrey:

- Em ăn hộ anh. Anh không thấy đói.

- Nhưng anh cần phải ăn – cô cãi lại – Anh không lo ngại cho em đấy chứ?

- Em yên tâm – tôi quay sang cô phục vụ – Cho tôi thêm ly uýt-xki nữa.

- Tình yêu thì bao giờ cũng vậy – Reg nói – Khi nào tôi cảm thấy ăn không ngon tôi sẽ biết vì sao.

- Thôi im đi – tôi nói hơi bực mình – Tôi đang có vài suy nghĩ trong đầu.

- Tôi muốn tin lời ông lắm – anh ta nói rồi hục đầu vào đĩa thức ăn cứ như đã tám ngày chưa có gì vào bụng.

Tôi cầm tấm tích kê kê vỗ vỗ lên bàn, nói:

- Tôi không thích cái vụ này lắm. Bắt đầu từ lúc này, Reg, cậu không được rời Audrey lấy nửa bước.

- Cái đó thì hay đấy. Máy giờ thì cô đi tắm? Anh ta hỏi Audrey.

- Không có chuyện đó đâu, em gái ạ! Cô nói – Ông Spencer, thế ông nghĩ tôi không đủ khả năng tự vệ được sao?

- Câu nói đó đáng “lưu danh thiên cổ” lắm đấy. Audrey, anh đã nói với em rằng anh không thích chuyện này. Bắt đầu từ tối nay, anh sẽ cử một vệ sĩ cho em.

- Chà khoái! Reg lắm bầm giữa hai lần nhai.

- Nếu cậu còn tiếp tục không coi lời tôi nói là đúng đắn thì tôi vặn cổ cậu đó. Cậu hiểu chưa? Nếu có chuyện gì xảy ra, cậu sẽ nếm đòn đấy – Tôi quay sang hỏi Audrey – Ted có nói gì với em khi họ chụp hình không?

- Hắn có vẻ hoảng sợ. Hắn khuyên em nên coi chừng.

- Cái đó anh không lấy làm lạ – tôi nói với vẻ khinh miệt – Thế em còn dò hỏi thêm được điều gì nữa?

- Chẳng có chuyện gì quan trọng cả – cô thú nhận với vẻ biết lỗi – Nói thực ra... chẳng có gì hết.

Tôi nhìn hai người với ánh mắt nghiêm khắc:

- Tôi nghĩ cả hai người đều không xứng đáng với số tiền thù lao mà tôi đã trả. Ngay cả chuyện hắn có hay không tình trạng ngoại phạm trong chiều Marian bị giết, cô cũng không xác định được sao?

Audrey ngừng nhai:

- Thừa ông Spencer – cô nói với giọng gay gắt – nếu ông còn tiếp tục lên mặt người trên thì tôi xin từ chức và trở lại tự lo lấy công việc.

- Và thế rồi cô sẽ đi đến thành công lớn – tôi chế nhạo – Nhưng thôi, đùa đấy. Em không thể khiến hắn tiết lộ tình trạng ngoại phạm được à?

- Không, không có cách gì khiến hắn nói chuyện đó. Trái lại hắn còn mời em chơi với hắn tôi mai đấy.

Tôi cầm uýt-xki cô phục vụ mang đến.

- Em muốn nói là hắn hẹn em? Tôi hỏi cô ngay sau khi cô phục vụ ra chỗ khác.

Audrey gật đầu:

- Là một nhà thám tử thì em chưa ra sao nhưng làm gái thì cũng còn đủ sức hấp dẫn đấy.

- Ta hãy xét vấn đề sót sao hơn một chút nữa. Ted và em là bạn từ nhỏ phải không?

- Chuyện đó không ăn nhập gì ở đây – Reg tuôn ra giọng nói có chút khinh miệt – Một chú nhóc đi học cùng với con nhỏ có thể kéo tóc làm đổ mực trên áo một cách vô tư rồi bất thành linh thấy ừ tai, quỳnh quáng, thế là dính câu! Tôi bị rồi mà.

- Cậu có im đi không? Khi nào tôi muốn cậu kê khai cuộc đời tình ái của cậu thì tôi sẽ cho cậu biết.

- Đừng có gây mối bất hòa trong chúng ta – Audrey dàn hòa – Trong những năm gần đây, em và Ted ít gặp nhau... Nhưng lần này sự tình cờ đã đẩy em vào trong vòng tay nhau... và hắn có vẻ thích thú.

Tôi quay về phía cô:

- Hình như em có một ý định gì phải không?

- Thế anh không đoán được à? Nếu Ted là kẻ giết người thì đây là cách duy nhất để ta bắt được quả tang. Em đã nghĩ ngay đến điều đó khi họ chụp hình em lúc chiều nay. Em gọi cho Ted thấy em không dừng dừng với hắn, thế là hắn chui đầu vào rọ. Chúng ta đang đứng trước những sự kiện đúng như những vụ giết người lần trước. Em là cô bồ mới của Ted. Em đã được

chụp hình. Ngày mai hình em được bày ra tủ kính của tiệm và chỉ thiếu có điều em bị mất tích nữa là tấn tuồng được diễn trọn bộ. Nhưng lần này thì em không có ý định để cho câu chuyện đến kết cục đó đâu.

Tôi suy nghĩ một lát:

- Em còn được an toàn cho tới khi hình được bày ra tủ kính... Người ta có thể không trưng ra. Nhưng hình đã được trưng ra thì không thể rời em bất cứ lúc nào.

Audrey nói:

- Người ta sẽ bày ra. Em vừa gọi điện cho tiệm và em đã giải quyết xong. Họ sẽ phóng lớn hình em và hứa sẽ bày hình em vào sáng mai.

Reg nhìn cô vẻ thán phục:

- Cô không chịu đi vòng vo gì hết. Lần này chắc sẽ được một cái gì đó rồi.

Tất cả những cái đó không làm tôi phấn khởi lắm nhưng tôi thấy có phản đối cũng vô ích. Tôi nói:

- Thôi được. Chúng ta sẽ không rời em nửa bước. Thế hẳn hẹn gặp em tối mai ở đâu?

- Hẳn sẽ gọi điện cho em biết. Hẳn rủ đi ăn sau đó nhảy nhót một chút nhưng chưa có gì dứt khoát.

Tôi quay lại Reg:

- Ngay khi trời thật tối, cả ba chúng ta sẽ làm một cuộc tham quan nhỏ nhỏ: Nghĩa trang của Cranville. Tôi muốn xem qua chỗ đó. Sau khi về, cậu dẫn Audrey về khách sạn và ở luôn đó cùng với cô ấy. Còn tôi sẽ đảo qua hăng mai táng một chút.

Audrey nói và hơi cúi người về phía trước:

- Tại sao anh không ghé thăm căn phòng của Ted một chút. Hẳn cho em biết hẳn sẽ về muộn. Ta có thể đi ngay bây giờ.

Tôi hỏi Audrey:

- Em có biết phòng hẳn ở chỗ nào không? Anh thấy ý kiến đó hay đấy. Anh có thể lên vào đấy mà không gặp khó khăn gì lắm chứ?

- Ở ngay sau nhà. Anh lên dễ dàng thôi. Lại đây. Em lái xe đưa anh đi.

Tôi đứng lên đẩy lùi chiếc ghế:

- Đồng ý. Ta đi thôi.

Nhà của gia đình Esslinger là một ngôi nhà hai tầng lầu ở ngay đường vào thành phố.

Trời tối sập rất nhanh. Khi Audrey lặng lẽ đậu xe đằng sau nhà dọc theo một con đường hẹp và vắng thì lúc đó mới hơn mười giờ rưỡi. Lầu một hoàn toàn chìm trong bóng tối nhưng trong một gian phòng ở tầng trệt có ánh đèn hắt ra.

Audrey dừng xe và chúng tôi bước ra.

- Kia kìa... – cô thì thầm và chỉ cho tôi thấy một cửa sổ nhỏ trở trên mái – Anh chỉ việc đi theo con đường ở giữa vườn rồi leo lên ống máng lên mái. Đến đó anh dễ dàng bò tới cửa sổ.

- Thế cô định bắt hẳn chơi trò Tác-Zăng[21] à? Reg thì thạo.

- Được rồi. Tôi nói – Các cậu chờ tôi ở đây. Nếu thấy có gì lạ thì các cậu báo hiệu cho tôi biết.

Audrey đặt bàn tay cô vào bàn tay tôi:

- Cẩn thận anh nhé... Em... em không muốn anh bị rủi ro gì.

Tôi nhìn cô cười trấn an. Chà! Giá mà Reg cách xa chúng tôi hàng trăm dặm nhĩ.

- Em đừng lo cho anh – tôi nói – Anh thoát được mà.

- Nếu ông bà muốn thân mật chào tạm biệt nhau thì tôi cũng không để ý đến đâu – Reg nói với vẻ châm biếm.

Tôi vả nhẹ hẳn một cái và vỗ vai thân mật. Sau khi cười với Audrey lần nữa tôi nhảy qua rào rồi rơi xuống một đám đất mềm, êm của mép vườn hoa.

Tôi lặng lẽ đi trong khu vườn, luôn ẩn mình trong bóng tối. Ánh đèn từ phòng khách hắt ra chiếu sáng bãi cỏ và tôi hiểu rằng cần phải vượt qua vùng sáng đó mới tới ngôi nhà được. Tôi bước chậm rồi dừng lại trước khi tới vùng sáng, chăm chú nhìn.

Mụ Esslinger ngồi trên ghế dựa lớn ngay trước mặt tôi. Mặc dầu những ngón tay điều khiển đôi que đan nhoay nhoáy nhanh không thể tưởng nổi nhưng mụ vẫn nhìn thẳng trước mặt qua cánh cửa sổ mở rộng. Tôi cứ nghĩ đôi mắt mụ nhìn chăm chăm vào tôi và vẻ bất động cùng ánh mắt lạnh lùng làm tôi ớn xương sống. Bất giác tôi lúi vào bóng tối và chờ một lát. Tôi tự hỏi không biết mụ có nhìn thấy tôi không nhưng vì mụ không có vẻ thay đổi tư thế nên tôi liều liếc qua lần nữa.

Mụ vẫn luôn luôn nhìn thẳng trước mặt qua cửa sổ nhưng lần này tôi biết chắc mụ không nhìn thấy tôi trong bóng tối. Nhưng nếu muốn vượt qua vùng sáng thì tôi phải hết sức cẩn thận mới được.

Tôi bò bốn cẳng qua vùng sáng. Trong vài giây để tới chỗ tối, tôi có cảm giác hãi hùng như khi tôi đứng giữa đám đông hàng chục nghìn người mà tôi cứ trần như nhộng. Tôi đứng lên vênh tai nghe ngóng. Ngoài trừ một chiếc xe hơi phóng như điên qua trước cửa nhà, tôi không nghe thấy tiếng gì.

Tôi đứng dựa một lát vào chiếc lan can gỗ của cửa ra vào và không nhúc nhích. Tôi không nhận thấy có chuyện gì bất thường xảy ra nhưng một phút sau tôi nhìn thấy một cái bóng người trên bãi cỏ ngay cạnh tôi. Chắc đó là bóng mụ Esslinger đứng trước cửa sổ. Ánh đèn trong phòng in hình mụ dài ngoằng một cách kỳ cục xuống bãi cỏ vừa cắt. Tim tôi đập liên hồi còn môi thì khô quắt lại.

Tôi cố ép sâu vào lan can hơn nữa. Chỗ này đủ tối nhưng tôi vẫn cảm thấy lo ngại. Từ một nơi nào trong tiềm thức, tôi ngạc nhiên sao mình lại hết hoảng đến như vậy.

Tôi đứng chờ, lấy lại nhịp thở, mồ hôi toát ra như tắm. Cái bóng bỗng lay động và tôi nhận ra đầu mụ. Mụ nhìn ra vườn, lặng lẽ và chăm chú. Tôi chợt hiểu mụ cũng đang căng tai ra mà nghe ngóng.

Mụ ở rất gần tôi, chỉ ba bước chân là tôi sờ được vào mụ. Nếu mụ quay đầu lại nhìn vào hướng tôi thì chắc chắn mụ sẽ nhìn thấy tôi. Tôi chưa bao giờ trải qua những cơn hồi hộp như trong lúc này.

Có thể mụ yên tâm tin chắc không có ai trong vườn vì thấy mụ rời cửa sổ và kéo mạnh cái tấm rèm. Khu vườn lập tức chìm trong bóng tối và trong vài giây sau tôi không còn phân biệt được cái gì nữa. Dần dần mắt tôi quen với bóng tối và lại thấy hình dáng ngôi nhà.

Tôi ngần ngại không dám lên vào trong nhà. Tôi tự hỏi không biết tay Hensch ở đâu và mụ Esslinger đã lên lầu một chưa.

Tôi muốn biết rõ để an tâm nên rón rén lại gần cửa sổ. Phía trong cửa sổ, hai tấm rèm phủ kín mít nhưng cánh cửa sổ vẫn mở toang. Tôi hơi cúi người về phía trước nghe ngóng, tim đập bình bịch.

Tôi như có linh tính mụ Esslinger đứng ở đằng sau rèm chờ và sẵn sàng nhảy lên người tôi. Chỉ nội ý nghĩ đó thôi cũng làm tôi sồn da gà. Tôi nghe thấy tiếng que đan chạm vào nhau khe khẽ, tôi cảm thấy hơi yên tâm và lúi xa cửa sổ.

Nếu tôi muốn lên vào trong nhà thì cần phải hành động nhanh. Ngoài ánh đèn ở phòng khách ra, không còn một ánh đèn nào khác, tôi hy vọng Hensch và Ted, cả hai đều đi vắng.

Tôi tìm thấy ống máng mà Audrey đã cho tôi biết. Nó ở phía bên kia của ngôi nhà và cách khá xa phòng khách. Trước khi trèo, tôi cởi hết giày, hai tay bám vào ống máng và nhún đại người lên mái.

Khi tới nơi, tôi theo máng xối cạp rập bám lấy mái nhà, trườn trên các lớp ngói. Người tôi đầm mồ hôi vì dùng nhiều sức và bất chợt tôi nhận thấy khí trời về đêm thật nóng và oi bức. Một đám mây đen từ chân trời chầm chậm kéo tới, hình như sắp sửa có cơn giông.

Tôi dướn người lên để cố nhìn thấy con đường ở phía sau vườn. Một lát tôi nhận ra hình dáng của chiếc xe đậu không xa mấy. Tôi quay lại và thông thả leo dần lên bờ mái nghiêng tới

cửa sổ phòng Ted.

Cửa không có rèm và căn phòng chìm trong bóng tối. Tôi đặt những ngón tay dưới khung cửa sổ vừa đẩy vừa nâng. Nó mở ra không một tiếng động. Tôi liếc nhìn vào phòng. Ánh trắng chiếu vào đủ để tôi thấy trong phòng không có người.

Tôi nhẹ nhàng nhảy lên bậu cửa sổ và đến cửa ra vào. Tôi thông thả mở ra và không nghe thấy một tiếng động nào. Tôi khép chặt cửa và lấy từ trong túi ra một miếng gỗ chèn chặt vào khe hở giữa cửa và sàn. Trước hết phải để phòng kẻ nào tình cờ bước vào và bắt gặp tôi trong phòng.

Tôi đến ngay bàn giấy và lục các học bàn. Ở học cuối cùng, tôi tìm thấy thứ mà tôi muốn tìm. Dưới chồng áo sơ mi có một tập ảnh. Tôi lại gần cửa sổ soi dưới ánh trắng nhận ra những tấm hình của năm cô gái. Tôi cảm thấy tim đau nhói khi lại được nhìn thấy gương mặt bình tĩnh, đầy hấp dẫn của Marian French.

Tôi nhét vội tập hình vào túi và định quay lại chiếc bàn bỗng tôi dừng phắt lại, cảm thấy tóc gáy dựng lên.

Lúc này ánh trắng soi rõ cánh cửa sơn trắng và tôi nhìn thấy rõ ràng năm cửa từ từ xoay. Cửa hơi nhích nhưng rồi dừng ngay vì miếng gỗ cản.

Thật tốt, không còn gì phải lục lọi nữa. Tôi lặng lẽ quay lại phía cửa sổ cho từng chân ra ngoài và từ trên mái tụt xuống ống máng. Thân hình tôi lơ lửng trong không trung, tim đập thình thịch vang đến dưới bụng, tôi thả người rơi nhẹ nhàng xuống vườn.

Hai giây sau tôi đã kịp xỏ chân vào giày, không cần thắt lại dây, chuẩn bị phóng một mạch qua bãi cỏ.

Bất ngờ có một tiếng rít nho nhỏ làm tôi nhảy vội sang một bên. Hình như có một cái gì chạm vào vai. Tôi nhìn thấy một tích tắc một đầu thông lọng lướt trên cổ. Hoảng hồn, tôi quay người lại chạy bán sống bán chết.

Tôi vượt qua khu vườn với thời gian kỷ lục, lập cập trèo qua hàng rào và nhào tới chân Reg.

- Nhanh lên! Tôi thở hổn hển nói – Không ở đây thêm một giây nào nữa.

Audrey mở máy xe, tôi vội trườn người vào ngồi ghế trước. Reg lên vào ghế sau.

- Mau lên! Tôi nhắc lại với Audrey – Chúng ta bị phát hiện rồi.

Một vài phút tiếp theo sau đó là cả một sự im lặng hoàn toàn, Audrey mở hết ga chăm chú con đường. Còn tôi, người mềm nhũn ngã vật bên cạnh cô, cố lấy lại tinh thần. Sau một lát tôi nói:

- Được rồi. Chúng ta dừng lại ở đây. Bây giờ đã đủ xa rồi.

Cô chăm chú nhìn tôi:

- Anh hồi thúc quá. Nhưng... này. Anh chàng khốn khổ có vẻ bị mất hết vía rồi...

Tôi thở một hơi dài:

- Mất vía?... Em chưa đánh giá đúng sự việc. Phải nói là anh suýt lên cơn đau tim mới đúng. Có kẻ nào chờ anh ở ngoài vườn và tí nữa thì anh bị siết cổ như một con thỏ.

- Ông giàu trí tưởng tượng quá. Reg cười chế nhạo.

- Sao ông không thú thực là ông sợ bóng tối và khi nhìn thấy con mèo nhà thì ông quỳnh lên.

- Reg, đừng có chọc anh ấy nữa – Audrey nói với giọng dịu dàng – Tôi nghĩ anh ấy xúc động thật đấy.

Tôi lấy từ trong túi ra xấp hình và quẳng lên đầu gối Audrey, nói với vẻ nhạo báng cay độc:

- Nhìn thử xem và cho anh biết em nghĩ gì về cái này?...

- Anh tìm thấy ở đâu vậy? Audrey hỏi sau khi xem.

- Chúng được nhét dưới chồng áo sơ mi trong học bàn của Ted. Đây là chứng cứ đầu tiên có giá trị mà ta thu được. Tất cả các cô gái đều có mặt kể cả Marian. Hẳn phải có lời giải thích xác đáng về việc này.

- Có thực suýt nữa anh bị siết cổ không? Audrey nhìn tôi với đôi mắt lo âu.

- Còn hơn thế nữa ấy – tôi lấy một điều thuốc và mời cô điều khác. Có kẻ nào định bắt anh bằng dây thòng lọng. Nếu anh không vội nhảy sang một bên thì thòng lọng thít chặt cổ anh rồi. Cứ như là một tiết mục ở rạp xiếc vậy – Tôi quay sang Reg – Thế cậu không biết trong lúc rảnh rỗi, Ted tập ném thòng lọng à?

- Đây là lần đầu tiên tôi được nghe nói như vậy – Reg sùng sốt – Dẫu sao chúng ta cũng biết được các cô gái bị giết như thế nào rồi. Tốt lắm! Bây giờ ta hiểu cần phải đề phòng bằng cách nào.

- Chắc anh không kịp xem kẻ nào làm chuyện đó? Audrey hỏi.

- Không. Thế Ted có nói với em tối nay hắn làm gì không? Nếu hắn chính là kẻ sát nhân thì cũng chính hắn chờ anh với chiếc thòng lọng.

- Hắn nói với em hắn đến Câu lạc bộ Ciro. Ta thử kiểm tra xem.

- Làm chứ. Mình tìm một tiệm tạp hóa nào để gọi nhờ điện. Sau đó mình đến nghĩa trang. Anh có cảm giác đêm nay ta sẽ kết thúc chuyện này đấy.

- Thế anh có thực tin Ted là kẻ sát nhân không?

- Hình như thế. Nếu mình làm được việc gì thì những tấm hình này có thể là chúng có đủ để bắt hắn rồi. Và mưu toan định hạ sát anh là một chứng cứ có giá trị hơn nữa. Nếu ta tìm thấy những xác chết thì anh tin hắn sẽ hết đời rồi.

Audrey đậu xe trước cửa một tạp hóa. Tôi bảo Reg gọi tới Câu lạc bộ Ciro, xem Ted có ở đấy không. Trong khi chúng tôi ngồi chờ, tôi hỏi Audrey:

- Khi nào chúng ta kết thúc vụ này, em có nghĩ em sẽ định làm gì không?

Cô đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

- Không... em chưa nghĩ. Chắc em không thể còn tiếp tục được nghề này. Có vẻ như em không có khả năng.

Tôi đặt bàn tay cô vào bàn tay tôi:

- Với anh, em sẽ có những tiến bộ vượt bậc. Tại sao chúng ta không cộng tác với nhau?

- Để xem đã... – Cô nói như không muốn dẫn tới – Nhưng anh độc đoán dễ sợ.

- Nếu anh là chồng em thì không có chuyện đó đâu. Tôi nói với vẻ sáng khoái.

Tôi quàng tay vào vai cô, nhẹ nhàng kéo về phía tôi.

- Em thân yêu. Được đấy. Em biết rõ rằng em phải cần đến anh. Em nói đồng ý đi.

Reg thò đầu vào qua cửa xe hơi:

- Nào... cứ thả ra vài giây là hai người lại thủ thỉ với nhau. Không thể làm việc đứng đắn với hai con bồ câu này được.

- Tôi biết có một người sắp có ác cảm với cậu đấy – tôi dửng dưng nói và vội rút cánh tay về – Tôi không nghĩ cậu trở về nhanh như vậy.

Anh ta mở cửa xe chui vào.

- Tôi làm chuyện đó thật nhanh – anh ta vừa nói vừa nháy mắt về đồng tình – Không có lý do gì để một mình ông vui thú cả.

- Được rồi... được rồi. Tin tức ra sao? Hắn có đấy không?

- Không, và hay hơn nữa là hắn không có ở đấy suốt cả buổi tối. Ông nghĩ thế nào về chuyện này?

Tôi trao đổi ánh mắt với Audrey:

- Tốt rồi – tôi nói – Tôi nghĩ chúng ta đi đúng hướng đấy. Nào tiến lên! Thẳng tới nghĩa trang, trạm dừng chân đầu tiên.

Khi chúng tôi đến nghĩa trang, một chiếc đồng hồ ở đâu đó điểm mười hai tiếng. Trên đầu, mây đen bao phủ che khuất mặt trăng và những tiếng sấm ầm ầm ở đằng xa.

Audrey đạp thắng và chiếc xe dừng lại.

- Được... Ta làm gì bây giờ? Cô hỏi và nhìn vói vẻ không mấy phấn khởi bởi hàng rào sắt đen sì và ẩm đăm bao quanh nghĩa trang.

Tôi mở cửa xe và ướn người trong không khí. Bầu không khí mỗi lúc càng thêm nặng nề và khó thở. Tôi cảm thấy sắp có mưa. Ở xa, về phía đằng đông có những ánh chớp vạch trong đêm tối.

- Sắp sửa có cơn mưa rào đấy. Tôi nói và chăm chú nhìn về hai đầu đường.

Con đường hoàn toàn vắng vẻ. Reg nói:

- Không phải tại mưa đâu, tại chỗ này đấy.

- Ta đừng nghĩ đến nó nữa – tôi nói... – dẫu sao tôi cũng không cảm thấy vững tâm nữa.

Tôi đến sát cửa sắt thì người vào đẩy hai cánh cửa. Chúng từ từ mở ra với những tiếng ken két ghê người làm thần kinh tôi căng thẳng.

- Được rồi – tôi nói với Audrey – Em có thể cho xe vào.

Chiếc xe chạy qua cửa và dừng lại giữa lối đi chính của nghĩa trang. Tôi đóng cửa lại và bảo Audrey tắt đèn pha. Mùi thơm của những vòng hoa đặt trên các ngôi mộ tỏa ra nồng nàn trong không khí. Sôi kêu lạo xạo dưới chân chúng tôi. Audrey và Reg đi sát hai bên tôi không có vẻ thích thú nơi này hơn tôi.

- Tại sao chúng ta lại vào chỗ này – Reg thì thầm và lén nhìn sang phải, sang trái – Ta định làm gì đây?

- Liếc nhìn quyển đăng ký mai táng một chút. Tôi nói và chỉ vào ngôi nhà của người gác nghĩa trang ngay cạnh hàng rào sắt. – Tôi muốn xem những ai được mai táng trong những ngày gần đây.

- Suy nghĩ gì lạ vậy? Reg thở dài – Tại sao cứ phải chờ đến nửa đêm? Anh không thể xem vào lúc ban ngày ban mặt được à?

- Để cho kẻ sát nhân biết động à? Thế cũng bằng như gửi cho hắn tấm bưu thiếp để hắn lo liệu.

Audrey lặng lẽ nhìn tôi:

- Anh tin chắc anh sẽ tìm ra một cái gì chứ?

- Trừ phi là anh bị nhầm lẫn trong suốt quá trình điều tra còn không thì đêm nay anh sẽ tìm ra xác nằm cô gái đỏ.

Reg buông tiếng thở dài:

- Tôi cảm thấy người nôn nao – anh ta nói với giọng ỉu xìu.

- Có ai mang theo liều thuốc an thần đi không?

- Tôi có một chai uýtxki nhỏ để trong xe. Chờ tôi đi lấy.

Chúng tôi mỗi người làm một hợp nhưng cũng không nâng cao tinh thần được bao nhiêu. Những tiếng sấm mỗi lúc một gần và đã có những tia chớp thỉnh thoảng soi nghĩa trang với ánh sáng vàng nhạt ngắn ngủi.

- Đi thôi – tôi nói và đi theo con đường dẫn tới nhà người gác.

Tôi bắt buộc phải phá vỡ một ô cửa kính, Audrey và Reg theo chân tôi lên vào một căn phòng ẩm ướt và rêu mốc. Chỉ sau bốn hay năm phút tìm kiếm tôi phát hiện ra một quyển sổ bìa da.

- Đây rồi – tôi nói và đặt nó lên bàn – Reg, cậu soi đèn cho tôi đọc.

Dưới ánh sáng mờ mờ và trần trụi của cây đèn bấm, tôi giở quyển đăng ký đến trang cuối cùng đã viết và bắt đầu lướt xem. Trong mười tuần trở lại đây chỉ có hai vụ mai táng nhưng khi giở các trang khác, tôi nhận thấy ở một trang có ghi “Hầm mộ tư gia” bằng chữ to tướng, một cái gì tương tự như một bằng chứng quỷ quái:

“Hầm Mộ Số 12

Chủ nhân: Max Esslinger

18, Maxwell Driva, Crainville

14 tháng 7 Harry Mac Clay

23 tháng 7 Mary Warren

2 tháng 8 Edward Cook

11 tháng 8 Gheila Ross

19 tháng 8 Gwen Hurst”

- Thế này là thế nào vậy? – Reg thì thầm khi đọc những tên người chết với vẻ sửng sốt.

- Có ai biết những người này không? – lần lượt tôi hỏi anh ta và Audrey. Cả hai đều trả lời không biết.

- Các cậu không nhận ra như thế nào sao? Đó là những tên giả để đánh lừa người gác. Đi thôi... ta ngó qua cái hầm mộ số 12.

Tiếng kêu hốt hoảng của Audrey bất chợt nổi lên gần như bị chìm trong một loạt tiếng sấm rền. Cô đeo cứng lấy người tôi còn tim tôi cũng đập như trống họ đề.

- Có kẻ nhìn chúng ta qua cửa sổ – cô sợ hãi nói – Em nhìn thấy một cái đầu... tì sát vào cửa kính.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cô ra và chạy đến cửa sổ. Bên ngoài tối như hũ nút. Tôi thò đầu qua cửa sổ và lắng nghe nhưng ngoài tiếng gió rít qua các cành cây, tôi không nhận ra một tiếng động nào khác. Bất chợt không gian lại chìm trong một tràng tiếng súng nổ.

Tôi quay lại Audrey:

- Em chắc chắn nhìn thấy một kẻ nào phải không?

Audrey rùng mình:

- Có cái gì đó giống như cái đầu. Em nhìn thấy trong khoảng một phần tư giây nhưng em cam đoan là có kẻ nào đang rình chúng ta.

Da mặt Reg bất chợt trông như da bụng cá chết sinh.

- Về thôi – anh ta nói với giọng hơi run... – Tôi sợ cái trò phiêu lưu này lắm.

- Chưa về nếu chưa nhìn qua hầm mộ số 12 – tôi cương quyết – Chìa khóa cửa chắc đâu đây thôi.

Cả hai nín bật, biết không thể ngăn được trong khi tôi tìm chìa khóa. Cuối cùng tôi thấy cả một xâu treo trên một tấm bảng ngay sau cánh cửa.

- Đây rồi!

Chìa khóa được đánh số trên một cái biển gỗ kèm theo.

- Tôi không muốn bước ra ngoài tối đen như thế này, – Reg cúi kính nói khi nhìn qua cửa sổ.

- Nếu cậu không muốn thì cứ ở đây chờ tôi, tùy ý – tôi nói và giơ chân trèo qua cửa sổ.

- Không, không! Bọn em đi cùng với anh – Audrey vội vàng nói.

- Em... em không thể ở lại một mình được đâu.

Tôi đi trước với cây đèn, hai người đi sau tôi. Tôi chưa biết hầm mộ số 12 nằm đâu nhưng cứ cố tìm.

Chúng tôi đi một đường mới đến hầm mộ đầu tiên. Đó là hầm số 7. Hình như không có một hồ sơ nào đánh số các hầm mộ. Tiếp theo là số 23 rồi số 15. Bất chợt một ánh chớp sáng lờ lờ rách màn đêm làm cả ba chúng tôi đứng phắt lại tiếp theo đó là tiếng sấm nổ sau vài giây.

Tiếng sấm thật dữ dội làm Audrey bổ nhào vào vòng tay tôi.

Chúng tôi tiếp tục đi trên con đường vượt qua những nắm mồ lổm nhổm, nhảy qua những ô vuông trồng cỏ bé xíu, dẫm lên những chỗ trồng hoa, đi vòng quanh những nhà mồ, xuyên qua những lối đi lát sỏi, vấp phải những nắm mồ bỏ hoang, bước thấp bước cao trên những mảnh đất vừa đào xới lên. Thật là một chuyến đi trong ác mộng.

Chợt tôi ngã bổ nhào. Đã đến lúc tôi định bỏ cuộc rồi. Chúng tôi mệt lử, người dầm mồ hôi,

mỗi phút lại thêm lo sợ.

Bất chợt tôi nhận thấy cái gì trắng trắng, mờ mờ nổi lên trong bóng tối. Đó là một bia mộ bằng cẩm thạch được bao quanh bởi một hàng rào sắt. Ánh sáng cây đèn bấm dừng đúng số 12.

- Trời đất! - tôi nói - Ta đến rồi.

Một ánh chớp khổng lồ loằng ngoằng trên bầu trời kéo dài trong một giây đồng hồ soi rõ toàn nghĩa trang trông đến lóa mắt, Reg và Audrey đứng cạnh tôi. Bên phải tôi là nấm mồ trắng và cách đó 50 mét là... Elmer Hench.

Tôi nhìn thấy mọi vật trong một giây dưới ánh sáng tia chớp rồi tất cả lại chìm trong tối dày đặc. Bất giác tôi cầm lấy khẩu súng.

Tôi hét lên với Reg:

- Khoan đã! - Tôi vội chạy về phía nơi nhìn thấy Elmer Hench. Tôi nguyên rửa cây đèn bấm cho ánh sáng yếu quá, không soi rõ được quá hai bước.

Tôi không nhìn thấy bóng dáng Elmer Hench đâu cả nhưng tôi biết đúng là hắn còn ở đó. Người hắn cao, gầy gò xương, góm ghềnh như một thây ma vừa bước ra khỏi nấm mồ để mắng chúng tôi đến đây quấy rầy không cho họ yên tĩnh trầm tư.

Lớp mồ hôi lạnh và nhơm nhớp dính chặt áo sơ mi vào da thịt tôi. Tôi cảm thấy một nỗi lo sợ khủng khiếp làm môi khô, máu đông lại và đôi chân không còn cảm giác.

Có tìm hắn cũng vô ích. Hắn có thể ở khắp nơi. Đằng sau tôi, bên cạnh tôi nhưng cũng có thể hắn đi xa rồi.

Tôi quay trở lại và nhìn thấy Reg cùng Audrey đứng bên cạnh nấm mồ gần như chết khiếp vì sợ hãi.

- Ông làm gì vậy? - Reg hỏi rằng lập cập va vào nhau.

- Hench đang ở trong nghĩa trang - tôi cố nói cứng - Tôi vừa nhìn thấy hắn.

Reg mở to mắt cố nhìn vào bóng đêm.

- Hench?... Cái xác ướp ấy à? - anh ta nói giọng nghệt thờ - Chỉ còn thiếu cái nước như vậy! Chuồn khỏi nơi đây nhanh lên.

Tôi nhét vào tay anh ta khẩu súng:

- Tôi với Audrey vào trong hầm mộ nhòm qua một cái. Cậu đứng đây canh chừng Hench không để hắn quấy rầy chúng tôi. Công việc của cậu đấy.

Anh ta nói giọng run bần:

- Chắc không bao giờ tôi có thể trở thành nhà thám tử được. Tôi xin thôi việc.

Tôi không cần nghe anh ta. Tay run run, tôi tra chìa mở ngay ổ khóa của tấm cánh cửa sắt. Audrey theo sát gót tôi đi đến cửa nhà mồ. Cũng vẫn chìa khóa đó tôi mở cửa nhà mồ không khó khăn gì. Cánh cửa bằng cẩm thạch nặng nề chuyển động từ từ. Chúng tôi bước xuống hai bậc và chui sâu vào vòm mộ.

Audrey đưa bàn tay lạnh như nước đá nắm lấy tay tôi:

- Em... em sợ lắm.

- Suyt.

Tôi lắng tai nghe. Một tiếng sấm cực lớn nổ ngay trên đầu chúng tôi, tắt dần rồi lại gầm lên lần nữa ở đằng xa. Tôi lia ánh đèn trong cái hầm. Đó là một căn hầm hẹp hình vuông có nhiều giá, trên mỗi giá có đặt một chiếc quan tài. Tôi đếm được năm chiếc.

Tôi quay ra cửa và thấy Reg đang căng mắt nhìn trong đêm.

- Trông chừng nhé... - tôi thì thầm. Nếu thấy có chuyện gì không yên tâm cậu cứ bắn đại vào nó.

- Vì lòng kính Chúa, ông nhanh lên cho tôi nhờ - anh ta van nài - Tôi đến bạc đầu trước tuổi mất.

Tôi thông cảm với anh ta. Chính tôi, tôi cũng vậy thôi. Tôi cảm thấy nổi da gà khi nghĩ đến

Elmer Hench chờ tôi ngoài kia, trong bóng tối.

Tôi không đến nỗi như thế nếu tôi còn có thể nhìn thấy hắt nhưng nào nghĩa trang, nào bóng tối, tiếng sấm nổ lại thêm Elmer Hench nữa, mọi thứ thật dồn dập quá mức.

Tôi đưa cây đèn cho Audrey:

- Em đứng nguyên đây và soi đèn cho anh làm. Anh định cạy nắp qua tài ra.

- Không... không, đừng làm như vậy – cô nói với giọng thất thanh – Marc... Em xin anh. Thật ghê rợn quá... Không... Đừng làm như vậy.

Tôi lại gần một cái giá rộng và sâu trên đó để hai chiếc quan tài bằng gỗ đào.

Tôi đang đọc những hàng chữ khắc trên miếng đồng con gấn ở phía trên của một chiếc quan tài thì thấy ánh đèn rung rung chuệch choạng. Tôi quay lại nhìn Audrey. Mặt cô trắng bệnh, hình như cô sắp ngất.

Tôi lao tới giữ chặt vai cô dịu dàng nói:

- Anh... anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên đưa em đến đây. Em nghe này... em ra với Reg một lát.

- Không, không! – cô bám chặt lấy tôi – Em khá rồi. Có lẽ ở đây thiếu không khí... và rồi... em sợ. Để em ngồi một chút. Lát sau sẽ khá thôi.

Tôi cầm lấy đèn, đỡ cô ngồi xuống ngay gần cửa trên bậc cấp.

- Có chuyện gì vậy? – Reg hỏi.

- Cậu đừng có lo cho trong này. Cứ để mắt trông chừng Hench thôi.

- Tôi vẫn để mắt canh chừng đấy, đừng ngại – anh ta trả lời – Có điều trời tối như bùng và không còn ánh chớp nữa. Nhưng giá anh làm gấp đi... tôi muốn về nhà lắm rồi.

Tôi hỏi Audrey:

- Em có thể còn chịu đựng được năm phút nữa không? Anh hứa sẽ làm nhanh thôi.

- Được mà – cô nói nhưng tôi lại hoảng lên vì trông cô xanh mét thật dễ sợ.

Tám biển ở chiếc quan tài thứ nhất chỉ đơn giản ghi: “Harry Mac Clay, 1900-1945.” Tôi bắt đầu công việc ớn lạnh là tháo những chiếc vít bắt vào nắp quan tài. Tay tôi run lên vì sợ và trơn trượt vì mồ hôi. Chiếc tuốc-nơ-vít không ngừng bị trượt ra ngoài vì rãnh đầu đinh quá nông.

Cuối cùng chiếc vít sau chót cũng đã nằm trong tay tôi và tôi hơi lùi lại, hoảng sợ với ý nghĩ phải tiến hành động tác cuối cùng. Ánh đèn bấm soi sáng một phần vòm và bóng tôi in trên tường. Tôi đặt tuốc-nơ-vít lên giá, lấy khăn lau bàn tay.

Audrey hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy?

Tôi quay về phía cô. Cô đứng lên tiến vài bước rồi dừng lại.

Chương 8

Phải mất một phút tôi mới hiểu ra hai chúng tôi đã bị nhốt. Ngay lập tức tôi lao về phía trước dùng thân mình tông vào cửa nhưng cửa làm bằng đá quá chắc làm một bên vai tôi tím bầm. Tôi soi đèn bấm khắp căn hầm không thấy một lối ra nào khác. Nền thì lát đá nên tôi không hy vọng gì khoét được nó nếu không có dụng cụ thích hợp.

Dưới ánh sáng vàng vọt của đèn bấm đã yếu tôi nhìn Audrey thấy mặt cô méo đi vì sợ hãi.

- Anh có nhìn thấy không? – cô hỗn hển nói và lao người vào trong vòng tay tôi – Nó đang giết Reg! Cần phải làm cái gì chứ? Trời ạ! Phải cứu cậu ta.

Tôi ôm chặt lấy cô:

- Em đừng hoảng trí! Tôi nói và cầm tay cô – Audrey, em biết chúng mình không thể làm gì được. Em không hiểu chúng mình bị chôn sống ư?

Cô lặng người, siết chặt tôi hơn nữa. Sau giây lát, tôi nói để phá sự im lặng:

- Sao chúng mình điên thế nhỉ? Đến đây mà lại không báo cho một ai hay.

- Chúng mình... chúng mình sẽ thoát khỏi nơi này, – cô cứng cổ nói – Nhưng... còn Reg? Cậu ta bị dây quàng vào cổ...

Cô bật khóc nức nở.

Tôi không còn khẩu súng trong tay, chỉ có mỗi chiếc tuốc-nơ-vít không thể làm gì để phá cửa. Tôi nhẹ nhàng gỡ Audrey ra và xem xét ổ khóa thấy ngay là không có một hy vọng nào.

Như để kết thúc, chiếc đèn bấm bắt đầu yếu đi một cách đáng lo ngại. Tôi tắt đi và hai người ở trong bóng tối cố nghe ngóng nhưng mọi tiếng động ở bên ngoài bị dập tắt không qua nổi bức tường nhà mờ quá dày.

Tiếng Audrey vang lên trong bóng tối:

- Lúc này em không còn thấy sợ nữa. Chúng mình ngồi xuống đi. Chốc nữa sẽ có kẻ nào đứng ngoài bắn vào ta.

Tôi sờ soạng tìm cô và nắm được tay cô, cả hai chúng tôi ngồi bệt xuống bậc dưới tam cấp. Tôi thật muốn trấn tĩnh tinh thần cô.

Audrey dựa vào người tôi và nói:

- Chắc đúng là Hench rồi. Chúng ta cần phải ra khỏi nơi này để bắt hắn phải trả giá cho vụ này.

- Anh không nghĩ đó là Hench. Tại sao lại không phải là Ted? Tuy Hench có dính vào chuyện này nhưng hắn không phải là kẻ sát nhân. Chính hắn là người cất giấu xác chết nhưng hình như kẻ giết người không phải là hắn.

Phải chi thoát được cái vòm này tôi sẽ có nhiều biện pháp giải quyết vụ này thật mau lẹ. Sự yên lặng thật khó chịu và tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Tôi nghĩ một cách chua chát rằng chỉ trong vài giờ nữa thôi là cả hai chúng tôi sẽ chết vì ngột thở.

Tôi nói:

- Nếu ta thoát nạn, em có đồng ý lấy anh không?

Cô ngả đầu vào ngực tôi:

- Hừm... anh định lấy vợ thật à?

- Lấy em... thì có – tôi dịu dàng nói và biết rằng đó là sự thực.

- Sau này chúng mình phải kể cho con cái nghe... chuyện anh cầu hôn em trong một ngôi nhà mờ.

Giọng cô hơi run run nhưng tôi cảm thấy cô cố hết sức để tỏ ra đùa bỡn. Tôi ôm hôn cô:

- Để rồi em coi, chúng mình sẽ ra được.

Vừa nói dứt lời, tôi cảm thấy một hơi gió nhẹ thổi qua mặt. Tôi đứng lên ra hiệu cho cô đứng theo và quay mặt về phía cửa nhà vòm. Tôi thì thầm vào tai cô:

- Đùng nhúc nhích... Cửa mở rồi.

Chúng tôi đứng yên trong vài giây rồi tôi để Audrey núp sau tôi và vọt bấm đèn.

Tôi sắp sửa xông ra vì nghĩ Elmer xuất hiện để kết liễu cuộc đời chúng tôi nhưng thay vì Elmer, tôi lại thấy Reg, đôi mắt hấp háy vì ánh đèn.

- Tôi bỏ cuộc thôi – anh ta nói với giọng nghệt thờ – Sau một cú như thế này tôi không còn dám huênh hoang điều gì nữa.

Tôi nhào ra ngoài và nắm lấy cổ áo vét của anh ta:

- Reg – tôi kêu lên trong khi Audrey đẩy tôi ra và nhảy lên ôm cổ anh ta mà hôn lấy hôn để.

Chúng tôi làm anh ta nghệt thờ với nỗi vui mừng tới tấp trong vài giây đồng hồ, sau đó tôi kéo anh ta ra khỏi những cử chỉ biểu lộ tình cảm của Audrey. Hai tay tôi lay mạnh anh ta và hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra cho cậu thế?

- Chà... ông làm hại quá – anh ta nói giọng chua chát – Tôi được hưởng có một lần thôi à? Có thể hôn tôi lần nữa được không?

- Tôi cấm cô ta đấy, tên đầu heo! Tôi vui mừng lại được nhìn thấy anh ta – Tôi tưởng cậu chết rồi.

Reg ngoái cổ nhìn vào bóng tối dày đặc của nghĩa trang.

- Tôi cũng nghĩ vậy – anh ta hơi rùng mình khi nhớ lại – Tôi cũng sẽ chết đứ đừ nếu chúng khôn lên một chút... đũa này cũng như đũa kia.

- Đũa này cũng như đũa kia là thế nào? Tôi vội hỏi. – Chúng có hai đũa à?

- Còn thế nào nữa! Hench và một tên khác. Chính tên kia đã quăng dây thông lọng. Tôi đứng ở cửa canh gác nghiêm chỉnh và chăm chú nhìn vào bóng tối, bất chợt một tia chớp chói lòa soi rõ cả nghĩa trang như ban ngày và tôi nhìn thấy Hench đứng cách tôi khoảng mười mét. Tôi định kêu lên để báo động cho ông thì có một cái gì rớt xuống sọ tôi và tôi chưa kịp mở mồm la lên thì cái thông lọng đã siết vào cổ rồi tôi bị kéo mạnh ra phía sau.

Tôi ngắt lời anh ta:

- Tôi có nhìn thấy.

- Ông có thể tưởng tượng tôi xoay sở ra sao không? – Reg nói và lấy tay xoa nhẹ cổ – Nếu tôi ngắt đi thì đời tôi tàn rồi. Tôi nghe thấy có kẻ nào nhào về phía tôi – Chắc là Hench – và ngay lập tức cánh cửa nhà mồ kêu ken két. Nếu chúng thịt được tôi thì chắc ông bà sau đó cũng được đưa vào lò thiêu rồi. Chiếc thông lọng siết chặt quả khiến tôi nghệt thờ nhưng tôi cố lấy thăng bằng quay người về phía tên kéo dây. Làm như vậy chiếc thông lọng được nói ra một chút. Tôi vừa sắp ngạt thở mới chợt nhớ ra – mà tại sao tôi lại không nhớ ra ngay nhỉ – tôi đang cầm khẩu súng của ông trong tay... thế là tôi bắt đầu bắn. Bắn hú họa thế mà cũng có tác dụng đấy! Hai tên giết người là dân xấu chơi, chúng không muốn để người ta đáp lễ chúng. Chúng chuồn thẳng cánh. Ngay khi tên cầm dây thả ra và tôi cảm thấy mình sống lại, tôi thưởng thêm chúng hai phát nữa để chúng có can đảm mà trở về nhà. Sau đó tôi quay lại nhà mồ để xem ông bà có lợi dụng dịp này mà cựa kéo nhau không? Cửa thì khóa chặt, chìa khóa không còn, sau một hồi tìm kiếm tôi thấy nó nằm ở bãi cỏ, chắc là Hench vội vứt đi... và thế là xong!

Tôi thở ra một hơi dài khoan khoái, hỏi:

- Thế cậu không nhìn rõ kẻ nào là gã thứ hai ư?

- Không. Tôi chỉ biết chắc chắn có một tên khác đi với Hench thôi.

Audrey nắm lấy tay tôi:

- Anh chưa tính về ngay à? Có thể chúng quay trở lại đấy.

Tôi bóp mạnh tay cô:

- Ta sẽ về ngay. Còn một việc nhỏ nữa phải làm là xong. Reg, cậu có chiếc đèn bấm phải không? Đèn của tôi tịt ngòm rồi.

Anh ta đưa tôi chiếc đèn bấm nhỏ và lo lắng hỏi:

- Lại còn chuyện gì nữa? Không giấu gì anh, tôi ngán chỗ này lắm rồi.

- Cậu vẫn giữ chìa khóa nhà mồ đấy chứ?

-Ừa... – Anh ta nói và vung cái chìa khóa lên.

- Cậu đóng cửa lại và đứng gác ở đây! Tôi muốn mở thêm một chiếc quan tài thứ hai.

- Hả? Anh điên thật rồi. Coi chừng có thể trở thành một thứ nghiện đấy! Anh ta nói nhưng cũng đóng cửa và lặng lẽ dựa người vào đó.

Tôi quay lại mấy chiếc quan tài và bắt tay vào mở chiếc quan tài đặt cạnh chiếc đã mở. Không quá năm phút đã vặn hết các vít và bật nắp ra. Chỉ cần liếc qua là đủ. Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh dâng lên cổ họng.

- Reg... vào đây một chút. Cậu có biết cô nào đây không?

Anh ta bước vào nhà mồ liếc vội rồi quay mặt đi:

- Trời đất! Luce Mac Authur đây mà!

Tôi hạ nắp quan tài xuống rồi lấy khăn lau tay, mồ hôi trong người tôi toát ra lạnh như nước đá.

- Xem thế là đủ rồi, không cần thiết phải mở thêm những cái khác. Chắc chắn cả năm cô đều ở đây. Thôi đi lên, ta về nhà. Nhưng trước hết phải báo ngay cho cảnh sát để họ canh giữ nhà mồ đề phòng kẻ sát nhân có ý định chuyển xác các cô đi chỗ khác.

Reg đi ra trước mở cửa, chăm chú nhìn vào bóng tối. Trời bắt đầu mưa. Cùng với Audrey, tôi theo gót anh chàng và cả ba chúng tôi yên lặng nghe một lát.

Tôi thì thầm hỏi:

- Cậu có nhìn thấy gì không?

- Không... chẳng thấy gì hết, nhưng cái chuyện đi chơi trong bóng tối có một kẻ giết người núp đằng sau những nấm mồ sẵn sàng nhảy chồm lên người thật chẳng vui tí nào – Reg nói với vẻ hơi bứt rứt – Chúng có ở đây cả đêm hay không?

- Không... Ta đi thôi. Cứ đi sát vào nhau thì chúng không dám xuất hiện đâu. Hơn nữa có thể chúng cách ta hàng trăm dặm rồi.

Tôi đi trước dưới trời mưa, hai người theo sát tôi. Tôi khóa cửa nhà mồ, khóa cửa sắt rồi nhét chìa khóa vào túi.

Qua ánh đèn, chúng tôi nhìn thấy mưa rơi dày đặc như một tấm màn đen trùm lên những nấm mồ.

Chúng tôi rảo bước, hai tai nghe ngóng, tim đập mạnh. Trong nghĩa trang không một tiếng động nào ngoại trừ tiếng chân chúng tôi giẫm lên sỏi và tiếng mưa rơi đều đều trên lá cây.

Không mấy chốc ngôi nhà nhỏ màu trắng của người gác xuất hiện trong bóng đêm. Chúng tôi gần như kiệt lực rồi.

Tôi thì thầm với Reg: – Tôi cần có quyền đăng ký mai táng. Cả hai chờ tôi.

Tôi dừng lại ở cửa sổ và nâng khung cửa kính lên.

Năm phút sau cả ba chúng tôi đã ngồi yên vị trên xe hơi của Audrey phóng như điên về khách sạn. Tôi đặt quyển sổ đăng ký của người gác lên đầu gối. Reg ngồi sau chúng tôi, răng đánh cậm cạp, lau người với chiếc khăn đã ướt sũng.

- Ngày mai là kết thúc rồi – tôi nói với hai người, – và em thân yêu, bây giờ lời giải đáp vụ này là ở em đấy.

- Anh cho biết em phải làm gì? – cô bình thản nói, – và em sẽ vâng lời từng điểm một. Nhưng với một điều kiện duy nhất... Không vào nghĩa trang nữa.

Khi chúng tôi đi qua một tiệm tạp hóa mở cửa suốt đêm, tôi bảo Audrey dừng xe lại.

- Anh gọi điện cho Beyfield. Nhất định phải có người gác hầm mộ đó.

Tôi gặp may nói chuyện được ngay với Beyfield đúng lúc gã sắp sửa đi. Khi nhận ra giọng tôi, gã tỏ ra không nhiệt tình mấy.

Tôi nói với gã:

- Tôi sẽ kết thúc vụ này vào chiều tối mai. Nếu ông muốn tham dự thì đây là lúc ông hỗ trợ tôi. Nếu ông không muốn giúp tôi thì chính tôi sẽ hứng hết và người ta sẽ bêu xấu ông trên báo đấy.

- Hả? Anh định nói gì vậy? – gã sửa ở đầu dây kia. – Nếu anh biết được chuyện gì thì đến Sở mà khai báo, nếu không tôi sẽ cho giữ anh lại như một kẻ đồng lõa.

Tôi cũng sửa lại:

- Đừng có mà ngốc! Tối mai tôi thộp được tên sát nhân, không thể sớm hơn. Tôi muốn ông cử hai nhân viên đến nghĩa trang trong thành phố để gác hầm mộ số 12. Làm ngay lập tức. Họ chỉ có mỗi một việc là suốt đêm không được chuồn khỏi nơi đó và ngăn cản không cho một kẻ nào lén lút vào hầm mộ. Tôi có giữ chìa khóa nhưng có thể còn một chiếc khác. Trong hầm mộ đó, tôi có đủ bằng chứng để làm cả thành phố nổ tung lên.

Chuyện này làm gã có vẻ kích động:

- Các cô gái trong đó sao?

- Đúng... nhưng cấm không được đụng chạm cho tới tối mai. Tôi còn chưa rõ tên sát nhân. Chúng biết được ta làm gì chúng sẽ thụt vùi lại mất. Không biết chừng chúng quá cảnh giác nên không dám gây ra một vụ án mạng mới... ông đồng ý chờ đến tối mai chứ?

Cuối cùng gã chấp nhận.

- Này Spencer, tôi đồng ý với anh đấy. Tôi sẽ lo vụ nhà mồ nhưng nếu tối mai không có gì xảy ra thì anh coi chừng tôi...

Sáng hôm sau tôi dậy thật sớm để mặc Reg và Audrey ngủ lã lác, tôi thảo một bức điện dài gửi cho đại tá Folsberg, sau đó tôi đến tiệm bán dụng cụ y tế đặt làm một số thứ cần gấp.

Hơn 11 giờ một chút, tôi trở về khách sạn. Tôi gõ cửa phòng Audrey.

- Vào đi!

Cô ngồi trên giường, nắm lấy bàn tay cô. Tôi nhìn cô và tự nhủ cô thật đáng yêu.

- Anh đã xếp đồ đạc vào va li rồi. Trong đó có tờ đăng ký kết hôn mà anh mới mua.

Cô cười rữ:

- Không có đâu!

- Có mà! Thế em nghĩ anh lại bỏ lỡ cơ hội như thế này sao... Em đã nói em sẽ lấy anh nếu chúng mình còn sống sót thoát khỏi cái hầm đó... Em phải giữ đúng lời hứa chứ...

Cô ôm tôi trong vòng tay:

- Em thật có ý định như vậy. Nhưng suốt đời làm vợ một nhà thám tử tư chắc sẽ không vui lắm, nhưng để rồi em sẽ cố tập cho quen...

Tiếp theo là màn má áp má thật dễ chịu trong năm phút rồi cô đẩy mạnh tôi ra:

- Ta sẽ làm gì đây?

- Nhiều chuyện lắm. Chuyện đầu tiên là lần hẹn hò cuối cùng trong đời con gái của em. Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ không đi phở với bất cứ người nào khác ngoài anh. Em phải nhớ thật kỹ trong óc đấy.

- Lần hẹn hò cuối cùng... với Ted ư?

- Ừa... Cần phải chấm dứt chuyện này. Có thể người ta nhắc hẩn phải đề phòng. Có thể hẩn không dám giở trò gì trong buổi tối nay. Nhưng nếu hẩn cứ tiếp tục lao vào tội ác... ta sẽ thộp được hẩn.

- Anh vẫn cho hẩn là kẻ sát nhân ư?

- Thế em muốn là ai? Chuyện đó rõ quá rồi. Anh nghĩ người ta sẽ phát hiện ra hẩn là một kẻ bị ám ảnh dục tính. Hench chỉ là tên đồng phạm. Chính gã lo chuyện giấu xác. Anh rất lo khi bảo em làm việc này nhưng nếu ta không bố trí để bắt quả tang thì hẩn có thể thoát khỏi tay ta.

- Thế em phải làm gì?

- Em đã được hắn hẹn tối nay rồi chứ? Nhắc hắn xác nhận lại lời hẹn và nếu anh không nhầm... thì bản thân hắn sẽ lo mọi chuyện còn lại...

- Cũng dễ thôi, nhưng... anh có mặt ở đó chứ?

- Dĩ nhiên rồi... tôi nói và ôm hôn cô – Em đừng lo lắng gì cả. Không cần thiết em phải thức dậy vội. Em được thông thả cho đến chiều. Lúc nào rảnh anh sẽ gặp em.

Reg bồn chồn đi lại trong phòng về lo ngại và căng thẳng. Anh ngược mắt nhìn cánh cửa phòng mở và vội vã hỏi tôi:

- Thế nào? Có chuyện gì không? Ông đi đâu thế?

- Tôi sắp xếp lại một vài cái xảo thuật nho nhỏ cho hoàn hảo thôi. Từ bây giờ đến tối ta chẳng phải làm gì nhiều. Tất cả là tùy thuộc ở Ted. Nếu hắn co vòi lại thì bắt buộc ta phải đẩy mạnh sự việc. Còn nếu hắn chui đầu vào tròng... thì ta sẽ tóm được hắn.

- Chính Audrey làm con mồi ư?

- Phải. Tôi muốn tránh cho cô ấy chuyện đó nhưng...

Chuông điện thoại reo ngắt lời tôi. Điện gọi từ văn phòng khách sạn. Beyfeild đang ở dưới. Gã muốn gặp tôi.

- Mời ông ta lên. Tôi nói ngắn gọn.

Tôi cúp máy và nháy mắt với Reg về đồng lõa.

- Beyfeild muốn gặp chúng ta. Tôi mong hắn không làm khó dễ.

Hai phút sau, Beyfeild bước vào phòng. Cái mặt nung núc thịt của gã có vẻ hoài nghi.

Tôi chỉ cho gã ngồi chiếc ghế duy nhất trong phòng. Reg ngồi trên bậu cửa sổ còn tôi chống cùi tay trên mặt lò sưởi.

Beyfeild nặng nề đặt đít ngồi, nhìn Reg rồi quay sang nhìn tôi.

- Tôi hy vọng anh hiểu tầm quan trọng của việc anh làm – gã nói và cẩn thận bóc thanh kẹo cao su – Tôi chưa báo cáo gì với sếp nên tôi cảm thấy không yên tâm lắm.

Gã bỏ chiếc kẹo vào mồm và bắt đầu nhai.

- Vụ này gần như nắm được trong tay tôi rồi nhưng tình hình còn hơi rối rắm một chút.

- Anh cần phải giải quyết nhanh vụ này. Nếu anh thất bại thì Macey sẽ gây chuyện lôi thôi...

- Ông có cử người đứng gác trước hầm mộ không?

- Có. Một thứ khổ hình thật bảnh... Họ thật vừa ý... Suốt đêm đứng dưới trời mưa để nghe những hồn ma cựa quậy trong các quan tài. Tôi mong rằng chuyện các cô gái nằm trong đó không phải là chuyện đùa.

- Chính mắt tôi thấy xác các cô mà. Tôi nói với nụ cười hơi ngạo nghễ.

- Như vậy là Esslinger à? Gã chăm chú nhìn tôi.

- Không phải Max.

Gã chờ lời giải thích nhưng tôi không muốn nhiều lời. Sau một lát gã hỏi:

- Con ông ta hả?

- Có thể, tối nay ta sẽ biết.

Gã lại bắt đầu nhai kẹo và nói:

- Phải như Macey thì ông ta cho mở ngay. Trong vụ này tôi liều quá... Mong anh giải quyết cho được chuyện này.

Tôi nhắc lại cho gã nhớ:

- Dầu sao cũng là tôi đã phát hiện những cái xác. Ông đừng lo lắng đến thế.

- Ừa... cái đó thì phải thừa nhận rồi, – gã suy nghĩ một lát – Tôi có cảm tưởng là vụ này làm Macey tiêu rồi. Gã nói tiếp – Điều đó không phải là chuyện xấu.

- Những chuyện lật vạt ở Cranville không ăn nhập gì với tôi. Tôi chỉ muốn tóm được kẻ sát

nhân và sau đó là tôi chuồn.

- Phải... nhưng còn tôi, tôi là người ở đây – Beyfeild giải thích và duỗi thẳng đôi chân dài ngoằng. – Tôi cũng chẳng cần quan tâm tới chuyện Wolf làm thị trưởng hay Esslinger bị loại, mà chắc là như vậy thôi.

- Esslinger hoàn toàn bị loại. Ông ta bị buộc phải rời thành phố. Anh vợ ông ta dính vào những vụ giết người này, chỉ nội điều đó thôi cũng là đủ rồi.

- Phải... – gã nói với vẻ suy nghĩ – Cần phải tìm một tay khác để đối chọi lại với Wolf, vì lão...

- Chuyện Wolf này cũng có thể giải quyết được. Tôi nói và thuật lại chuyện Edna Wilson.

Gã chăm chú nghe rồi liếc nhìn tôi:

- Anh không bỏ qua những chuyện gì quan trọng cả. Nếu đúng vậy thì ta có thể thanh toán món nợ với Wolf.

- Ông hãy đi gặp Latimer – tôi nói – Hẳn có thể thu xếp cho ông việc này. Một bài đăng trên trang nhất của tờ La Gazette sẽ gây náo động trong vùng này. Sát cánh với chúng tôi, ông có thể được đề bạt lên làm Cảnh sát trưởng.

Gương mặt gã sáng lên một vẻ gì hơi cay độc.

- Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó.

- Vậy ông có muốn tham dự vào cú này không? Tối nay ông đi với chúng tôi. Tôi không thích làm cái trò quảng cáo. Tôi chỉ muốn đại tá Folsberg hiểu tôi đã làm xong việc ông ta giao mà thôi. Tôi giải thích với gã như vậy.

Gương mặt gã tươi lên:

- Đồng ý.

- Được, ta hẹn nhau lúc bảy giờ.

- Tôi sẽ đến.

Gã đi ra cửa, ngáp ngừng rồi quay lại tôi và thổ lộ:

- Tôi không ưa dân trình thám tư nhưng anh không phải là tay cà mềng.

Tôi cười nói:

- Đừng quan tâm tới tôi. Tôi đi kiếm cơm mà.

- Ừ... dĩ nhiên... Tôi quên mất điều đó. Gã nói xong rồi ra đi.

Reg liếc nhìn tôi vẻ không tán thành.

- Cái đồ ma bùn. Anh ta nói – Hẳn đánh hơi thấy chỗ nào bỏ ăn là xông vào. Và không cần đợi mời tới hai lần đến nhận phần của hắn. Tại sao ông lại để hắn tham dự vào cú này?

Tôi châm điếu thuốc khoan khoái ngả người trong chiếc ghế dựa vẫn còn ấm hơi người Beyfeild. Tôi nói:

- Tại sao không? Dẫu sao ta cũng không thể làm hơn được nữa. Sau cú này là đến chuyện cảnh sát phải làm. Gặp lúc hắn quyết định thanh toán Macey và ngay cả với Wolf nữa, thì sao hắn lại không cần đến ta.

Tôi rít một hơi dài rồi nhả khói lên trần.

- Cậu có định đi New York không? Tôi chắc đại tá Folsberg sẽ sử dụng cậu.

Anh chàng nhìn tôi với vẻ nghi ngờ:

- Ông nói đùa?

- Không... Tôi cam đoan như vậy. Trong lúc này tôi chưa nhìn thấy cậu có chỗ nào làm trong vùng này. Audrey và tôi sắp sửa lấy nhau.

Sau khi anh ta hết lời chúc mừng tôi, tôi hỏi:

- Thế nào, đồng ý chứ?

- Tôi muốn quá đi chứ.

Tôi đứng lên:

- Thế là giải quyết xong rồi.

- Ông đi đâu vậy?

- Tôi? Tôi phá lên cười – Thế cậu không đoán ra ư? Tôi đến thăm vợ tôi.

Hơn 6 giờ chiều, tôi vào phòng Audrey tay cầm một cái hộp lớn hình vuông. Cô đang chải đầu.

- Anh ở đâu về thế? Cô quay lại hỏi.

Tôi đặt gói hàng xuống, ôm cô hôn và ngồi bên cạnh.

- Anh đi mua sắm một ít. Có tin gì của Ted không?

- Cách đây một giờ hắn gọi điện cho em. Hắn hẹn gặp em lúc tám giờ tối ở Câu lạc bộ Ciro.

- Trúng tủ rồi! Tôi nói và cố kiềm chế sự xúc động – Hắn có nói thêm gì không?

- Không có gì đặc biệt cả. Hắn tỏ ra rất thân mật. Hắn có vẻ sung sướng vì được gặp em tối nay. Hắn chọc ghẹo em đôi chút nhưng chỉ thế thôi. Anh biết không, em vẫn chưa tin...

- Chiều nay chúng mình sẽ biết ta tóm được gì. Em định mặc quần áo như thế nào?

- Em ư, em cũng chưa định gì... Thì cũng một cái áo dài nào đó... – cô có vẻ bối rối – Tại sao? Anh muốn em mặc một cái gì đặc biệt ư?

- Phải, một bộ áo liền váy màu trắng và một sơ mi cao cổ hay tốt nhất là một áo len cổ cuộn.

- Trời nóng quá mà? – cô cãi lại nhưng thấy tôi nói nghiêm chỉnh nên cô ngừng bật trong một giây rồi hỏi. – Anh nhằm ý định gì thế?

- Anh muốn em được nhìn rõ trong bóng tối. Còn cái cổ cuộn thì để che khuất cái này.

Tôi cầm lấy hộp và thận trọng mở ra.

- Một sáng tác của anh đấy – tôi lấy trong hộp ra một cái khuôn bằng thạch cao vừa với cổ và vai cô.

Mọi việc làm thật đáng tiền. Hai mảnh ăn khớp với nhau thật vừa khít và chắc chắn.

- Bây giờ em hãy yên lặng trong hai giây để xem nó có hợp với em không?

- Nhưng tại sao phải làm như vậy? Anh định bắt em phải mang cái vật gớm ghiếc này à?

Tôi bình thản nói:

- Với cái vật gớm ghiếc này phủ lên cổ em, anh thách bất kỳ kẻ nào siết cổ em đấy... Anh không muốn bỏ sót một chuyện rủi ro gì cả.

Cô có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn cởi áo lót không nói một lời. Tôi đặt một mảnh vào bên vai tương ứng. Thật là sát sao. Tôi đặt thêm mảnh thứ hai và móc cái ghim lại. Cổ cô được hoàn toàn che chở cho đến cằm, khuôn không sát vào cổ lắm và không làm cô khó chịu. Tôi khá hài lòng về công trình của mình.

- Nhưng suốt cả buổi tối em không thể đeo cái này mãi được. Ted có thể nhận ra.

- Điều này không thành vấn đề, anh chỉ muốn xem nó có vừa không thôi. Ngay trước khi em rời câu lạc bộ, em mới đeo nó vào ở trong phòng giữ quần áo. Anh vẫn giữ nó và sẽ đưa cho em đúng lúc. Ở trong bóng tối chẳng ai nhìn thấy gì đâu. Em sắp gặp chuyện nguy hiểm và anh không muốn có chuyện gì không hay xảy ra cho em. Với cái thủ thuật này thì em không sợ gì nữa. Chúng có kéo em lên tận tầng năm em cũng cười vào mặt chúng như thường...

- Em hy vọng chúng sẽ không lên tới như vậy. Cô cãi lại.

Tôi tháo cái khuôn ra, ôm hôn cô và quay lại phòng tôi trong đó Reg đang nằm dài thoải mái trên giường.

- Tôi bắt đầu thấy rầu lên rồi đấy. Anh ngồi dậy nói. – Anh có cái gì trong tay thế?

Tôi cho anh biết tác dụng của cái khuôn.

- Thật là một ý nghĩ hay tuyệt! Nhưng anh tin chắc là chúng định siết cổ cô ta à?

Tôi châm điếu thuốc.

- Nếu chúng không làm như vậy thì tôi bị nhầm rồi nhưng tôi không muốn để xảy ra chuyện rủi ro.

- Anh giấu tôi một chuyện gì đó. – anh nói và nhìn tôi với vẻ nghi ngờ – Anh còn âm mưu gì thế?

Tôi cười:

- Sau này sẽ hay... Bây giờ cho cậu biết thì quá sớm.

- Thôi được... được. Anh ta nói với vẻ hờn giận – Mặc anh muốn làm điều bí mật. Nhưng cũng nên thương đến thần kinh tôi một chút.

- Để lúc khác. Tôi nói và xem đồng hồ.

Lúc này 7 giờ kém mười lăm. Tôi ngồi xuống và trong lúc chờ đợi, tôi điểm qua trong óc nội vụ câu chuyện này. Tôi có cảm giác mọi chuyện đều ăn khớp nhau một cách hoàn hảo. Tôi không thể nghĩ tôi có thể làm gì khác được.

Vừa đúng 7 giờ Beyfeild có mặt. Gã có vẻ phờ phác và ngay sau khi bước vào, gã nháy mắt với chúng tôi.

- Tôi nghĩ mọi việc đều tiến triển tốt – gã nói và ngồi xuống mép giường – Tôi vừa gặp Latimer. Sắp sửa thanh toán xong với Wolf rồi.

- Ông tốn hết bao nhiêu? Tôi hỏi vì đã biết rõ Latimer.

Gã lại nháy mắt lần nữa:

- Trong các bạn tôi ở thành phố có một người thích mua lại tờ báo. Tôi có cảm tưởng ngay đêm nay Wolf sẽ hài lòng được rũ tờ báo ra.

Tôi chăm chú nhìn gã:

- Chắc ông tìm ra được một thị trường khác rồi?

- Có thể như vậy. Nhưng tất cả vẫn là tùy thuộc ở anh. Nếu tối nay âm mưu của anh không thành thì tôi nguy mất.

- Mọi chuyện tốt đẹp thôi. Ta làm một ly chứ?

- Tôi cũng định đề nghị như vậy. Có gì mới không?

Tôi gọi điện cho văn phòng khách sạn bảo họ mang lên thứ gì uống và cho hai người biết Audrey có buổi hẹn ở câu lạc bộ Ciro với Ted Esslinger.

- A... Đúng là Ted à? Gã lắc đầu nói. Thật là một vố đau cho ông già hẩn. Tôi rất mến ông ta nhưng còn người con thì không bao giờ tôi có cảm tình. Hẩn là một tay tán gái hạng nặng. Các anh không biết chứ đã có lúc người ta thừa hẩn...

- Không... Tôi biết hẩn chỉ là thằng chó dái chạy rong ngoài đường chứ không nghĩ hẩn là tay nguy hiểm – tôi nói – Cái tay Roger Kirk vẫn đi cùng với hẩn sẽ có thể dùng làm nhân chứng một khi vụ này được đưa qua tòa án.

- Chúng cùng một giuộc thôi – Beyfeild lần nữa nói – Có một thời cả hai đứa là đề tài bàn tán của cả thành phố Cranville. Trong một thành phố nhỏ như thế này, chuyện gì cũng sẽ được biết hết. Nhưng cho tới bây giờ, cả hai đứa đều tinh ranh lọt qua được hết. Chúng thường chọn những cô nhút nhát không dám hé răng phàn nàn. Cũng có một hay hai cô đi thừa nhưng Esslinger lại tìm cách dàn xếp với Macey – Hẩn lấy vẻ kính tởm – Khi có gì phải trả giá, người ta luôn luôn gặp Macey để thu xếp.

Đồ giải khát đã được mang lên, tôi pha ba ly uityxki sô đa. Ba người đang uống thì Audrey đi vào. Trông cô có vẻ kỳ cục trong bộ áo liền váy màu trắng và chiếc áo len màu xanh trắng.

Beyfeild nhìn trộm cô với vẻ chiêm ngưỡng không giấu giếm.

- Các anh giỏi nhỉ. Cả ba anh ngồi đây mà nốc uityxki. Không dành cho tôi một giọt nào!... Thế mà chính tôi lại là người bị treo cổ cơ đấy.

- Đừng có nói như vậy – tôi nói – Tôi kính người khi thấy vợ tôi uống uityxki. Thôi để anh đãi em một ly rượu gừng ở câu lạc bộ vậy.

Cô lắc đầu:

- Em phải tự hỏi xem có nên lấy anh không? Cô nói và xé một ít uýt-xki ở ly của tôi rồi pha thêm số đa. – Khi nào còn chưa lấy chồng thì em còn làm theo ý em.

Tôi nhìn đồng hồ:

- Đã đến lúc phải đi rồi. Em hãy đi taxi đến câu lạc bộ. Em đừng có sợ, mọi người lúc nào cũng ở sau em. Nếu Ted muốn dẫn em đi nơi khác, em cứ nhận lời đừng chần chừ... Nhưng trước hết đừng có bao giờ quên cái này trước khi rời khỏi câu lạc bộ nhé.

Tôi chỉ cho cô thấy cái hộp đựng chiếc khuôn.

- Em hứa sẽ làm đúng – cô quay sang nói với Beyfeild rằng – Phiền các anh để tôi gặp riêng ông chồng tương lai xem anh ấy còn chỉ dẫn một hai điều gì quan trọng và riêng tư với tôi không.

Beyfeild đi ra cửa với bộ điệu phục phịch của chú voi và Reg đi theo hẩn. Sau năm phút chúng tôi đuổi kịp hai người ở phòng khách.

Audrey đi taxi. Chúng tôi cũng thuê một chiếc khác đi ngay sau cô.

- Cô gái này thật gan dạ – bất chợt Beyfeild nói – Anh có phước mới lấy được một cô như vậy.

Câu lạc bộ Ciro ở vào một khu lịch sự nhất của Cranville. Chúng tôi đến sau tám giờ một chút và nhìn thấy Audrey đang đi lên thang lầu.

Tôi thân mật vỗ vai Reg và nói:

- Này Reg, cậu chờ ở ngoài trên taxi thì tốt hơn. Lát nữa chật cứng người không tìm được ngay taxi thì ta tha hồ mà cười.

Reg gật đầu không phản nản còn tôi và Beyfeild bước vào hộp đêm. Quán khá chật chội. Chúng tôi phải khó khăn mới len lỏi đi được. Tôi gọi hai ly uýt-xki lớn và đưa mắt nhìn qua đầu mọi người.

Audrey ngồi một mình ở gần cửa.

Tôi ghé vào tai Beyfeild thì thầm: – Hẩn chưa tới. Miễn là hẩn đừng có rút lui vào phút cuối.

Chúng tôi rời quầy rượu và đến ngồi cuối phòng để có thể nhìn rõ Audrey mà không sợ ai nhìn thấy.

Sau năm phút, tôi thấy một người phục vụ tiến lại bàn Audrey và cúi xuống nói gì với cô.

Tôi nói với Beyfeild:

- Có chuyện xảy ra rồi. Ngồi đây chờ, tôi đi xem sao.

Người phục vụ đi chỗ khác đúng lúc tôi đến bàn Audrey. Cô đứng lên nói, ánh mắt hơi sợ sệt.

- Hẩn nhờ người báo tin cho biết hẩn chờ em ở ngôi nhà số 49 Đại lộ Maddoc. Đó nhà người bạn hẩn, ở đó có tổ chức một buổi vui chơi.

Tôi ra dấu cho Beyfeild đến ngay.

- Đại lộ Maddoc ở đâu?

- Ngay đằng sau Victoria Drive. Làm gì?

- Ted có nhờ người báo cho Audrey biết đến tìm hẩn. Hẩn nói có một buổi vui chơi ở nhà bạn hẩn số 49.

- Chờ tôi một chút. Beyfeild nói.

Gã đến phòng gọi điện thoại và quay lại sau năm phút. Gương mặt đỏ tía của gã hết sức kích động.

- Đó là một ngôi nhà hoang. Tôi đã ra lệnh cho nhân viên của tôi bao vây ngôi nhà đó ngay khi chúng ta đi vào. Tôi nghĩ anh chỉ đứng nơi rồi.

Tôi đưa cho Audrey chiếc hộp:

- Nào em gái, choáng cái này vào nhanh lên.

Đại lộ Maddoc là một lộ lớn được chiếu sáng với một bên đường có nhà còn bên kia là một

mảnh đất rộng bao la tận cùng tới các nhà máy gang thép. Những ngôi nhà rất xa nhau, năm này qua năm khác bị bao phủ bởi một lớp mờ hóng do khói từ các ống khói lò cao gây ra.

Chúng tôi bàn bạc lần cuối với Audrey qua cửa taxi trước khi cô đi đến ngôi nhà số 49.

Tôi nói:

- Tôi và Beyfeild đi trước... Chúng tôi sẽ núp ở vườn. Reg, cậu đến gặp chúng tôi ngay sau khi taxi tới nơi.

Audrey thò đầu qua cửa và hỏi với giọng lo âu:

- Thế còn em... em phải làm gì?

- Ngay khi em đến cửa, em cứ việc bấm chuông. Nếu Ted ra mở, em cứ việc theo hắn vào. Bọn anh sẽ theo sát em. Em có mang súng đấy chứ?

- Có, ở trong túi xách.

- Thế thì lấy ra đi...! Em cầm ở tay nhưng đừng để ai nhìn thấy. Nếu gấp lắm mà bọn anh chưa kịp tới thì cứ bắn đại.

Người tài xế lắng nghe chuyện, miệng cứ há hốc. Tôi nắm nhẹ bàn tay Audrey nói thầm:

- Đừng sợ. Em biết anh yêu em mà.

Tôi đi thẳng không ngoái lại nhìn và cùng với Beyfeild đến đại lộ Maddoc, đi tránh những chỗ sáng đèn. Số 49 ở cuối đường. Ngôi nhà đứng giữa một khu vườn rộng chìm ngập trong bóng tối và có vẻ hoàn toàn hoang vắng. Khi đến cách vài mét tôi thấy phía cửa có chút ánh sáng lọt ra. Tôi thì thầm với Beyfeild:

- Ông thấy không? Hắn có ở đấy rồi, đang chờ cô ta.

- Hay là ta đột nhập vào chộp lấy hắn – Beyfeild đề nghị – Tôi không muốn để cô ta một mình dẫn thân vào đấy.

- Tôi còn muốn hơn ông. Nhưng tôi không thấy có cách nào bắt quả tang hắn cả.

Chúng tôi dừng xe lại quan sát ngôi nhà qua hàng rào. Từ phía cửa vào, cả khu nhà đều chìm trong bóng tối đen. Tôi lẩm bẩm:

- Ta vào lối sau... chắc tiện hơn.

- Người của tôi chắc đã có ở đâu đó rồi – Beyfeild thì thào nhìn vào đồng hồ mặt da quang chỉ tám giờ năm mươi – Cần thận. Họ sẽ không ngần ngại nện một cú dùi cui vào đầu anh đấy.

Tôi lùi lại:

- Thế thì ông đi trước đi. Có vẻ như ông đủ sức chịu nổi một cú đấy.

Gã càu nhàu gì đấy rồi bước tới, để tôi đi theo đến phía sau nhà.

Chưa được 50 mét thì một bóng dên dang từ trong bóng tối vụt hiện ra.

Tôi thoáng thấy vài cái nút đồng ánh lên một chút.

Beyfeild hỏi:

- A, trung sĩ... Sự tình ra sao?

- Chúng tôi vừa tới độ hai phút thôi – chàng cóm nói – Có ai trong nhà nhưng chúng tôi không làm rộ họ.

- Anh có tất cả bao nhiêu người?

- Sáu. Họ phân tán quanh vườn. Tôi đã bảo họ ai vào cũng mặc nhưng không cho ai ra cả. Đúng thế không?

- Ừ. Beyfeild quay sang tôi – Có lẽ nên để hắn theo ta.

- Đồng ý, nhưng không nên gây động.

Chúng tôi bò qua vườn đến sát sau nhà, vừa đến cửa thì nghe tiếng taxi của Audrey từ từ ngược lên.

Tôi thật sự hoang mang, tay run lên. Giá như tôi có thể chặn Audrey lại được, bảo cô đừng bấm chuông... Tôi phải cố hết sức dằn cơn hoảng loạn tràn ngập trong người.

Beyfeild tìm cách mở cửa, thì thầm sát tai tôi:

- Cửa khóa rồi.

Tôi nhẹ đẩy gã ra, xem xét ổ khóa. Không khó lắm đâu. Tôi rút dao bấm, ngoáy ngoáy một lúc trong ổ, cửa bật ra.

Cùng lúc tôi nghe thấy tiếng taxi dừng lại trước cổng sắt. Một lúc sau có tiếng chuông reo vang dội khắp khu nhà. Tôi đi xuyên vào bếp, bật đèn bấm lên, nói thầm với Beyfeild:

- Cô ta đang ở cửa trước. Để một mình tôi vào trước. Hai phút sau ông sẽ vào tiếp. Để tay trung sĩ ngoài cửa đề phòng hấn trốn chạy.

Gã bóp nhẹ cánh tay tôi ra ý hiểu. Tôi nhẹ nhàng tiến tới, một tay thò vào túi mở khóa an toàn của khẩu súng.

Lại một hồi chuông reo nữa vang lên, tôi tắt đèn, mở cửa nhà bếp, vừa nghe tiếng chân người bước xuống cầu thang.

Tôi co người lại trong bóng tối của dãy hành lang hẹp, tay nắm khẩu súng, tim đập thình thịch. Một chiếc đèn nhỏ ngọn móc trên tường dưới bậc thang phát ra một làn sáng vàng lơ mờ.

Một bóng người hiện trên tường – lỏng khỏng, lêu khêu với đôi bàn tay dài ngoằng có các ngón khoằm khoằm như những cái vuốt thú. Bóng đó lặng lẽ tiến nhanh đến cửa ra vào. Tôi nhận ra ngay là Elmer Hench. Hấn đứng trước cửa, nghe ngóng một lúc rồi mở bật cửa ra. Tôi nghe tiếng Audrey cố nén một tiếng kêu hãi hùng rồi thấy mấy ngón tay xương xẩu của Hench nắm lấy cánh tay Audrey đẩy cô vào trong. Cô hơi giật mình, ghê tởm giãy ra. Hench đã đóng cửa lại dựa lưng vào đó rồi quay lại Audrey mỉm cười nói:

- Chào cô Sheridan.

Dưới ánh đèn dầu chập chờn, khuôn mặt trơ xương trắng bệch của hấn trông thật kinh hồn. Audrey bất chợt lùi lại. Cô gần tôi đến mức tôi nghe cả hơi thở dồn dập, dứt quãng. Hench nói:

- Cô Sheridan, xin cô đừng sợ. Ted đang chờ cô trên kia. Hấn với các bạn hấn trên ấy. Họ đang chờ cô đấy. Lên với họ đi.

Audrey vẫn không nhúc nhích như tê liệt cả người. Hench nhíu mày, mặt hấn nhăn lại:

- Nào, cô còn đợi gì nữa – hấn nói và giơ bàn tay xương xẩu về phía cô nhưng lại buông xuống ngay. – Lên gặp Ted đi. Hấn chờ cô lâu lắm rồi – Hấn như nén một tiếng cười nhạo – Ted đang nôn nóng muốn gặp cô đấy.

Audrey từ từ bước lại phía lầu, mắt không rời Hench. Hấn mặc cô, vẫn đứng dựa vào cửa không nhúc nhích. Audrey đặt chân lên bậc thang thứ nhất rồi dừng lại. Tôi thấy hơi thở của Beyfeild phà vào cổ, nhưng không quay lại. Mắt tôi vẫn dán chặt vào Audrey.

Sự việc xảy ra thật bất ngờ. Tôi nghe như có một tiếng rít nhỏ. Audrey kêu một tiếng, cô bấu chặt lấy sợi dây thừng vừa quấn quanh cổ và chân cô bắt đầu rời khỏi đất, người bị kéo lên phía trên cầu thang.

Khi chân cô vừa rời nền đất, Hench thốt lên một tiếng gầm như thú vật, nhảy tới ôm gối cô, đeo mình lên trên đó.

Một tiếng súng vang lên bên tai tôi, ánh lửa sáng lóa mắt. Tôi nhảy tới cùng lúc Hench lặng lẽ ngã nhào xuống đất. Tôi ôm lấy Audrey nâng lên để sợi dây khỏi siết chặt vào cổ cô nữa. Audrey không phản ứng gì hết, và trong khoảnh khắc tôi hoảng hốt tưởng rằng đã muộn rồi.

Beyfeild – chính gã đã bắn vào Hench – đến tháo sợi dây siết cổ cô gái. Tôi nghe Audrey lẩm bẩm:

- Mọi sự êm đẹp rồi, Marc – Rồi cô khóc nức lên.

Reg và viên trung sĩ chạy ào vào. Tôi nhảy lên thang lầu. Nhưng Beyfeild đã bước tới trước, đứng chờ tôi trên ấy, gã rít qua kẽ răng:

- Bây giờ là bắt được quả tang rồi, nó không thể nào thoát được. Tôi chưa bao giờ trông thấy chuyện như thế này cả.

- Để rồi ông sẽ thấy hơn thế nữa khi tôi nắm được đầu nó. Tôi điên cuồng nói.

Hành lang trước mặt chúng tôi tối đen chỉ có hai lần sáng đèn bấm của chúng tôi vạch ra trước mặt. Cả một dãy cửa nằm riêng về một phía của hành lang. Tôi mở hết cửa này đến cửa khác. Beyfeild đứng lui phía sau một chút, tay cầm súng sẵn sàng bắn khi có kẻ nào xô tôi chạy ra.

Cứ như thế mà chúng tôi lục tung các phòng. Đầu óc chúng tôi căng thẳng hết mức. Cứ mỗi phòng trống lại dẫn chúng tôi đến gần tên sát nhân hơn. Và hẳn, ngồi thu mình trong bóng tối, hẳn cũng nghe chúng tôi, thấy hẳn từ từ sát gần chúng tôi hơn.

Cuối cùng chỉ còn một căn phòng, Beyfeild đẩy nhẹ tôi sang:

- Ta chớp được rồi – rồi ông ta rống lên – Ra đi. Nghe không? Ra đi! Giơ tay lên!

Bên trong có tiếng động nhẹ. Beyfeild lại rống lên:

- Ra đi!

Người trung sĩ lên cùng hai lão còm khác. Họ đứng trấn ở đầu hành lang bên kia. Ánh đèn bấm sáng lóe của họ chiếu mạnh khắp cánh cửa mục rã. Bên trong phòng, có tiếng bước chân bước nhẹ chầm chậm, ngập ngừng. Chúng tôi chĩa súng vào.

Cánh cửa mở ra, lúc đầu từ từ, rồi bật mạnh sang bên.

Mụ Esslinger đứng nhìn chúng tôi, người thẳng đơ, môi mím lại, mắt lờ đờ.

Mụ vẫn mặc chiếc áo dài đen cắt vụng, trên đầu đội cái nón bẹt cũng màu đen. Mụ dăm dăm nhìn chúng tôi vẻ xa vắng rồi bỗng nhiên thốt ra một tràng tiếng cười ghê rợn.

Chúng tôi đang ngồi trong sa lông khách sạn, nhâm nhi vài ly rượu, đốt điếu thuốc. Đây là buổi tối cuối cùng của chúng tôi tại Cranville, những người quen đã về gần hết.

Beyfeild mặt mày rạng rỡ. Sự việc đến thật hay cho ông ta. Chức Cảnh sát trưởng vào tay ông ta là cái chắc. Nội vụ được báo cáo lên thì ông Thống Đốc[\[22\]](#) nhất định phải cho mở cuộc điều tra và Macey phải cuốn gói đi thôi.

Beyfeild nâng ly chúc mừng tôi, vẻ trịnh trọng cứng nhắc như vẫn thường có những tay đang phồng mũi.

- Anh thật là tuyệt. Đúng như vậy, anh thật sáng giá dù chỉ là một tay thám tử tư.

Audrey dựa đầu vào tôi, hơi mỉm cười, mắt nhìn lên trần, nói khẽ:

- Đúng là may mắn. Một chuyện may mắn thật hay. Bây giờ em đã biết phải làm sao để trở thành một nhà trinh thám lừng danh rồi... Cứ xoáy lấy một tên vô tội rồi chờ may mắn tới... Này anh, phải nhận điều đó đi. Có phải lúc trước anh cứ cho đúng là Ted không?

- Đúng vậy. Có những lúc anh ngờ là Ted nhưng anh thay đổi ý kiến ngay – tôi vội nói luôn một hơi khi thấy Audrey giật mình giật dỗi – Đúng đúng, anh nhận anh sai. Anh cứ tưởng là Ted. Nhưng anh cũng để ý coi chừng mụ Esslinger và người anh. Cả hai đều làm anh thắc mắc. Với lại làm sao anh biết là họ điên. Anh có ở cái xó này cả đời như em đâu? Em không nên rầy rà anh.

Latimer hơi nhồm dậy, nhìn tôi, mắt hơi mờ, nói:

- Thôi cãi nhau thế là đủ rồi. Tôi đang phải viết bài vậy mà chưa biết chuyện gì hết thì làm sao mở câu đầu được.

Reg vỗ vai anh ta cười to:

- Cậu quá tròn trịa, cứ mãi lo toan công việc. Đẹp đi để uống rượu thôi.

Latimer nhú mày, bất mãn, càu nhàu:

- Câm đi. Tròn với chẳng tròn, cũng phải lo cho bài báo chứ – Anh ta quay sang tôi – Anh kể một chút đi. Mụ già đúng là điên nhưng như thế cũng chưa giải thích được hết mọi chuyện.

- Được chứ – tôi nói, tay mân mê chiếc hoa tai của Audrey – Cứ suy nghĩ kỹ thì ra ngay. Tôi được đại tá Folsberg cho biết lý lịch của mụ ấy rồi. Tôi không biết được gì hay ho về mụ Esslinger bây giờ nên nghĩ rằng nếu tìm trong quá khứ may ra có gì đáng đồng tiền không. Mụ

xuất thân là người biểu diễn ném dây thông lông trong các chuyến đi vòng quanh các tỉnh. Mụ ném giỏi như các tay cao bồi lừng danh. Cha mẹ chết trong một viên dưỡng lão hay có con điên của kẻ giết người. Cũng như mụ con vậy. Do vậy mới hai mươi tuổi, mụ đã bị đuổi ra khỏi đoàn xiếc. Lão anh đem về cư mang và cả hai qua sống ở Miền Đông. Mụ gặp Esslinger hỏi cưới vì không biết quá khứ của mụ. Lão anh vẫn thỉnh thoảng đến ở ngay với mụ, trong nhà Esslinger. Vì lẽ đó nên Esslinger phải nhận lão làm người cộng tác. Lâu dần Esslinger cũng biết mụ điên nhưng không có can đảm cho nhốt mụ.

Audrey nhồm dậy, hỏi:

- Anh khai những chuyện ấy từ đâu ra vậy?

- Ích lợi của việc cộng tác với một cơ Sở Điều Tra Quốc Tế là như vậy. Folsberg gửi cả chồng hồ sơ đến cho anh biết. Trong đầu mụ Esslinger chỉ có một người: Đó là con trai mụ. Mụ ganh ghét điên cuồng vì con trai, khi Ted bắt đầu chạy quanh các cô gái thì mụ trở nên thật nguy hiểm. Hench cũng điên, nhưng thuộc loại khác. Lão không giết người, lão chỉ khoái liệm xác thôi. Khi mụ Esslinger lần lượt thắt cổ hết cô này tới cô khác thì Hench khoái trá lo liệm các cô rồi đặt vào nhà mồ của gia đình Esslinger. Và đến đây thì cậu biết rõ rồi.

- Tôi hiểu rồi – Latimer nói- Nhưng còn cái vụ tiệm hình Stop Photo thì nằm ở ngoài vòng cương tỏa à?

- Không hẳn thế – tôi nói – Mụ Esslinger tuy điên nhưng vẫn còn biết quyết tâm làm sao cho chồng mụ được thành thị trưởng. Mụ thấy có thể dùng tiệm Stop Photo của Starkey để hạ hấn. Mụ tập trung để ý đến các cô gái có hình bày nơi tủ kính ở đó. Cậu có nhớ có lần tôi đã tìm thấy chiếc khăn tay của Marian Drake ở đó không? Tôi dám đưa đầu cam đoan với cậu là chính Hench đã đến bỏ nơi đó hy vọng rằng Ted hay tôi sẽ bắt gặp được nó. Ted thật bụng tin rằng Starkey có dính dấp đến các vụ giết người. Chính mẹ Ted đã nhồi nhét ý đó vào đầu anh ta.

- Còn các cô gái... Sao mà các cô đều chung có mái tóc vàng hết cả.

Tôi siết chặt Audrey vào mình:

- Đơn giản là Ted ưa các cô tóc vàng... như tôi. Chẳng gì đẹp hơn một cô gái tóc vàng.

Beyfeild mỉm cười:

- Đúng đấy. Thôi, các bạn nhỏ, để tôi đi về khoái trá thích thú nhìn cái bộ mặt của lão Macey ngày mai xem sao. Tôi muốn lột da con lợn ỉ đó.

- Nhưng em cũng chưa hiểu tại sao Hench và mụ Esslinger lại vẫn cứ tìm cách giết em. Audrey nói – Họ đã hiểu rõ ta tìm ra các xác chết rồi. Đáng lẽ họ phải chờ một thời gian nữa rồi mới tiếp tục chứ?

- Cả hai cùng điên cả mà. Con mồi đưa ra thật hấp dẫn, họ không thể dừng được mà không lao vào bầy.

- Nhưng vào lúc ấy thì Ted làm gì? Audrey vẫn thắc mắc – Tại sao anh ta không đến nơi hẹn?

- Mụ Esslinger lo liệu đến việc ấy rồi. Ted đã nói cho mụ biết anh ta hẹn đi chơi với em. Mụ chộp lấy cơ hội bảo Hench gọi điện thoại đến Câu lạc bộ Ciro nói với em là cuộc hẹn đổi lại và Ted chờ em ở đại lộ Maddoc. Trong khi đó mụ tìm cách giữ con lại để khi Ted đến câu lạc bộ thì em đã đi rồi. Cam đoan là cái mọ này cũng đã từng được áp dụng với các cô gái khác.

- Hết rồi à? – Latimer vừa hỏi vừa dụi điều thuốc vào cái gạt tàn.

- Ừ... Tôi chưa thấy thêm gì khác. Bấy nhiêu đó là bài báo khá hấp dẫn đấy. Cậu chớ quên thêm vào là mọi sự nhờ ở bộ óc sáng suốt của ông Beyfeild.

Beyfeild như ở trên chín tầng mây.

Reg nói:

- Nếu cậu cần giúp một tay để ngoáy bài thì...

Latimer đứng dậy:

- Đi! Ta giải quyết liền cho kíp.

Tôi nhắc Reg:

- Sáng sớm mai nhé. Tôi muốn đi chuyển tàu đầu tiên đấy.

Beyfeild nốc hết ly rượu và cũng đứng lên, chìa tay ra:

- Được rồi. Các bạn trẻ. Thôi để các bạn ngáo. Thật tiếc phải từ giã các bạn. Lần sau ghé Crainville các bạn sẽ thấy nó khác đi. Macey và Wolf mà bị loại thì chắc hẳn thành phố sẽ khác hơn.

Lão đi ra cửa, người hơi chúi choáng.

Audrey ngả vào tay tôi:

- Ông ta cũng tốt bụng đấy chứ?

- Một tay cóm lúc nào cần đến người khác thì cũng tốt bụng cả... Thôi em yêu, ta đi ngủ.

- Em biết em thật lố – cô nhìn tôi nói – Nhưng anh nhớ không... anh có nói là Max tin chắc rằng em không bao giờ thành công trọng vụ này cả. Thế thì sao lão mướn em?

Tôi ôm choàng lấy cô:

- Chính mục Esslinger ép lão làm. Mục biết rằng thuê em thì...

- Đủ rồi – cô ngắt lời – Anh không cần phải nhạo nữa...

HẾT.

[1] Một loại ô tô được sản xuất ở Detroit (Mỹ) thịnh hành những năm 20-50, Những chiếc xe Packard đã có thời làm mưa làm gió trên thị trường xe hơi hạng sang, nhưng giờ chỉ còn là kỷ niệm.

[2] Thương hiệu thuốc lá nổi tiếng của hãng Reynolds (Mỹ).

[3] Frédéric Francois Chopin (1810-1849) nhà soạn nhạc thiên tài người Ba Lan.

[4] Tiếng Anh, tiếng Pháp: Whisky. Tại Ireland và phần lớn nước Mỹ là: Whiskey. Là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất. Từ Whisky được nhắc đến lần đầu tiên vào năm 1736 xuất phát từ *uisge beatha* trong tiếng Gaelic tại Scotland hay từ *uisce beatha* trong tiếng Gaelic tại Ireland và có nghĩa là “nước của cuộc sống” (*uisge/uisce*: “nước”, *beatha*: “sống”). Khái niệm này đã phổ biến ngay từ thế kỷ 16-17 nhưng thời đấy người ta hiểu đấy không chỉ riêng là Whisky mà còn là những loại rượu chưng cất khác có thêm đồ gia vị.

[5] Đồ uống được pha chế từ rượu, nước có gas và nước hoa quả.

[\[6\]](#) Arsène Lupin là một nhân vật hư cấu xuất hiện trong loạt truyện thám tử, tiểu thuyết trinh thám của nhà văn Pháp Maurice Leblanc, cũng như một số phần tiếp theo và rất nhiều phim truyền hình, phim điện ảnh như Night Hood, Arsène Lupin, các vở kịch và truyện tranh phỏng theo.

[\[7\]](#) Dòng xe ô tô nổi tiếng vào những năm 70-80 thuộc Hãng General Motors (Mỹ)

[\[8\]](#) Cục Điều tra Liên bang (Federal Bureau of Investigation) cơ quan trực thuộc Bộ Tư pháp Hoa Kỳ có nhiệm vụ thực hiện điều tra tội phạm ở cấp độ liên bang và tình báo nội địa. FBI có quyền hạn điều tra về các vi phạm trong hơn 200 danh mục về tội ác liên bang. Khẩu hiệu của Cục là “Trung thành, Quả cảm, Liêm chính.”

[\[9\]](#) Jūdō 柔道 Nhu đạo) là môn võ thuật của người Nhật Bản do võ sư đồng thời là giáo sư môn thể chất Kano Jigoro (嘉納治五郎) (1860-1938) sáng lập ra vào năm 1882 trên nền tảng môn võ cổ truyền Jūjitsu (柔術, Nhu thuật của Nhật Bản. Jū có nghĩa là khéo léo, uyển chuyển còn dō là đạo với mục đích “lấy nhu thắng cương.”

[10] Thiên hoàng 天皇, tennō), trước đây được gọi là Ngự Môn hay Đế (御門 hay 帝 hay みかと) là tước hiệu của Hoàng đế Nhật Bản. Thiên hoàng là người đứng đầu Hoàng gia Nhật Bản. Sau năm 1945, Thiên hoàng không còn thực quyền mà chỉ là người đứng đầu quốc gia theo chế độ quân chủ lập hiến. Thiên hoàng được xem như là biểu tượng của đất nước Nhật Bản và được người dân Nhật tôn kính. Thiên hoàng cũng đồng thời là vị nguyên thủ quốc gia duy nhất hiện nay được gọi là Emperor (Hoàng đế).

[\[11\]](#) Nhân vật thám tử tài ba nổi tiếng thế giới của nhà văn viết truyện trinh thám Anh A.Conan Doyle.

[\[12\]](#) Chòi canh, bốt canh.

[\[13\]](#) Lucky Strike thương hiệu thuốc lá lâu đời (1871), rất phổ biến ở Mỹ và Anh.

[\[14\]](#) Cinema (Rạp chiếu phim).

[15] Một loại rượu Whisky – Whisky Scotch.

[\[16\]](#) Broadway, khu Manhattan, New York, Hoa Kỳ.

[\[17\]](#) Xe tang, xe chở xác chết.

[\[18\]](#) Tiếng Pháp: Equipe (nhóm người cùng làm chung một nhiệm vụ với nhau).

[\[19\]](#) Hình phạt tử hình của luật pháp Mỹ.

[\[20\]](#) Pyjama là một từ mượn dùng để chỉ một loại quần áo ngủ. Từ gốc pajama chỉ loại quần dài nhẹ, rộng, thường kèm theo dải rút ở ngang hông, được mặc ở Nam và Tây Á bởi cả nam và nữ giới. Ở nhiều quốc gia nói tiếng Anh, từ pyjamas dùng để chỉ loại trang phục gồm 2 phần, rộng vừa phải, bắt nguồn từ loại trang phục kể trên và được dùng làm quần áo ngủ, thỉnh thoảng dùng làm trang phục đi dạo và được mặc bởi cả 2 giới.

[\[21\]](#) Tarzan, nhân vật chính trong tiểu thuyết nổi tiếng: “Tarzan, đấng con của rừng xanh” của nhà văn Anh Edgar Rice Burroughs.

[22] Người đứng đầu một bang.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>